

بازدید شده
۱۳۸۲

ملحق - فرست شده
۸۳۴۰

This image shows a severely damaged and stained document page, likely from an old manuscript. The paper is yellowed and has significant water damage, particularly along the bottom edge. At the top center, there is a large, faint circular seal or stamp, possibly made of metal, which is mostly illegible but appears to contain some Arabic script. Below the seal, there is a large, roughly drawn circle containing more handwritten text. The main body of the document consists of several horizontal lines of handwritten Arabic script. Some of the lines are clearly legible, while others are faded or obscured by stains. There are also some small, separate markings and numbers scattered across the page, such as '١٣٢' and '٣٤٦٧'. The overall condition of the document is poor, with significant loss of text due to damage.

٦٤

دہران

۱۲۳

السَّادُورُ

برد کاره موز کاره بقصه شن غصت دار و راضح نیز هست
کاره منع حبیش نفت است رش بیچ سرمه بعام سه شن که مصلو و خرد کاره موز
انی کاره خوار و قلب دو ضماع کاره است رضی فضف علیه شن خود سعادت خواهد شد
دو مرد گیر جنوط ایله کند ملاعیم لام و رفت باشیم باشت خوشیه
سر و اون و ملاق تمشیخ که ایل راه خود خواهد شد صد ایل شن زن و ایل
نهاده طالی بین نداری حضرت قدس ایل ایل شن که حمایت
دست و ایل ایل خواهد شد در حکم طبق نام و تکمیل خطرت ایل بر طبع
شکم ایل خوازه رهیت کند کن کن برازیزه تخت فرد ریخت حمان ایل
روز زیور حضم ایل دیگر خوازه نمی پرسی شن و می خست کی ایل ایل ایل
طمع زین از رجیخ بین پر رکشین دسته اختر را در بین منع می خش شن
پر یور بین شن خوار زین پر ظفر یور پر بین بیچ بیچ عقیم می ختصد ایل

سبق خون زیر مردم را در میزنه که بزرگ قرب عاده بیشتر
در راه رفته و همچنان داشت دلخواه دید و شرکه دید و نیز روزه
زیر امیریه و دارندگی سالم است که بزرگ جانب برش داشت ملکه بزم نیز روزه
اخت کرد که زن ذات که مخفی بکشد اور تردد که پیش نماید بر خواهد داشت
۲ شب که برقه خلا را درست بنت از شرکه افراد روزه که آیینه هم
پیشنهاد کرد که بزرگ خود را عرض نماید اور هم مالک آن (الا) شنیده
۳ خود را نج مخفی بکشد اور که همه داشتند خود را بخواهند خود را نج مخفی
۴ به نظر افسوس اتفاق رفیع که ایوب ایشان از این روزه باشد از این
۵ پیشنهاد نیز روزه از دفعه همراه است در زمان پدر خود روزه
۶ که مسخر رزگر ایوب از زنایش ایشان دلکشید ایشان ایوب کرد
۷ طور دست اف کشته غایت زرگریست همچو که روزه داشت
۸ قفقاز میخواست بزرگ شدنی نه ابراهیم دست پرورد و فتح میخواست ایشان
۹ هیچ خوبی را نداشت دیگران را میخواستند مالکه داشتند پیشنهاد
۱۰ بزرگی ایشان آغاز شده بودند میخواستند مالکه داشتند پیشنهاد
۱۱ بزرگی ایشان را نداشتند ایشان علی کشیده بودند بزرگ شدنی ایشان
۱۲ ایشان را ایشان پیشنهاد نداشتند میخواستند مالکه داشتند پیشنهاد

و ساد

بگزین شرکت نشود افغان را بین سه مرکز ملایمیتی صحیح و فساد آن را
ارعای دارد و قوی بیت خانه که از قرار صفت طایفه عجمی در دولت ایران
در شیر و خلاطات تکریت و در شرق پرنام محمد القتب در کرات سید احمد نظره بردا
وارده و در چشت زبان در سلطان محمد نام سعدی شجاع و در حضرت سید و در پیش
سید بن اور در خلیل بسته محقق بنت شعبانیه دستیمه کشته کرد و رسیده
پیغمبر از بیکانه نیز چشت آنچه چنان بسطه نیزه و اینه از طرف عراق و از کوتاه
از ازق در متصرف در ویشه نیزه ز؛ بلطف پدری نیزه، همنشی مخفی بیهی دارای بند
بنقدر داده و نیزه میم جمعی نیزه صایخ نیزه است که اکثر اوقات لیفته بیهی
دو نور من اینه اینه داده و که بخت از پیش دارای از کاد از کاد و را جیزه و پیار خوشیه
نیزه اینه بیش داده اینه
بهاریه سی بیکل اللہ بعد عسی دیس و بیخه دیس و بیخه دیس و بیخه دیس
بیهی زیبه کن نانه چشت را در دلخواه اینه اینه اینه اینه اینه اینه اینه
خرد خرده میخ دزد اینه
آفریخ اینه
سیده فرشتگر که به آندر عصیه جلت پر تعلق حضرت امیر شیراز و سرمهی
در دره پسر و عیت حق اینه
روز بیهی چشت نیزه که اینه
در گذین بازدسته بیو چشت سده حله شد کن ف اینه اینه اینه اینه اینه
لز مردمی بکربلا دریافت اینه اینه اینه اینه اینه اینه اینه اینه اینه
چشمها حینج سه لنه اینه اینه

ان ۱۰۱

ماشند
که در از دری بایران بدهد جس نظر خدیه میگوید هزار کار از فوی جمله هفت بودند ادلبیه
پال افکنده بگلم خطا بطلان بود از این سازمان ای کشیدند و پوخت هنرخون و دباره صدمت داده
از ظلم اشترایوسف بوطریحه از اصل مدن ماشند رصنت معاذ دست باعث در پا
که ای دلخوان دلخوان دلخوان چهل المیه و خان بسیاره ای حصان حصار داشت
دویی میافت دیوار کاره سوزرا در غافن دود در دی پکر و گرد و دست امید خود را در خل المیه ایندست پا
کشت بیفت برج و سیلام در نهاده پر اینه
و فی از زد که شان غافن هش از دل بست غلوه سعید درست داد اینه اینه اینه اینه اینه
و گران روی خود را سخ با خش مجده خجی را طرف با چشیں داده که دلیان پارهه سه باره
دیگرین مکسی دلکی با همیشی کامل ش از خانی چشم مغلی باخت داده عینت رفته فی الوز
پا خود ای
بودند عازم خل صرم بکرین که میرجاوی خیان بود که شنیده ای اینه اینه اینه
اگه سادگان ایشان انجام کن دیوار از پشت دیوار بست ای ای ای ای ای ای ای
ش باره ای
چخ نیلی فام ناخنده ای
چشمها مان با الیه فان ایکه در دندک دشتر از خبرهای دست چهار کشنده بایی فریشیده
دانه خوب دست دل اور ایل ایل کوب بیخ با هنر راه که بر ایس و دود ایچی بعنی والا ای سیده که دله
باخت که مادر بیافت بر قند بانک بعده بر خوده ای
بایه ای
عطف عنان بسته دولت فرمودند بیز دل ایان بگد فرخان عصیه سیا ای ای ای ای ای ای ای ای ای
دو ای ای

لدمج
پارهه ایان

از شب که شد

پارهه ایان

کرخ

دیگر رهم الیمار خان در سمت کورزان در جنوب مراغه رو داده و در دریا کاف قلعه منتهای
اردی عرصه کارزار نه که کوه را با توجه به متعاقب پر از جنوب این سمت صفت حضرت
بزرگستی برپیان اشیدم کلمای اشیدن دم هم برمده مبدود در لب است در درازه ایان
بنوزک زبانه اتش برپیان سرمه سید فیضیان قدرا نهاد و باز ارسیج در شرای جان
سرخ زخمای کاری ایشان از خانه فیضیک بریک که مسیر دنداد بران یک تاز عرف هست
اعدا در از زدن اتفاق آیم بلکه تنجه جان سنانی گسترش دند و مخاط شام که صوت غل و آبر
یعنی همزدیم چهار نکت طفین عازم جاد مقام خوشیش کردند همچنین همزد و مکر ران
کرسن سنان ربار قطبی در راه بکمال آذنه در خوزنون رخجم سبیع سنان جانشان از
جان سرمه کشند بد صفت اینکه هر طرف که از کرپان حصار سرمه بر مکر دند شیخ غفران شاف
دریان در سر زنش بیشان بر مردمی خود داری و بقیه بلند بساد ران کوئی در دل آزادی
نمی کردند باز از زندت جمع در دل شجی در آمد بر این چهار نکت بیان در می ای اوچکش و برای چشمها
لاد بر عرض که این می بشد بیاده است هناب می سبندند و بزق شیراز به سرمه شیخ
سعید بکر دند و در عرض ما کول بیش تیخ در سنان را کوئش جان کردند زخمای کاری همزد
در زدی ای بیث که بیچ نبر سبد که می دچن سرمه عرضه همزد غربش کسیده دال غیرت
زیاده از حد و حصر عرضه غدمت احکمت میگشت چون کچ در متعلقان الیمار خان در
مارد چاق می دند حضرت ظل الحی جمی را با حکم ایاد عیش ت بمحاصه قله مارد چاق ماموجه
مامورین فلکه را اشرف کچ دکان اور ایاد ای اور ایاد در سان چکت سنت که زن
دو قوه نشیخ غابان بشنید ایزک بیچ ده چت گنک تمیزه بیچ ایانی بیان کی جمی از زانه
موای طبله پر از زای ای سرمه کیمیت بکر خان بال پردازک دند اخراج ای
کنکت جمی ایش مبارزان ایچ دیش نخواری بعزادی بیکت مامور شده بودند و ایان
خون و از

مانند سبیله و بجز و پنجه و شتر زنانی کلک بکر شهه جمی از انگرد و بعله و دم تو قن و دیغی بوری
حصاری که در زن بیکی همزد کر زان بر دلچشم حسته و بپران همزد با عالم آنهاش پر داشتند و هم
طلع بجز و خزندگان ایش همراه برا کابه همچو بیزها م سپه لذت همزد هان بچان ایز زن
دلیکن با داد ران غمزه فریان مرتقبه تجرا کشته العصا همراه از فکه همراه ایه و نمی ایز لعکن کان را به
محصورین نهیان کرد آنکه بعده همی دش می داشت زن همراه بچوب کنان با دل ایه دفعان ده آنها
لذت شهه در بیان ایشان کل همزد ای ایز که بخط ایک در میزندند بجز بکت عصا هی مرسی عجا زانی کرکت شاه
دان بدلول ناشائی بجز خان کل همزد کا لقو دل المظفم کرچه دادند آنکه بعد دل خرج حصار شهه
بیان خود پکشند لبیں بکفیت سرمان خونکو زد و دل ایان همزد که از دار داد سنه کرد
هر دسته ای دسره راه ایشان چک سفی نهیان و لعکنی ای چلاکت هم بزیر کیان چیان را
در میادن راه ایه باره دشند ای ای عذر بکه از لطفه دریک ایش لبیت لبیت داده مانند مع ایکی بکه که در ای
چون سبیل رحیان عرمی کنان دل غمزه زمان بیان بکه شهه نهایان کشته چو شهه خوش
بریزیونی گرچه دحال بینه هما ایچ غخان میون المعنی فکی بطریور او دند و تجیی بکر را دفعان خونی
لبه غذا شند ای ایشان بکت همزد دادر ایه سرمه بکت نهیز داشت و جمی هم عیده بیکدیس کردند
دوزد بکر غلب من مثل ای رسنه عهد ایه بیانی سرکرد خان ایخان را کم در از دی و گفت نهیز
بودند بخعل نهیز بر داد همزد ایشان بکت همزد بکت نهیز بکه ایه دادر ایه سرمه بکر
بکس همزد بلند کرد و دیه سرکرد خان مور و مطهی ای که ایان در دلخای ایخان سرمه بکر را کند غلن
بکه خجالت دل ایصال که بکر دیش ایزک بیچ ایشان دل غذا خونه ایکه ایه دل ایه دل غنی ایشان
لخچ دل ایز ده بکر دل خوف نهیم بکر سرمه بکه ایه غمه نهیم ایه دل ایه لخچ ایه
اسنا جلود ایه ایزک سرمه ایه مو را بستخانه ایه تجاه ایشان بکد دل ایه بکر ایه سرمه بکش
ست که در ایان دل ایه دل ایه بکل کیت همزد ایان سرمه ایه دل ایه دل ایه بکل سرمه

تو پنج ابن بحال آنکه حزن مانعی زبان باش او به درجه زدن باعغنه دست نزد را شر اردت هم را ز
برو غذا سعیل خان با رفاقت چنین احوال استان ما هم کشته باشد مکلا خسرا و بجهز از خنز
اعفان بسر برداری شدید و شرط سلطان را باز نام از هر یاری خواهی خواهی خواهی خواهی خواهی خواهی خواهی
بلکن که در همان مسح که در پی هم از مرضی در راه فلکت و دست را بکجا بودند آمد
فلکه اصراف و سعیل خان و رفاقتی اول ملطفی سینه و بزر در خدا این احوال جز کفری
در راست خان هزار برقی داد رسید و پنج ابن معاشر نمایند از درد مرگ بکشید و دهرا
خان در دلیش علیجان بنا بری داشت افغانستان فتنه را در جمهوری اسلامی درخواست انسان جا سرباز رفته
و لادرغان نایابی از رو بران حرب ای پرسیده اند و میرزا شاه هم درین پرسش برداش غصه
پیران را که مکن اند و اصراف داده اند نیکس سرمه هم درین پرسشی مرض دند و مولیق در روز
دویکه در حالت سرمه که بودند کارکن اند بود و پنج پیران کوکن ایشان همداد دوکش ایشان
کردند کشی پرداختند و پیش از تخریج ایشان همداد دنیا خوبی داد اخراجی
المرحجب العبد رخان شیخ ایشان دادم افغانستان را سعادت نام معمده خود را نه در بد عطف دادر
مالعنة شدند و هر کاه افغانستان که در خلیله ادبه محضر کری مخصوص راندرا کوچ اند که در اردویی پیش از
مرحی خدودن خذب جسم سایی هشان انسان نقد خواهد شد از جنب کج خفت پرسیل پیری
جنول و یوساط ملما موز بمنصف شدند فرمادند داده ایشان را برهشت کج الدین رخان و طلاقی
محضه کلیم او به عنوان خدمه ایشان ایشان را بعد از حصول کام و پس مردم سپیلند مرد بران که در کشته
زدن حمزه را داشت و حموده ایشان را شری برسک شدید و بنت خلاف بر این واجهت
و در چهار و همین همزه بر که این خفت باعفی ایشان کا زر لقا و قبضه فرمودند از راه همین معذبه کار از
بلند ای ای خبر می گوییم عیوب لفظ و بکشند ایشان می خواستند بند ما بین بخت سعد
کا زر کا و مطهر که حکمت شد دعا مرعی سبیل را از فاغنی خسته جو از خود بار شمشیر نگیرد

شست در شریعت و عزمه سلطان فوجلزاری در جمی که ایالت هرث مالکیه را معرفتی می شد
بر نیزه دکالت این برداشته و با غافق الدین بارخان بفوجل هرث هشتاده فته روایین استمان نامه
منه و نزد هرست کبار را لذیه هرسته بود و در اشما خوی و خوارگو خواه حفظ عزمات خود را کاملا کرسته
چون می افظت بلکه در زمزد از جایب الظیه از طلاق یعنی فوجلزاری معرفتی که هرچنان از از قش
او اغصان مشود طایفه فوجل برده در روزانه را پروردی لحاظ شنیدن این بعد لغت خودند کنزو در باری اینچنان
این اوقا در شب شنبه پیغمبر حب امان فوجلزاری این عالم افتخان در حجدهای اقبال این از الدین باره
کردان و دخیل دارای ایمان و مولات ایده هنآن کشته بود از حضرت الله مسندی تقدیر این مدد
کشته در این مسند الدین بر راست که خود در کجا نهاده است که در منع و معدان راه راهه ایان در اشما عیا به
لبعن رسید بعد از مطلعه را بتوانم خود نیز بگلم که این فوجل منع فضاعی بی ایان فوجل بیان نزدیکت این
هر طرفی از طرف شرقی و جنوبی و شمالي هرث نزدیک بغلبه عازمی فوجل پندت هاسین بیان خواهد از این
سنکری فوجی از بهادران را بفوجل هرست ملعون و ملعون و ملعون و ملعون و ملعون و ملعون و ملعون
نهاده از طرف غربی و شمالی هرث نزدیک بغلبه عازمی فوجل پندت هاسین بیان خواهد از این
فلانی مقافت شدند این هرث نزدیک صمام باش راه ابری هدای شمشیر در این ایان
آشی خود راست و از خواره غاش اقبال ایانی فخران السرخ فوجل هرث بروجشنده که و فوش بر رشت
هذا ی بگشتن او پرداز کشش می افغان کشته بیان که این صد هشت هزاری مصطفی در روب رجیل نیزه
تیعن و مطابع افغان هریک از فوجل هرث نزدیک سنت حمز و کرد. گردو آغاز زور ایمن کرده بخوازی ملکا از این
عمارات او معد خلا ایلواله الله و همچوئی حنیت بیانی فوجل هرث ایانی دفعه ای دفعه ای دفعه ای
در فتح ای ایله مثول عظیمه ایان شریعتی همچوئی با منزه عفو و بعد از عذر عذت سالم دعا هم در این ملت
که در زند و هرای ایلکی حمله ای دفعه ای دفعه

طهاب پاک جلا بر هر چیزی باشی شکر طفرا اثر را با فوچی دادن از فراز اه حسنه شد که اگر از فاعلیت قدر
از این خانه هر سرد باشد اضافه ظهری از آن بایم خان هم اغصه بر داردند و از الامات میک است از زرده بگذرانند
با با باب بنی حنف تعلیمات بلوچ را بنت عینت افزاید و بعد از در داشت طهار سبک چون مکردا کن
حکم بنی هاشم را نظرها را میعنت و مذوق چشیدن و متوجه عیات لا بیعت و اور در جهود روزی اخضاع کم کوچید
روز شنبه اما علیه ضمیر حفظ اینست شد نس اندس افقنی ای ناحف که مریت کزمه طهار سبک بجهات
این عیاده میگشت همچنان که پادشاه از این خانه بگذرد همراه از زرده را ماننده درز خوبش و کوشاد و طهارت و نکوش
مامور میگند اما مردم فراه بعد از اینگه همراه از زرده را ماننده درز خوبش و کوشاد و طهارت و نکوش
دینه زرده از این داده ایشان را پرسک شنید چند نفر از زرده هی فراه را پرسک شدند و نیز رسایی
درسته اند جنس نیز دوبار از فراز خانه از زرده نمایی خورد و اسرار کوکی سیپیل بعد از ایشان
وزیری داشته بود و معاشران اسک المقصود را در فراز و امثال ایشان از خوش چشمی همیز ایشان شدند و بجهات
سبد ایشان را داشت را در حرج صاف پیش ایشان مری عالی داشت شر فاعل غلبه ای از آنکه میگذارند
د این در زرده ایشان نیز از خطر اغفار کنی کرد و بر بخشی فراز دینه هم خود را نیز نمود
سبد نصف سبیل اینچه با خناه و فراز ایشان بجزون خبر این اتفاق سبید در ساعت جمعی از رسایی
عصره در اینجا میگذارند و ایشان درسته ایشان را نیز ایشان را بسیار ایشان ایشان را
در قدم ساز زرده غلیظه طبع دار که در چین اوقات حاجا ب دیده همچنان و همچند راه شناسان ایشان
بگذشت پر و اینسته بودند بعینه ایشان سبیل خود را اسرار منزلي رنجیت سب نمی داشت خلاصه فرازه باشد لیکن
دولاریم دنیو این بجهیه رکرفت در اینکه در نمای اینجا اهل قلعه بزمیانه بود و بدین ایشان را
عذابت در محبت شد و متوڑ کرد بکار بر هم خان با فوچی حضرت نیون روانه میگشت همان
که داده ایشان حضرت نیک ایشان بعده از خزانه را تقدیل و بسط امور خاص و عالم در نزد این کوچم خود خود
قریب ایشان مسیر همراه ایشان رنگ ایشان را بسیک آن داده برا از خرام همچب صریحت شد
دمابعل بجذب ایشان همکن همیزه و ایشان را بخواست و نزد مخون ایه اللہ علی عجلنا
آنکه ایشان کردن

اینده المها در سبکه طبله رهبری داشت و هشت ماه اخیری و ده هفته ایا کلی بر صنعت و توان نشست خدبو
نهشت ندر راه نموده برازیلان شیر کرد شسته بیانی بلسانی خارج شهر نهند نزدیک رهبر طرف
عصر سبکه طبله رهبری داشت مردم فرودند در پیان رعنی شاه طما ب بر سر زندگانی پیش از
تجزیه بیان که حضرت خلیل ایلی بعد از رفعه بیان رهبری و محل ساخت خوبین من میخ نعیت محبت این
و بخواهان کرد لواحی نزدیک بیان رهی اندیش از حسن نهاد بخوبی دست در دیر بر اکم از خارج و جد
افزند بود که رانی و دل از دست رهی ایش بر زانگیانی عاصی کشیده بیان نهاد بخط و لایه بابت چندین
و چون شاه طما ب تکرر خواه رهیکرد که حضرت خلیل ایلی را مملکت جدی خالد بابت در کسری از دل ایش
از دنیا بخان ایش برج و داشت بنت بیدار نکرد ایش بخت عقا بسیک پر بخون تپنی بال که برج خطر
بیان رهیان کرد بدین اضای دولت دلا ایجاد راضخون ایکم بیانی و هری دست داشت ایش
که بسکنند ایل محبت دوست از شبان غوغای کرد من مراد پر بسته به ایام و کنون در سبکه
سلام ایش ای دخواهد اکم منز از ارض اندیش میخ کوکیز دلست بود برای دخن مایقان را آذخ
و هکن من فهم بر ایکم بکن کن کن علام کردن کله ایکم بکن ایش ایمان دوست شاهی رهبر و میدون
چلکویی ای مملکت داری خی و ایشندی ای همکن که بی چرسید در مquam منع در اکمه ایش ای
ناقل امر و فرم و نزلیکن حرف ایکنترست در صریح کاخ صخاخ امری صاحب رایی ایش ای بروزیل نهاده
در ایش ای که موکب والا منزول توجه بودند تخلیمه ایکنترست که ایجاد برسان ایش ایسته دنیا جزوی ایکن
سیه هزار و صد و هجده بیانی مطابق ایش ای ایش ای ایش ای ایش ای ایش ای ایش ای
قی ایش ای
سلطان محمد خان بانانه عزیزین شاهزاد و بکده دشمن عزیزین را دش دبار در دم ساخته در خود دار بکده
در آنچه ایامت بیشتر از ایش ای
تحفه سه سه بود تغییر نداشده حکومت بیشتر بزرگ بخوبی قلیان سعدله ایش ای ایش ای ایش ای ایش ای

واد و زبانچان احتمالاً مدلات بظرف رود غازه ارس که عدالت ایشان بجهد مهران فرموده بود
بجانب ایوان نخاد و نیز کشند بجایت دو قبر اردو باشد و گویان راغمالی کرد. مبلغ این مژده
پنجم علی حکم او غلی که در آنوقت از دولت غیر از سر عذر کرد و با همراه پسرانی مستحبه ایشان مزد بدهی
بود. شنیده علی پسر بزم خوش خواست که هر دوی این راه را کردن ایوان مرضی منظر سریب داشته
راه بر جزو دزولی باشته است که کیزنه هی با ذیبایی ایشان را کردن چنانی مسند نداشتند. علی پسر
بزم بخاطر آندره فجایی هنری واقع در قبر ایشان صد متر فوج معمور بجا دارد. مغلوب این کیزنه دزولی
خود را بر جای کشند که ایشان می بینند ایشان می بینند و بخطه دینگاه داشتند. ایشان
پر از خشم و بعد از خداحص سرکب مرکب است. ای از نکره ایوان که نشسته در جانب غربی قلعه ایشان
در نیزه در حق موسوم می کرده ایشان نزول گزیده شد. بعد از چند روز جون فرزانه استبداد ایشان
جلادت سرکشی و غنیمه داده ایشان در ایشان بود غنیم خود و دامی را داشت. داده همی با
دوزنک مرکب بمهر که جنگ رانده بایی فلمه جلو باز شدند و همین هزار بازیت ایشان از پل
حصار و بین نهاده از دو سر برآمده قربان شدند. ایشان سواداری را داشت. داده همی فرزانه ایشان
و دشنه را کی ایشان شد و بجانب ایشان ایشان قشیده ایشان را می خورد. ایشان می کشند
چون راه آزاده مسدود و بچو غله با چکاوی و چلچله با رفایع همی او را کرد. دیگر در آن محلان نکشند
و دو نصف نکرد. حرکت و ایزه را داد و پوکم از ایشان کشند. ایشان را زده خی و سلاس
دان و پر بر زدند. ندو داده ایچه خبر سرید که علی پسر ایشان را می خورد. ایشان داده همی
ارسنت بعد از ایشان سر بر عذر کی مخصوص بکشید ایشان را زده بجانب ایشان داده همی می کشند
عازم زنجان کشند. نهدار زرد و نمتری ای هرچند علیان قتلار گشته بیکار بچی فارس قیمت
خود را بر دویی ایشان می کشند. ای همی با هم عرضه ایشان داده همی مظمار ایشان که دیده از ایشان
راه در جزیره تهمدان دولا پست را نهادی پر همیز در قریب مرسوم چه کوشان منع می کند. دیگر ایشان

هدان خیام نویفت بر این ششده احمد پاش نیز بدارسته عجم سلطنت شد و اینجا عجیبت
خود را درست نموده عزیز داد مسخر لی را در دیوان می سیده از تما آنها صریح را بدان که
امنی دلست که تی دستنان مناع خود را سرمه باخته کان فنا شر عفل مشغور در باره
غیره همکن و بعد بجه نه بقدر جان غربدارکارهای این محن کشته بگی از غطای از دره بچشم
مزد احمد پاش فرنستاد و زد بکر طبیعه عسلک در میرزا نموده کشته شکر شی که بپیان
ضیبرش ن درشت کش سرچه حوف در جای صلح و جنگ دوامان خاطر شان گرفتار خوا
غار از بزد و زنک بروندن اچاره سوار کشته قیبا ای کارزار شدند درین اثنا فرنستاد و بجهوف
از قلب عسلک در میرزا بیان غرمه مصالط عرقی اکر دشته آنک اباب کرد و هنوز را در دی
ش ای همکسره بودند که ازین طرف سیزه نوش تغزی بر زوب کوه کوب کرم خضراب کشته
پاداز بله صحبت مقرر فرزندکشیده در بکر شر و بدرس بندوه در آنزو زحضرت شی غصه پنهان
بلع و دمچه را بجانی امر اسپرده خوز در جانب ای بع اند غلب فرار کرفت چون نفر بزم و بجهان
حواله برای زند پر عیاد خان بود و شر را بیان جمعی از غول جداسته میکشد و بزندک میعنی
دحزب عنایتا ب جانب عرب کشته نوش نیز کام حوف سرکنی کرد و میرسیزه خوز و دظم
فرار میسر و راه مستقر را ای خاصی باد شای بو لوار نزدی انداخته شد و بعد از آن دو میر بکاره
نویل احوم اور کشته را ب فراز بیش ن رانیز منکرس حشند و چهار رخچیز رغز از نوره
پا زده فرزند بسته در آن موکه مبنی و گرفتار نهایی تو بی شودن ایشان پادشاهی داده ایل بر دو بجهوف
او قبه در آنکه پس بعیشه استیف شکر فرار کرد هر یک بدبار را او خان خود شدند شد
پادشاه با قلیلی از خواص عازم اصفهان و احمد پاش کران خانی و همدان را بهتر
انتظار ایام اتفاقا بکیله تصرف در او کرد و علی پاش یعنی ارس کشته شد از راه خوبی پذیر
آنکه غلبه و میر را که سکه درونت ایل ایش بسته محاصره کرد و آنرا خشنود رس س فلوره دارد

امیر امیر شریعت امیر امداد و امیر امداد را بگل از فسته مرغه ده برپرداز نظر فر کرد. هجر خان در منزل ساردنی
من اعمال تسلیم پیش اینجا افعال حسنه برپرداز باشد. ملچ و هنرمند فراز مردار باید خود پسند
محمد علی خان و غیره باز کشته شده است. با داشت آمدرازه توانی عربت امکنی حضرت شاهزاده
برادری داشت موسم به سبیل هزار داد. حسنه که محمد علی خان امر لفظ شهزاده خان نزد الامام شیعی
که میباشد امور علی و سخنخط شهزاده خان بجه جو پن با سبیل هزار داعی و ائمه شیعه اور امام شیعی
در جوانی کرده از میان متفکران بود. بودن برپه سبیل هزار داعی امیر حسنه در این دوره
عمر را شش برابر است که بکسر کاف لواری افتخار از ائمه شیعه میگیرد و صفتی هزار داعی هم بود و در
اطلاق با فضله دور از اخبار و کوشش بینی اور این بودیده در حقیقی دسبیل هزار باز همی صاحب اندیش
دادی حسنه هزار دانلگ در داده، صعنان و در حی عیش آناد ساکن کشته در اوتی فی کشن طلب
ار نهاد. بودن هر ایجنت مزونه بود و در مکتبه بیان مشغول بی ضرر هر پنجه بودند اعیان و لات
ش ای و دشنه رهمنه برا این معنی مطلع و حقیق احوال ای مزونه بعد از اذن طور صحبت نشاند در جزو باره
امیر شیش کرده تهدستان سفده بودند که طحال سبک از بینی و دفع سانه در در زدن کم میگردند
بودند که مکون در دن را بطنور رسندند با داشت مساعت بجهت در میانه که سبیل هزار داده
بود بحقیقی را درسته ده بر سردار بجهت اور دست نیز بجهت سرطان بدید از جو ب دستوال
تجھیز علاوه است و احوال رضدی مخالف هسته را بجا نمود و در حضور حسنه برادر اینجع جفا کردن
رد و حزن اور ایجاد و بودن گرفت. این معرفت همان معرفت همانی دلت عتمانی و توجه آن
از جانب حضرت شاهزاده چون بینی دزگشت رضا قلخان شاهزاده صعنان از جمله بینجا.
نادری بطلب ده بات در باغی خان گشتر که بر جنگ بدو سه دهان محمد خان پادشاه
سکندر جاردم بائی مرزو دوام ما مورشد بدو بعد زانه که چند زد و در مركب ش ای برسزه
و دلکت او با دلایی دولت عثمانی مرسی پر فتحانی دلیلی خان را بمقابلی خان دلیلی خان را بمقابلی

مجرس و خیار صد و هجده با محمد پادشاه ایلخانی معاشر شد و بعد از سخن در کنفرانس
همان با همیا طایپک معاشر خان پادشاه از عرض ایلخان اعانت حضرت شاه دیلمی
متوجه ردم نزد محمد پادشاه بازن و فرمان پادشاه دلازیار درم رعیت سچ کشته رعیت نهاد
دندره داره اند بارش ای قرسته دلار مصلحه را بخمام در پرورد دلت شاهی نیز محمد رضا خان
عیین قلعه را که در آن ادان فوجی پیشی بود مامور بخمام این امکنه باز رعیت آخوندی در این اغفارلو
و مقدمه صالحه ایران نیز بنده که کشته که دلا باقی را که جان بنده دری مخفی و سخنوار دکرده زندگانی
دولت هموزیه مشرف کشته بخطرف آبک سان پر زان دان بخرف بد دلت عنانی مستلقی
و بخلاف این نیز نهادی از کمانی هان که با بران بوده بصیغه ارپاقان سرکار احمد پادشاه سخنگزگرد
و بین زکسنور عهد و سخن زبانه پن فرار با منه از طریقی زبان مفروض مردم فلم معاویه مسد و در اد
صلحی سرا مخصوص سخنی هنین سر برالملک در بزرگ اتفاق خلغا مدر رام مصالح قرسته از زند دلکنکی را
اعلام نموده من را پسر در آخونما سبعدهان در جنی که کار هر چیز را ذمکت با نهادم بود و در دربار گیر
جهت مخدوچ کردن غلام سند نهچون سخنی مصالح حضوره نهاده از لشکت باطن غیر خطر غل
الی درست نمی آمدند اصلح نزد هر را با مضا افکار مفرد ایشان خنجر داده بخط ره خان محمد ریاضی ها
که در خود سلطان احمد خان برسیم سعادت ارجان بسیم پس زیر عظیم اعداء و سبب خسوس لطف
از سلطان احمد خان و حقیقی پسر ایشان در عقده المقربین مانده و محمد افیه در ارض اندلس
نوخت و است اور ای هر چیز طلب نموده با سنجال داده استشیران پادشاه دو لا جاه
ردم اعلام کردند که با تأثیم و دلا بابت ایران روز خانند با آماده هنگ و نبرد باشد و خبر زده
مرکب دلا را بجانب بعد اد صریحی با محمد پادشاه نیز روش شنید که در هر چه کار بوده و خان پیر
باشد و معتمدی نیز از این ریشه در آن صفحیان ساخته با عیبان دولت شاهی رئیسیات
ششینه و بهلا دابران از فام مینه شنر بر توچه موکب ظفر شغوار باین مضمون عزیز صدر از بنت

اسرای ابرانت که مطقاً بر آن نسبت داشته و آن امر هم کس در محن صلح بیمه مند باشد که زیرخواست
 و سجو و امنی مانند کان که نوین کرد کار راه بهتر تری داند رای اقتصادی ایم برای یکی این است که
 مقتصدی فکم رای دلکم مسئول عن دینه مایی صبغان عزوه شرقی اکنین و از مساعی
 حملت و نهاده این در از مردم این غصه کنم غصه عذالت بود دل رفته نایع رای دین و خاصه برای
 خاطر خصم عدیش کن پشم بحواله نهادی: قوته اموز روز عادی نیزه دست اقبال خود چهز
 و صفت هم از این فری و غلبه از دین متفاوتی است از این طبقه کم در پخت لایک
 اذا الحوف و اینهم نیظر ون الیک تم و داعی خصم کالا لذعاً یعنی عليه من الموت نادا
الحوف ذهب ساقو که بالشنه حداد مصادف حال است نجات حق این امر کران امر بست دور
 و من قی طبع غیره است جون صبح میور منع این رضای جناب سجا فی دعای ایفت دولت ایمه
 خاقانی بر داده راه بعثه ارضی میزد و بعده از اینکه کسر خیز رون طرف خلیک مطیع
 امیر مومنان دموکلی متفاقان غالب هنر غلب مطلب هنر طلب علی این ای طلب
 است دلماں که بآن کرد و ضمیر خان است کنین تو فین است خدا من سهایی میں را از دو کا
 اعتباً بابل میشد است ائمی بعد از این سید عصید فطر بعضاً فی جز دلیلی و هر کان نابت
 خدمت میگردید این افکم دلاست و این ای ارض اعلی این مری ارض اعلی این ای ارض اعلی
 با جگوش پر خاچی فری چنگ دعی که هم بر حنی فیروز چنگ هدوان مائل دندان کی
 بر کوچ عازم گمیمه مقصود خواهیم شد فری نیار که اخواه ده چنگ کیم بسته دلایل اقویون
 لیسته ای قاعده دلک غذا الایان بشاع اللہ **اضطر** حافظ اکر نقدم هنی در ده خاندان
 بصدق بدرجه دست شود هست شکنجهخت ده کس در این امر و این نیاشد از کرت
 محبت عاری دلی همراه اینها دست خواست دین و اداری که میزد از این حضرت باری بده از خود
 خارج و معدود در مژده خواهد بود در ذکر نهادیم میزد از این خود
 ۹۱

هزار و صد و چهل هزار هجری و نوزده فقره زلت ای هایان **فال** در بست و دادم رمضان
 المبارک الفاتح ایضاً ده بکلی بوزد ز سلطانی افرنج خاکه بان نایخ ایک نیزی برلوی غنیم
 و فقهه ای داشته ایه کشته و در این منع لام و فلهه متفبد شکافه سرخ سلطان بجا کرد و بد
 داغهان عذر لایک از که داشت خصف راهیک سبک نزد اکبری مزده شکر بیان از روی
 و بمن ای شاهزاده همین ملکه ایم در حفت هایان کشید و دست نایم که سپاهان سلطان فریاد
 حمثت و زدن بن سنت بزم و ای
 کلکشت زند خذپر افسر و هزار خراج وی لایه عشت همان و من استان بود با مردمان طبیعت
 ای
 نایی سلطان نایمه در راجی هیئت و خلیلی قبیلی و هزار و هزار زبان در عربت خدا بر زم زم
 دعایی با داده زمان طبیعت کشته و در ای
 ضلع رحشیده و ای
 کشته بعد از ای
 پر داشته و دیگر سعید فطر ای
 بزرده فهردها ای
 ای
 ده دیگر مکی پر ای
 خرمیه و حکمت ای
 داشتند متفوض و هر یک را در ای
 محل نایز خانی و هر میان و چهل بیک بسیانی سرا فرز و همچوی ای ای ای ای ای ای ای ای
 ۹۲

سفر و داشت که سه بدر از فخر را با ایشان داشت و دلخیلی نیز داشت که هر چند در فرماده بود
که در جای بیست فوجی و دو هزار نیز تعداد میان این احده بود که در آنچه از اتفاق دیده و داشت که از این بودت
که کلاس احمد کمی صادر میشد و پس از این بیان پرداز و بعد از اینجا امام احمد از برلوای جماحت پیش بین
حرس امن در اینها از درآمده چون عینه فرضی دفعه دو به سه به پیش از این میگردید
لذتکش اینجا از زیارت طفیلی بیک کوسا احمد کار خواه شد و بیک پاپا لول که از مردم فرماد
مشیره تر خواجه طژن اینچه چهار پاره در این خبر سه بیک که فوجی از ترقی خواجه نیزه اینکه اینکه
خلیان عبور کرده آن نایخورد این نیخته سرکرد کان با جمعی سعادت ایشان پریان در دست است
سفلای و زیر پویان سرمهاد باکن فشنجه بیان کردند سرمهاد نهاده بیار بیت اکد و اسرا
و خاخا هم از اینها از این اکتفا بعده استر و اند که در این دندان پس که تبر و لالا در دوزنها نموده و در این
میعنی ایشان در مردم دیده ایشان از این از ایشان طاعت همراه بودش بدهیکر در حشم کردند
کف شد و مجمع و شریعت از زیرفت اند در زمی خدمت فرشنه که هر شش لالی شکر و کلی ما
بیکشند ایشان سفنه چون حسنی بیک دیگر از کافی بجوبکه مذکور شد در هر بیت از این
ش می برای اطاعه نویصلی امده بودند مقدمات سفر عراقی دعویت جانب ایشان دادند
وف دلخیلی مواد بایشان مذاکره کشند ایشان از این رفاقت ملاعی ایکجا به بشی بدهیک
ایرانیان کاششی در بار و قم دلیقدهد و ائمه اصحاب این ساحتند که علی بن ابی طالب ایشان از این
بیکشند ای عراقی در حالی فاید که این مصالحه معمون دن بمحض این بیکشند ایشان ایشان از این
قلم و طهران هفت فرزا بر که در آنچه علاقه داشت و میخواست و اتفاق داده اینچه بیک دلخیلی
هر راهی نزد ایشان سباب سفر عراقی دهند و میگردند که ایشان ایشان ایشان ایشان ایشان
و دلخیلکش بیکشند ای دیده ایشان ای ایشان ای ایشان ای ایشان ای ایشان ای ایشان ای
اعلاع ای ایشان ای
عمر فیض ای

باین پیمانه مکمل بود که از شش دنیا سه محنت سه بجز روحانی و فرزین دنیا بر داشت
عراق و مغناط و دارد و سلیمانی که نسبت به روحانیت آزاد بیکاران را با اطمینانی بیک لوس احمد از پیش
مرغوب و بجهلی خاتم ممالک احتمام مطاعه محنت نداشت که مرصد طهره طبعه های این پیشندگان را پیشنهاد کرد
که هر چهار هرث خدمت پیشندگانه از خود این این غلکیز ای طهره پیشنهاد نزدیک در ترتیب بود
اعذرا اور اینکه بی خانی دیگر نیست این ای صاحب رئیس و دوز عالی است با اینکی درست ای
پر این پیشنهاد شرکایت فاصله در محقق حسن شده که بای خود رفته در درز عوکس زبان این
اسفار ای بجانب عراق باب دبر ای من حبیت الائغاف در موکب فدوی شهادت خان
پیشندگان در درز عصمن و نیزه و لبوم است فن دلخیام حدود داشت و این پروردگار پیشندگان
محنت است از زاده محکوت عانع این در دست داشت در درز در گلوات که گفته خدا این زان و از اینکه
عزم پروردی زبان در در دست داشت در دست نزد عرض بیرون هست بسیار دشکار پر داشت از زنگی این
ای پرورد زنگی فرمودند در آن حظوظ و لذت این بزرگ سیم خان بزرگ دهان در دست ای عارس
شد است از خود داشت دار و حضور اعلی کشته ضبط در بخطه های حرف ان را داشت بنده
سلفا لی مرد داشت ای باز مغفرتی دیدند از یکدیگر نزد از زاده در بحر زندگان بکمال حرم در کفر نع
ایلخان خاصه بود اد ایم زین سیستان را هصر خرام سخن نزد نزدیکی اهلخان نزد این زنگار
دش نزد ای رشیش بزرگ مژون نوزد و ملتها ان را کاب عناست و چون محن مرسوم برای این
که در هوای از زده در سنجی رفته ای دادس دفعه داشت محبت است و هر اگر دلایات عربان
راجح است از منیزه نهاد محاره محنت بلند و همیز سطح ارجمند این محنت و سایقان در آن عزم
دلپذیر عدالت عالم به کم در نزدیکت و مصحابی کشته شد در نزدیکت و عذر رکشت حزف نزد هم
طبع دلگزند بودند و ار آنکان کشته تقدیم اگ اینه دل نشیش همین نزد همین نزد
محنت افزای ای ده بیش و فرزند بیوی در خشم دیگر ای خرام در فی ای دستیں مضر کرده سپاه نزدیک

س خشید و مغارن آن اول بکبان مزج‌بند کوکلان که هنوز حیند ایل پکشیدن با
گران اطاعت نم درنداد بودند و از این اتفاق اندک شکسته امداد لا بقدر پرسن لکچع
حذف زد از سنت شمال در دخانه مانند چگابن بجهوب آورده از نامه ایل خد کرامی سکنی دنبه از
ارجوان ایل کاری بجهنه مغز عراق در سر راه حاضر از نهاد در دنیمه مژبور کردم ارجمنه به ولد
دو میله که در دشت پروردند بپیشکشی بخفت لایه دار و داشت عواری پیش خرعبت آمیز نظره زد
بی برا ایل مرغنه که گلکلیدن بسته حواله برای زیرین اندشن معرفت با مردم از مخدوشان
لو فتحی این سخال گلخ بریافت لک حضرت نادری در جنی که مازندران مفتر کرده بجز زیشان
ساخته ایلچی بطل و دامات دار اهلز نزد پادشاه حرضشید بخواه دوس هر فستادند
بعد از آنکه خضرشی اصفهان و تبریز و غرب عالیکات رو متبر آنکه ایلیز رسیده بود گلکلیت همان
رو ایلیان ایلام ایل افراد اسراد ایلان خود که در کلیدان پروردند محجر ایل مکول دل ایلچی را حضرت
اصغر ایل داده در هر منکاری که هرات مصرب سرا و فات دولت پود بطبیعی معاو دلک حضرت
حال را معرفی صفت داده داشته از اینکه بجهوب اذن فرمان همایون داده ایل در دی بازدید
شده بخان ایل ایلام دلت شاهی در سردار ایلان رد سبب امر مصطفی حبیب ایل اعتمادیافت
لکی ایل کلیدان نامنطر سایان متعاقن با ایلان نکردند بلکه در دسته دس بریان آن نظرت
بعد از آنکه قلعه ایل ایلان دولا یا ایلی که در هر قرن در هر سرت ایلخان با بد تصرف آن دلت داده
سوزه از جهان سب دلا راه دزیری هم بزینت فرزند داشت بجهون در دست دوکنی
اسنخانه دوست نادری را باعث قوم ایلان و مزج‌بند فرار دشانت ساس در ایلان
ریون میزد ایلشند همز زکار هر هست مفضل نایمه نه زنگیت دو دشیم براده هنها
دکشیان اکار زمکان ایل کاری بزند ایلند زده بتمه در کلیه دلا دامات نایار بعنی اوقت که شنیده
دز بزند که در لامیان بصفیح شماری افراد دفعه حیرت درینی بیش می‌رسانید تا اینکه کار

بهرزت هشاب در این میان را با سخنی بارگذشت و در زده نهم بویادی این را که استشید و چون درین
حرکت از عالم میتوانستند بود که طلاق است خان جلا بر کرد و در پنهان بر میتوان ساختن فلکه نمای از راه است
بی جزو ظرف غمود ملحق نموده مثا را برای جمعیت نامعنم خدمت خدرو کاملا را در در عرض راه بگنجی از راه کجا نمیتوان
که از مطریت پی از نظرت شمار فراز در آنچنان اتفاق است که در بودند و چهارشنبه مردان این طبقه
سی شنبه آغاز در نیازان این عرضه میکنند که با غایم این سی شنبه میباشد و برای این سی شنبه ماجراجویی که بجانان
در شهرهای صربیان به تجارت آنطا باغه اینجا مشتی کرده و نمایند زنگ پریده و منع مردم و بند و نشی فردا که بیرون
لشند لشند صرف نام عزیز نموده و درین اصرافت طلاق است خان جلا بر را میتوانی نمایش دارد
نهنده رسرا فرزد و میرزه خود نمود که رفته نمکه خدرو کارهای از آنکه آن داشت در هر یک هفت جهان
عادم هر یک شنبه از دو برادر محمد خان بدلکار بیکی هرات هر یک شنبه را میفرزد و هر یک هفت مدد
کار آنکه در خانه با اتفاق بدلکاری میکند این شنبه داده و جهای کار قنده را در باطن خار گزینست
د هشتندار رعیب افکن دلماهی سرگان این نمایند از همایچا مرحی در در این سی شنبه
محبکت الا از زاده از نکت مغطفه دور پیش در چاهمه میکنند که در دو هر جان دار و کشته از ادویه
بهمت کیدان در غاطر والا اضمیم داشت که عجینه میخداشند و اینکی کیدان را سبیده شور بر بدلکار داشته
محض هشت را که از هر کوت مردک منحصر نمایی کیدان است را خالی کرد و سپه زند پیش حمله میزند این چنان
حال در دو سایی کیدان عزیزنا فراز این میخ دارند از این دلایلی دامغان را داشت در هر هشت نمیزی
های این طبقه کشند و از آنکه دلایل این طبقه هر کوت دارند از این دلایلی دامغان را نمیزند
آقی عینی سپه میان کردند و بعد از تفرقه میکسبات داشتند خلیل مادر بخت آن دلایل این طبقه
دغدغه عینی میخ داشت سپه از بزرگی را زمان کرد و پیش از هنوز در زمان بزرگی گفته بود از دفعه این دلایل
اعمام کا همین عیابت نمیخوردند و میزبان هنوز بر محمد خان که از جانب شاه در چهار یا پیش که کلبری سر افزایی
داشت بکسرت و این نایاب را میشنبه چون طایع بجز طیخ و آنکه اول اینجا بی پیش است ابوب شاه است که نمایند

میرض مصادر در آمده است **عجمان** پچکر مکی نا نس نز بجهیت کامل رفتوان و انس عراقی
منفرد ساخته در فرم مورکب لا جبریت و مظفر نظر ادکن این بود که از زاده فران عن رم قصد نمایند
گشوند چون سخنرت نه طبق اسب بلطف آمدن ایم و مهر آن شاه برد و اوزین معنی غایر فنا نه
کبشت ایدانیشی اتفاق داد کس از داده هست ادالی تهداد و حست اداد باز دسته سایی سا شن لذت
چون در چنین و متنی که امر طبیری منع مغز درم پشنهاد داشت و لار و مخالف حضرت شاعر
و مخالف معاشر بود برای اصلاح احاطه عجمان یکا بست صخمان کردند افعی خیج معنی از زاده خود
در برجی از زاده **طفل** و تبر عجمان کشیده متحاب البریه آسمان ساده اعلام **لکن** سعادت کرد
ماغ هزار هر بیک برای نزول از که بر زدن بدب ایشان پافت در پاون و زوده مولن **لکن** عجمان
معنی خلقت سلطان ارشاد طبلان پیش خواری پادشاهی شاهزاده عجمان **لکن** خود و دلاحت
که ماده ایشان آفتاب چون ناجها شاب که با قلوب کوکی شفیرا طی مداران نامه بجهیت
در لکت و در احیان پیش موده در شب رسنجه های مسخر رسنجه آناد و د ساعت قبل از طلوع صبح
مزال خبر حرکت و امرای لدلاجات حضرت شاد طبلان رسنجه بمقابل آمه بودند از دزد پیش میلاد
پا زیره دار و خام سبز و قایمه عزم که بکسی ای طباشه هنگام طلوع طلبه خبر ما پیش ایست غیر که
لوز پاش غصایی مسخر کشته در عین در رو دو که بروآ لاؤ زربای از زوره دان که در پیش خود
و میدان ایشان جهان پیچان خطر عجمان گلکه سپر برادر آدی کس سپر میان داشتند عقد و خشم را که در
دل کرد که دلخواه باز زمانه در ایشان شعبد بار و عصانت از زوره دان ایشان هشت نا آغاز کردند از
عینه زربای ایشان ددم نای عجمان که مانند چنین بخود در جنوب ایجاد شد از پیش میخی
طلوع ہوش با کشته بیان نای سود رشته افتخار و خیج در آفتاب شیخ با هم در یک زمان طلوع و زیده اقحنه
حضرت علی ایکی پیغ ایز زاده هر بیک از زمان مورکب سکون و معاشر ایکا د ساخته شد و دلاجات ایشان
ادنس سی هزاره بباب عالمی کشته بعد از غصایی عالم و درست غدت بایش ناک سرمه ایز زوره

۸۷

و از شب خاصان عزیز طلب بخیع افق ارجام ریگاد و شبدان باود ارغانی پر و شد غرف
 روزیم خوت از نهاد که از شب باز هفت شای پا به همان چند مادر این ریگاد را کشیدن
 درگاه شنیده بخدا دست داده این کو شنیدن تا آنکه اینکه از این مدت اغوفت بجهنم باز هفت
 شای هدستور را بانی بردن فیض طرح زده باز و هر یک روز خواه جاری ملکت را که خواه
 افیل و بیل دلت سازد و هر چند احشرت از در ایام در آمد است دلایل با تای جواهی چا من و داد
 چنان اکثرت این در حیث و لفظ از در طبع و دلکم و دیج و دیز و دیکر با خفار سران سپاری
 کار آنکه فرمان داده بمحی کنخاش را کشیده کشکل کی دیگر شنیده این کرد و فرمودند که از
 در افهاد مکن که نایی در فیض ران من و دن سد علیم منصور و اکار قدم باشند و هر چند
 هر جای رای مانع افت دیگر افت مانع افت پسند چونه این برای میتر خواهند عابان دلایل
 عقیل که دن که هر شنیده نظر دلت ایران بکش دشمنان تویی بجهنم از کشت رفته بی همراهی
 حضرت بدست آمرش دلایل از از زرای و اقبالی برای از طلاق از مردی است
 مالک رویی از تو بخت و سلطنت می سنت احشرت از فیل آن نایی کرد و ایل را در این قرار داد
 جلس شی هزار داعلی اسرع بسی میزرا دلیل دلایل از از دست هشتما می بود و دین غرب نای بزن نظام
 کی دصلیت دکت فیله خلیفه ای را بر عیا بسی میزرا که داشتند و نیت سلطنت را نیامد
 بندر اد احشید و ارض اندس سلا بجهنم ملکی شی طهاسب هر زد اش شد که درسته نمودند
 و هنوز بجهنم سای نیکن خیزد و بندی پادن بنده توکز که سلطنت می عبارت از هشت سپرید
 در بجا رده هشتم شی هزار داد را با تای این حرم باخت روان و نیز رکش مان از هزار داد
 حرسان را خشید و دز دشنه مخدوم آنکه در تا لار طبله بزم خود را نیز پیش از هنگز از دست
 خدیع که انجاید دلایل بصر برا پیش از هنگز و هجده باید با همراه اعلام و سر کرد که این مفهوم
 در فودند هر چن سایقا از هزار سی علیم روان قان خاله در این مکان را که این مفهوم
 می خواهد

در بیرون نیز محمد علی قلی قدر این خانی پلکانی بازسی برای با اد از این هنر طلب را بعد این
 پلکانی اماستی بزرگ خان کباب روسی برای بیان جزوی بسیار میگذشت میگذشت
 و زیب از لفظ این خانی بزرگ خان کباب روسی برای بیان جزوی بسیار میگذشت
 بزرگ خان جماعت بجهنمی دسته این خانی عالم این معنویت داشت و هر چند دن
 موکب مضری را بکند و کرد و بین این احوال اینکه بعد از در ده بات های این باصفیان احمد خان
 دلایل این خان بجهنمی که در معرفت این خانی را کباب خانی بجهنم این خان
 بجهنمی این خان بجهنمی که در معرفت این خانی را کباب خانی بجهنم این خان
 شنیدن بجهنمی در فیض ران من و دن سد علیم منصور و اکار قدم باشند و هر چند
 هر جای رای مانع افت دیگر افت مانع افت پسند چونه این برای میتر خواهند عابان دلایل
 عقیل که دن که هر شنیده نظر دلت ایران بکش دشمنان تویی بجهنم از کشت رفته بی همراهی
 حضرت بدست آمرش دلایل از از زرای و اقبالی برای از طلاق از مردی است
 مالک رویی از تو بخت و سلطنت می سنت احشرت از فیل آن نایی کرد و ایل را در این قرار داد
 جلس شی هزار داعلی اسرع بسی میزرا دلیل دلایل از از دست هشتما می بود و دین غرب نای بزن نظام
 کی دصلیت دکت فیله خلیفه ای را بر عیا بسی میزرا که داشتند و نیت سلطنت را نیامد
 بندر اد احشید و ارض اندس سلا بجهنم ملکی شی طهاسب هر زد اش شد که درسته نمودند
 و هنوز بجهنم سای نیکن خیزد و بندی پادن بنده توکز که سلطنت می عبارت از هشت سپرید
 در بجا رده هشتم شی هزار داد را با تای این حرم باخت روان و نیز رکش مان از هزار داد
 حرسان را خشید و دز دشنه مخدوم آنکه در تا لار طبله بزم خود را نیز پیش از هنگز از دست
 خدیع که انجاید دلایل بصر برا پیش از هنگز و هجده باید با همراه اعلام و سر کرد که این مفهوم
 در فودند هر چن سایقا از هزار سی علیم روان قان خاله در این مکان را که این مفهوم

با پیشنهاد خان دلده و میر کا سامن خان خاکست کشته را بجهانگش از بیان نهاد
لرزد و اه میلادن دار و کرمانشان خان در ذهن خود حمایت از اول آزادی های این دار و کرمانشان نهاد و به امام
رازد و مسمن علی حرکت کرد و در کرمانشان بکجفت اعدام سپاه است و نیزه و بابت رسید
خان از طبقه زنجیره از آن ایام استیلای افغانستان از توان از بگشت به زندگانی
و شرارت مسئول فردند حکم داد و آن بعد صد و بیان خان چاپ شلاره سرکار افغانستان را بر و هجر داد و نهاد
بافت که بر سر اکتفا بده رفته بنت کمال در باره ایشان معلم او رده و چند لغزد رخاطلای ایشان
اعجل رسانیده و باعی پرکرد و با خانلی روزانه هر چیزی را می خواهد و مأمورین سحب الغران و با پیشنهاد
طایفه های خارج از این سپاه و در باره ایشان بعنی در و سه مجمع ارزش سای آن طایفه را مسئول و باعی برای این طایفه
کی روزانه هر چیزی را می خواهد و از این افراد تا بهاره که در ایرستان بزر و هجر و دیدان بودند
با مردانه ایشان در معاشرت افراد که در ایران کشته ایشان بود عاصم کشته چون نظره هایی پرسید
در ایشان فوجیه مركب های اپولن کل کوکت و دیده او و صادرت آن ایام خوشبختی از رازکی ایشان عدم کی
مروز عدالت و فرض وظفنه نزدیک از بسط زیان ایشان ساکن شد و در پی دودنم مژوب که او اخراجی
بود و بینی خوت می کرد که شیر عظیم بعیض صحرای ایشان داشت منزل سرمه کوید چون احمد پیش ایشان
از جانب احمد پیش ایشان دیده و بکجفت زندگی در سرش منزل کرد، ایشان دان دان نهاد مصرف
و جمعی از ایشان دیگر کثیر ایشان بمحاذفه مأمور بودند آغازی از در دوی های اپولن و بلوپوری
از اذور نهادت را در ایشان داشت که سرمه موز کردند که کچ بر کچ منعافت می آمد و امشند رخوا
بهدن بکت و در کنک با فوجی از زنگنه خان پیچکت از ایشان داشت بزم جنگ بشکون بنده ایشان را در ایشان
ز محل بمنزل که نه معلوم شد که جمعی ارز و میر و در طاف کتر از ایشان معرفت که کنکه ایشان
فرود زی ایشانی که نهادت شد باعوادی اندام هایی که بگفتت بعد از می خانه ای اطرف بین پسر
در جانب بجز بکرد بلندی ای بر زمینی که بکره های ایشان ایشان را داشت بقطر داد کرد

بعلا در ذی المیام ربای دینه همای مایدست بمحابی عان عربت بالکفرت مخزت ساخته بلده های ای
که صحرا کرد و کرد و نوروز و آن دادی فرموده بصر نمید و بپشنه بجهود مد و دست الملاع و نیاز پر بنان کرس
عزم خدمه بوصاصه نه بشه در آن بجهنم عرض کردند که طا بر دسم رعنای عزم صبح کردن فردا زیر قله هاف
این کوه هنگ شکره آهنگ صعود کنند و اکھرنت میگل منینی نکرد باز نبلند پرور ازی سلادر همچو عجیز
وزنگهان بر دیال کشند و همچو احوال آن پنهان شکر احمداء کرویانی که در میتوهای آن مرضم پرگز
طایفانی بساد و کلایی سوره پیغمرو دنی شدند و آن رای بچو که بسی محبت الکت که راه بخوبیش
چون حشم بکلار ننک دبای اسنه بزینه ارنھوت پست دلند جهان ننک برد کهان ننک
لغتش لعله اه قاتب هر زده راه نسر میگرد باز تر کردن آن هر حال است دلجن معوس شد
بعضی غله و دیغی نادک سرشار بند احتمه نهار میرو و دش در پای آن سبنک می آید باز تر کشته می
خالی است القبه آن که ملد و آن فلان آهان پیوند را صبورت می کرد همچنان عزوب اهاب
لشیز اب آهد بقیر زل خد بر هنگ است شکر سر بر پرین سود نظم افزای مخصوص راه را دسته دسته
درست کرده باز جوا و بیگن کت را مرحله جا گشته در عکس راه بنا بر پرده داری نهشت لیل سرمه
جاده را از تریظه کم کرده اکھرنت جوز بکشی کی راه پر خشند بقدر ما پضد رشته صد افسر زد و ادیز
نمود طرف رکاب للدیجع در ایش نار پر داغور را جان پارائیش بودند راضیت افسر غل
مکشته بکشیت که راعق میآمدند یا ای علت اندک مکنی که در طبع عاده داشتند دیگر چنان
نمکوب راه نانی خوب بحرمان پمپر دیغی رکاب هسته کشند مقابن طلیعه صبح اکھرنت بولی
فلکه میزند و بمعنی معلوم رای جهانگش کشته را کجا که میشه اکھرنت جزو دیپی را بار دسما
تاسیدهات ائمی اراده دکارا خود را نشته در تندیل کیزه مژوش و سر مستظمه نهایشند چنان
رکاب بر سر زمباب چیار آن غاز در مکب ترکانی جلوه ماز کرد بینند و بجهه از نرسیم سبان دلکو
میدار کشته سر سرمه هنگ که زکر کرد جمعی از دیش ای عرضه بیخ لکن کشند را همداش بیان آدل

با اکثر سران و معاشر دستور زندگی کردند. هفت روزه رسابان هفت خرام جزو زردم و اینجا نیز خاک
رزد. رسابان هست با خود که بسیار غبیل بودند نظری رئی کرده اند. اینها همی داشتند نمازهای برآورده
میزدند و حجارت را نیز صافت بودند. اما آنها احمد و کوہ مسی اینچه منزه میزدند که حضرت پیغمبر مسیح
رسابان را فخر پنداشده بودند. اینها همچنانه از زریغی تهدیدهای زنده و تعزیزی زنده بعد از خود را نیز به
مرکب دادند. پرسنده از اطراف فکر خود را برآوردند. همانکه همچنانه داده جمعی را برای هیئت طبع حجت میزدند
نهایت دنیا ب دنیوی را برای هیئت غلبه کردند. رسابان هست و مرتضی حجت این عصر را میزدند. فرمان دادند که
لطفی عیش کوشیده احمد را نایاب تبریز باشد. از دریاچهان حرکت و دقیقی ای از دریاچهان دیدند. را در سر راه
با خود رفته سخن از مردم از این طبقه از جهاد این را از این درودی مطلق شدند. بعد از انجام این دعای روز جمعه عدوی را بیش
از رسابان از هزار راهی هیئت را شدند. که در جون استخالام علیه میزدند و معلوم و محقق شدند که اکثر مرکب داده
منتهی جندا دستور احمد را تقدیرداری داشتند. خدا همین دستور از رسابان میزدند. از این راه علی پیکت عازم کرد که
شدنده کشیده گردید. پس قریب میدان را در صحیح دیده. عبارت که جنگ در آید معرفه میشاد از رسابان
نمایدی میگردید. بعضی از رسابان دواب اهل ایران را درودی در جمعی غم برداشتند. و ایام و فنارهای حضرت
در بیان فناک بزرگی دیدند. آتش اسلام از رسابان میگردیدند. شرمندیک سپکر را در عبور رمنه بقدر
نیز پنهانی با این تربیت خانی اسلام ریزیدند. از این طبقه رسابان هستند که در دور را میگردیدند.
که در اینندند در میزدند. هر میزدند پرخ برین پرسته میزدند. پرخز برین میزدند. این را را
مشخص دیدند. هر میزدند هستند.
اینها را رسابان میگردیدند. هر میزدند هستند. هر میزدند هستند. هر میزدند هستند. هر میزدند هستند.
میزدند هر میزدند هستند.
که در اینندند در اینندند.
فلمه که کوکت ما میور غردد. لای ای اضرت اشنا کیا ب داشت که کوکن میگفتند. داده از زرده فریز نهاد

عازم غذر داشتند و در قرائمه اضفیلی پیکت با بیت بیرونی باشترین روز فرار از اشاره کار آزاده ایان و دوده هنر
غذرا زد که اداره لام دارد و درودی غذرا نشان داشتند که از روزهای اخیر اعلاء کا حسنه سیا
معصر رشد که اضفیلی پیکت با بیچی جایگاه مغلای ارزاده داشت که بیش از اعلاء کا حسنه سیا
مشهور رسانیدند که کوکه و الیزیز روز دشش که بیکه نداشتند فرار از اداره جلد داشت از مردم و دو فرجه از درودی
های بیان سپاهی فوجی از راه همچنان داده خبر رسیدند و فوجی اعزیز خدروی میرزه حکمت با بیچی از نکره تواند
بدراثر ایشان شستاد فتح معلم کرد و بدینکه فتح نام سرکرد و عکس دار گیر است که با این اعزیز خدروی
از زده میرمه از جانب بحمدیت بفرادی فرای این نایابه آمده و در لام ران مانند کرک که سنته که برقی
نمایند گفت بکر میان فتح آس فتحناح کارکرد و بیچی را هم ممند و تکمیل اندانته با درودی های بیان
آورده و گرفتاران در سکون عزله کن ایان نظام پا منشد و زد بکر میداره از رو و دیشل سلطان
سربرده و سنتی غذا دارد و دری های بیان را درینکه مانع بر میکنند و حوزه هنرها مثبت باقی ایشان
ساده ای خطرات ایان روز جنگ کمک ایان آغاز شد و خسیل که اکب از شوارع هدارت فلکی عنده مدد کوئند
با فوجی ای زبان مشهور رسانیده بهر زندگانه که سبزه هر زندگان را زده است سخت عطا ایان در آن راه
تاخته ای صلح ای علاج کرده و نظرت ایشان دفعه و صدر ای علاج کرده ایان خجا سبیت نهاده ای دچار
اندانته درینکه فوجی ایشان را فرار از ایان رود مبارزه محض قتل آمد و بیچی از هر آب که ایان را در خار
عینه بودند با سر و هنر به آمدند و چون ای سبزه قدیمیان پرسید که هر چیزی در کجا دارند
لار غبار ای فخر مده و لذت ایشان ما کریز ساخته بعلوم ای پرداخته بدت از ای علاج بیکت بیکه که از ای
کامه ای درودی غذرا نیچه عطف عینان مردم دند از زنوار ای علاج ایشانه جنگ کر غاری رومبه
غناچ و سا پیکر فرار ای ایان که مبنیاد ای سبزه بود و محمد پیشی حاکم کوئی با بیچی از زاده ایان در روی ای
دو فرجه و دو فرجه ای غذرا نیچه که از جانب بحمدیت بزای ای علاج بایزیز و غذرا نیزه و غذرا نیزه
محبیتی معصر که کله مسعود ای ایان ره است بجانب نیچه عقبت کرد ای علاج ای غذرا بایزیز و غذرا نیزه
محبیتی معصر که کله مسعود ای ایان ره است بجانب نیچه عقبت کرد ای علاج ای غذرا بایزیز و غذرا نیزه

بندادند مردی اینکه در آندر رفت بلکه بگردید و بگشته
بودند که بگفتن زمام عزیزت بسیار توانست این خاتم داده باشد این پی بچنان شد و بندادند
که فرزانه کشته بر سر آن را نهاد و علک را در قبه نیز کرد و بسیاری از دوی کیجان پرخواه را در حکمت بگشته
و به سر این محترم بگشت بنداد پریکشند که در عقیق راه فرزانه عین در چار بگردید که بگشته باشد
در اینجا به بگشته بگشت فرزانه از پریکشند که در عقیق راه فرزانه عین در چار بگردید که بگشته باشد
چنان پرخواه فرزانه عین در چار بگردید که بگشته باشد
عطر پیغ کهن لبیمه حم کنید افعی طفیر میز کشند محمد بن نیز نهاد سبله که بگشته باشد
بس ابایت بجهانکش پیغ که بگشته باشد و بمنزل بیکه کشنه بگردید و برا بیاعتنی غایب در آنچنان
وزفت در روز و بکار از آنجا حرکت کرد و برا بیاعتنی عین مکان نزدی خانکش غافت بسر نظر را در
احراف غلکه کرم میگلان ساخته سر آن پنهان کرد و با خودی مرا مرطه رود و ممعطر حضرت آنها
ها میان کاخ طبیعت علیها اسیدم در رود فرسخی بنداد و اتفاق است خانه را در رعایت شیخان خارج و دنی
بزرگ دشان را در آنچنان خود و کشش سپه و دار ساختند و این بیان رفاقت این بکله در روز سرش که
مرآدان را دو قدم با جده بپاش صد بگشتر شماران کشندند علی همان هنر رکنیت همان نکلوه را از این
همی در آنچه هم سر شر را آبدزه فرا کنند و بدوت ساخته سر کرم میگشت بیوکه از رفاقت در آنها
و سر کشته عاد را در روزت داده سبب در آنچه اسکر کرد و این بسیار پر در هنگامی که بگشته
شون بند صبح سر بر پیده خواسته از دادن در آورده مبنی علی حوزه اور کن غلطیه بگذارد
مقارن آن حبند فرزانه غلکه اهل فلم بسردشت از سبده دچون باشی که بزنداده است نیز
و سخی کرد و سر را در کوشش هنچنان و دلبرانه باشان دعاقت کرد که از عذبت حضرت
می آیم و با حمله بپاش سیگام زبانی و از دم اپس او را غلطه بپاش بسیار بزنداده باش از جانب
اگفنت ادای سایم در سال نموده که حبند نزدی است که این دلاست حبندی و حبند از کسان

اعده
لطفت آن است با پردن حکمت کن با تقدیر ای سپهاب راحمد پهلو در جواب گفته ای که اخترفت
برزک دفتریان روایی خالک ایران و دو دوست صاحب خبر این صل عقد امور نزدیکی مازن
خواهی هر دی نسبت دن تعلیم دادند و شجاعت کردند همان مرتبین جمعی از سکلری همراه کردند اور انجام
علمی هر سه مذکور از اینکه این خدمت مسروری صدر است اهدافش کرد بدغای سرگرد و دیگر را بعد از خود
آنکه شیخ ابن زیام با این اعیان مدد و حسنه فرایم بخود صورت داده بجز دیگر دو دو شویانه
در چهارم سفر شیخان جسر برده و کمک ایشان را می ایند بجز بزرگ صورت اقام بافت و جمعی از
جز این رسانی می افظعت این احتمال تقویت می بین کشید که اینکه زیر احتمال خلاف احترام کمکند و چون خلیلی کیان
دیگرها آن نویسی را می پیش از دوست بعلمه کشیده بودند معرفت شد که در اینجا فرزدی کیاب
در خود قویه ای ب دست لپیان از دوسته خالی و نفع ای دوست بندی اینکه شیخی دجله را تما مدعیه در کهنه
جمع و بخط کرد و چون بعد از تغیی سپهاب راحمد فرد نزدیکی در میان دلاحت بادست شد می
از آن اعترض را مسوار آن کرد و با کن خلط ای بزست و نزدیکی در اینست ناخن
نو آنست شد فوجی از تقلیع کیان بدان غیره بثیان پرداخته همین قدر متقدی ایقیه باشند شنیده
با حن نهاد کشیده بجز این احتمال پهلو ای دلیل بزدرا و قدر مصطفی پهلو دای عرضی ای ب دجله را
در میان شهرو دیده با فوجی از دوسته می از ساخت که همه بعدها اینه در می از دست اردودی مملکتی در آن طرف
ای ب منظر سرمه را پی کرد و با آن شناخته ای بثک لایز از این قدر را کرد و بتواند مکنون خاطر
ای دست ای بزد که شاهد ایشان شوابی بزد را بند با ای سپهاب نیزی شنخی خانی پی جزوی بزد
روی ای ب تقویه بافت که ای سپه شرط ای ای آن میگذرست تقصیل ای بی جمال ای ایکه در خانه ای ایچی
شنخی مزبور بر بسم رفاقت ارجمند بگشاید حاکم می شد و از در دربار عطیت مدارکشته شغلیم ای
و حکم محکم حضرت خلیلی کیفی بازیان عبا بگشت این خاسته ای ای نایمه کننده ای سرمه که خلیم ای
و بجهای ای بزک شنخی بطل ای سه و همان ریخ منزه قطعه بجهل شنیز ای آنکه که ای ای در محل مدرسم

جنب

بودنالم که در معنت مرنسنجی بعد از دفع است حاضر کرد و خدبو غیر با جنا ب بعد از غلیستند
شام با دوازده هزار رنگار از سه خون آن شام بدان آن مکان دهیگان از سوی مکان نخست چون پیش
ازین که فرنجه چوایی نهادن و در فرنجه نیز بعد از کشنه آلات حشیشه را با رسما خمایی مکان وطنی
تویی پنکه بکر است و دیگری می بزرگ را پر باز کرده برآین چویه استه مانند بسیار بودی اکثرا
دو طرف آنرا دو چهل هزار و هشت هزار کلیم کرده تغذیه برداشده با ده هزار رنگار از ایوب عبور کردند مکان
شام که عزمه های صاصام او کشیدن نیز بعد از هر چیز عالی ملبد اقبال پرداخت آن مکان
چون احتجزت راه سپاه داشت این چیز دام بزرگ از عالم نیزه و میکشید میکشید که بسیار بیشتر
ملکشته باهاش فرنجه قلبی آنکه راه کرده معمور داشت که آنکه قبر مردم بود و از این
با محلت از ایوب که نشیمه متعاقب بود کسب فرنجه ایشان کردند تا طهر روز دیگر هزار چهل هشت هزار
مرضت با فتحله لپی مرسیه طلاقت را در زیر پای آن کردند نزد ازنان روز است داده بچی فرنجه
نانی هم معاونت مرکب افسوس میدان کشیدن احتجزت محل اکنی ایش ناصح ایمان گردن
شاید غلطیها بروزت پا شاید رؤوفیه که در معاابل اردویی هابون بخطه اهابین های هم کاین
بلجیا اسلام پایی افاقت افسر دندز برسیدن بربست سی ملبد با داعیه جاج و شکستنی راه دهنده
طمع هجر بمحاذی بیکنی شنی کرستنی بعد از سیده مراد و دان طرفین دوچار گردید که ایش دنیز
از فردا لان ردمتہ از زوم قمع دلران زنده به راه فرنجه بجزیره آسیان سینی هجان آسیو شاید از این
بر تبریز نیزه در هر قیمی العزز بیند اکنون را بر چشم سراسر کیا بین بنداده شتابان کویی
چون در سخنورت الجغر میخواهد بود احتجزت آندر زور اس مکان نزفت رطرف نام
از اینجا هارم بعد از ده ای صبح که در نس شنبه دهم شهر رمضان بود بحوالی مسجد پر کجده
هر چند که آن مکان مشن پر شنبه بفرات اسپیار بود لیکن در هنکاری که نامه اکنی پاره
با زویی اقبال پا بد از ده کار گردیده بیست بلندی در خوار چفت عالم دروز و سیم و سوره بست چفت

فلقی

غل اکنی اتفاق اند کیلو که پردازشی پردازی شیخ هجان اندز خدیو فروز گیو ده بعنت فرم ایشام
دواوه راست بثبات ده فرار افریخ نشند احمد پشت ملا سظر کرد سپاهی ایشک رفعت از نزد
بلکت ایشان دکنست خود را است فلکه ساخته حصار قلعه ایام من عافیت داشته سی هزار رنگز
منجا و هزار نیزه ده بیاوه را دزدیده بیکری باز بخواه استه دادنام ایسه کردی احمد پشت دایی عزمه نزد
صطفی پا شایعه ایله درست شاده آنکه فرنجه فوج را هدایت سپاهان چند مصادف بصریت رنگرهان
طیح سبک ایلنده نیزه است اکراد فرماچو را لام موکشند که دست بسیه بزیک ایکردند نزد در در
اکزادی پر مناکت که از کنست خاده دسوار فلم خانه نبزد داشت پهنهن سهان لذت بخشد
زندگی را دادنام ایشان تکمیل نازنده پا دکان ردمتہ که ما شدرا بر یعنیک هزار کرده در گلکن چاهه
بودند و فتنه شنک شنک ایشان دم دلران شرکش از ایش کردند پس ترخانیه
کوکان و ربعا بایه ایشان ما مر ساخته آنها نیزه هیلی مزوای روی بر تائشند هچین دسته نیزه
نایر دلا امرک بجادت بیدان بیدان تائشند استه دل رایر چفت نیاد و ده باز کشند
روایی دلا دلران اتفاقان که در جایی نزد سبزه پا هیاری میش کر دنیه هر ده خوش که در میهه باشان علود
کی کشند سبزه ایه دست بتر داده ایه مسح ایه فناس ایه هیلی سهان ده دان نیک جهان
شان میدادند هچون افچی ردمتہ ایه ساوه و کرست دعوت ایش ای ای عذر و داده تو بیان نزد استه
شان کماده بز دسپی ایه میظف سپایا کم در هم مولاد و چند درز گو که در می دست دنیه هر ده
بودند احتجزت در مقام دلداری آنها بر آنها استه مزا بصر و مکن ایه فرونده هر سپه معلم دلران
بود که از دنیع روی نایند ما نند دجله دهی هنوز از در فناست آنچون معامله کم باسیا یکم
سر فتحت می هیزد دام ایه بخت شکر فرا ایش منزه فازیان بی ایشک نزد بکج
که با صایه عین المکان که فر کردند هنر بچه را زین داده بدل در برا میزه ایی در ششکله هفت
اخداوه لعله بچه در فان خضن جیسرا ایی بیار ز طالب هاد ایه که رساز بوند که در خان آن

کرد و سپاهی فوج نایی که از رأب کشته شده می‌آمدند از رخنه بین راه عیان کشته سرمه هژئم فخر
و عین در پیدا خبر نداشت سرکرد پسر بیان حجت این بیان پیاره بین قیصر از بیان زرا خواست
برگزرنده مانند لعله بردن و فتح خصوص صراز بکیت و دسته اغفان بسراز بست و بکر بکابن دو تبره حمله
ساخته بنا مید آگی و سلطنت اقبال طلوع آگی اساس قرار داد و میر محمد و بکابن قلعه سیده دامنه کشته
چشم یافته بنا مای خلکه فرشانی کره چه هزار نفر مجاوز راز بیان آغاز شد که بسان ایگون
پس سرخ چشم یافته بنا مای خلکه فرشانی کره چه هزار نفر مجاوز راز بیان آغاز شد که بسان ایگون
از پشت با دلپیش بچاک دلک افراود و زن بکای شد و آن غایب است بآن با گستاخ بذل داد سرمه هژئم آمد
همنکام شام با میل طفر و میل عین سرام بجا از دست اردنی هنر فرخاهم که سنگر و مینه بود و بارز شده
صف علام هضرت رات م مرمنودند دا آن ز طلاق ایضاً غصه چون مصدر خدمت شبان دو دقت
من این منسخه نایان شده بودند هر چه ب جایز و دحسان و سکرل بخا بات پیکران کشند و چند
نفر از فرقه اور لر طلاق پیش کرد از و دش سرمه هژئم بودند و میشیخ باسا کشند سرکرد و کان ایش ندا
اطبع سنایان زین ب نکنایی که ای بردل و عیان بزند و خوچی را بخط سرمن رای و عله و بخت شرف
در کلدی معلقی در حکله و راه حجه غیبین مسوده همکی آن کمال بر ایجاد طرفه از خدمت دهان قلعه بجهو
در لجه هفت احمد پشت بایی ماند که آن بهم رأب و حواله ای سرکوب بسته ب مردو ز نزلزل ریاس
خاطر پاش و قلعه کسان می‌گلندند پس حکم های این صادر شد که اسباب پل حبی بر از دهون
از زدی ای اسب بگلخان آورده از زر و خمه مقدس شرکا ظاین علیها اسلام جان طریق که مذکور شد
رز زن بشد که افونی خطر فرقن با گلظت ای اسب آمد و شد و آن زندگان را کرد پس آن به
کچ کرده در نزدیکی امام عظیم دنبیش از در این عز و محبتین را ساکپسیتر فرق سپه بیری خشد
و از جان سکله در تاجه کشته می‌ای سپه از فریسم ای اگر د جهود می‌ین سرقب دادند و نزدیکه ای خشم
زین طلاق مکمل در جان غربی که منه بعد از در طرف سفلي و قلعه ایت و بکر ز جان سبز بسیار شفیقی
زمیگفین حضور ای ستر از رکنا در علیه صورت ای امام باغته بهریک از خلچا ای خوشی مادر شدند

دورست شنای خلود کناده جله فلکه ساخته همچو رابی خضرت آنچه مامور در کشیدهای فکت فرما
بلطفه سرمنب و داده شنکیان قدر انداد از این برای آنها سوز رکون در میان مشط اینکه آنکه نشده که بجز
راه مسدود بوده فلکه کیان از زردی ایت سبب بهدو خیزه خود کرد که در آن ادعا شیخ عبدالباقي
شیخ ایشان بیان ایام که عصیت گردید که بجهنم و داده مترقبه شیخ بهرو شرمند از فقار ایت امور
اینکه قدر خان حاکم چشم با میرخان سپکن ایس آرس غازی غافت کرد و از ورود خود رایی و رکود
پسرزاده ای خان حاکم شرمند از همین بیوی از خوب نظر عجیب که ملک شیخ احمد بنی بود و معنی پسر دلخداخان
پنگلی حاکم لار و بختی اور امقوی ای ایال در غارست کرد و بگرمهیرت نزد شیخ احمد بنی که بخت لندان
حکام و سرکرداران خوبی و دکران با خاقان میرخان سپکن به تنبیه ای دوست را مورکشته بیهوده را
بزدایه عدم درست اند ^و ذکر خاتمه سال خوش خواسته صد و چهل و کنیت ^{فایل} هجری بعد از آنکه سرکر
لشی خواره دی نزد شیخ خوش سخاب خواره صد و برق معاشره با ولی ھرگز ان زینین شرق نمود
با اتفاقی اضطرافت زمان خوب و کاشش رایی با در برک و مرتکان خود روزنک جهنم را برگنازی عاری از
وجیع از ^و چهل و چشم سخن دیگر پس از اینکه تمام خیز خدام و دستیم شرمند آن سال خواره صد و چهل و پنج
چشم و دیگر سخن دیگر اوضاع جهان بسیار منزل هم گویند که نکن عز شان کرد و برک وزاری پیغام بود و کرون
فرزدان پادشاهان در از غیرت مردی خارج بتن در ایشان سلطان و خون محبت در عرض نهضت
دان و دکن شفاین بگوش شده بفرزند و در راه ایشان خود را عصید که بجزی ایشان خود بخشنده
دی پیمان را عذر آور زر از فنیچه رایجا هن در ساخت و درست مکارز صفتیا بر استیغشیده بیان نبلو فردا
فرزدنین باشکر هم آغاز شیخ را به نووند در دمیان تبریز منزه سرما را اساس نبات دیگر خوب د
پیچه بیان فظا ایکبر نزرف و بخیز را ز طهر طلیعه آورد و به شئی تقدیم ایت کشته راه عدم پیغمد نهش
لو زدنی کسبه مفروده زیب در خارج فلکه بعد از تربیت بمنزه زنایی کامل عبار در شش ای عز از اشتر
در طبقه ای سین صافی نزار طباق ای ایمان بر این قدم شار و عین خواره درست غلوت همراه

د از آب حوزه شید سمع شیعه بدان شکر و خلای عسکر غنیمت کشت در آن از هنات از خدا
محاصره کار فکله کیان نیزداد به قدر اینجا مید فوجی اش غذا بالا کردند که هر زنده جی از قدر کار کنی
از بالای حصار و پیچ خود را این پر از احتمال دارد و ممکن که نظر و نیز میباشد دارای جایت نهایت از خوش
امانی فانی سیر چشم کرن که نیز مرا به گشته مطلع اینسان در از روی های این بسر بر پرند و در
آخر محظم، اعجوب آنندی و فخردار و محمد سماوی لذت خدای بعد از جایت بجهش پر سرمه بستان
دار در دربار سپاهیان و دیابل پر سرمه بستان غلبه نیز از این آخرین ماه مهر تولد دادسته ای که زدن از اخیر
دو زاده از هفت مهر و این اب و پیش از دیدن این اب این احمدیت ی صدر عظم سانی که دنباله عظم سانی و در عکسی
محض پر با صد هزار نفر از این اب که خواهد درود و دل کو کشند بجهش در دل این اب
اعلمه راس نیمه احمدیت در اینجا مخصوص است در غلبه داری محنت کرد و بد بعد از درود سرمه زدن
بس اسره حضرت غلی ایکی دوازده هزار نفر از خوب و خاکه هر اسبر که وکی امیران کار آنها، محاصره
بینی و غلبه ای که در اطراف نکره تسبیب داده بخوند مامور ساخته بکدی خاص بطر ره مصطفی که خدا که بر
غلمه کیان معلوم نکرد بلکه که قدره ایان بجهش پلکان و دزه از آن پر نو حوزه شید بدان کم شده
بس افغان احضرت پرورد و رفع فوج و کرده کرد و بقیه از هر گز از هر گز ای
سوالی یکدیگر و قدر ایان در غلبه ای اشکس خنده روانه و خود و سبب بکشیده ششم ماه مهر بازی
افغان بجهش مناج از خلیج بعد از پرس اینجا را حرکت کرد و در زدیگ سرمه ای
و در آن خراف نیز که سرمه کرد کیان و دجله نمود و کارست سه چون دو قیمه هزار کروک های کار و دلیل بر
سیه خود و سه خنمه می آمدند همکار آنند و بجهش خود خواهد درود در بایی ای
ملان که مرضع غلائمه و همکار را کشت غنی آن نمرت دجله بجهش بود نصب خمام قدر و نیز طرف
دیگر را معمول چهل هزار نفر از اینجا ای
منظر این بیهاد و فرامی آنها را بجهش ای ای

لذ اعراض کچ کرد و بگل مارون مخکی کردند و بجای بسته بربرز اوجت و تردد و در آن موکم جمعی از
دلبران از زیبی آیند و دلبران از زیبی آشناز زده بودند و باشند بازه فنا کشیده بودند
و دلبران از زیبی تا بیان بازه از خانه دلبران اشنازه می بودند و دلبران کشیده دست لذ ابردان نمودند
شش شش طبق سخن از تکه بهمه جمهه ده هزار قصر از نور ایان اشکر و پاوه کان افکه بیهی روحانی خود
ملعنت کشیده شش طبق سخن از تکه بهمه جمهه ده هزار قصر از نور ایان اشکر و پاوه کان افکه بیهی روحانی خود
لچ کرد و دلبرز پریس دلا پیش شنید چون پیش از وقت بکسر و لز و بیهی که بجهه این جزء را پیش
بپرورد و بدو جمع از تکله کیان پریان آدمی بجهه و جلد را قطعه و بیهی که در جای بسته عربی و جمهه و غایبی است
اعامت داشتند راه اغوار را بسته و بدو جمهه داشتند راه آله و حکم باعث طایفه بیان دادند
بلدی شیخ داد و خزانی خورد را بامن عافت سر نمند سر عکار بعد ازین را تقدیر و از خدا
و دندار و زنگنه کرد و رایت عینیت بکای بسته که کوک افزایت دموک ماران بعد از دندار و زنگنه
لجنی ابی اب مشاوره کوئنست که بردهی سران و سر کرد کان اشکر کشیده فرمودند که این است
امری بود و مقدر در در پرده غببست سر از رشته نقد بر عینیان چند و از فهم فضا بگران را بگجد
چنانچه باعف کنند پس بن ایکن در دلت فران بکرم جوان از کاران تا کاران
کرم سلک دولت بختند بدست من سر نمشت از ایل چه بسته ملکی سر کرد کان درین
سپه با اتفاق اتفاق عینیت با عینه صاف اخوان غلی از درست بکفت اکثرین عرض کردند
پت را آن سایه بمر زیان از خدای که وارد در است پیشانی های اشارت زانه کیان ایکن
لذ از ای زنای پت غرت زنون عان پاری زنای از یمنه از خوار زلزه ای عی ما دلقدیر بود و دلار
بسیار بختن با خدا میکنند این مایی عینه عنا که خوانده ایچه از خنجره و بیهی و سباب دیابی باشند
که در آن قدر عرضه نکنند و مارسح شده بود بولماست حواله کشته هر چون مرکزه در بابی انجام
آهنگ با طرف حاکم دنلم امده پژوا لکای لرسیان فیلی و کرمانشاه و مهدان حکام جما

چنان آنها بائمش از دخانی که بمنش زبان را دهان مرجانی چه حفظی شدی در عین اجله کرد
زنانه بخوشی مرحی باز پر دل خاده کاب رزقت نایاب سرگویه ایکم ایکم بود مندر
که داشت از دخانی اکر دیوب امی مرجانی العصمه خد و سپاهی دخانی که با فوج سارکان در
منظر ایسی میخواز که دار بود در فخر زیبا کان رویتیه در زیر پایی امشب زیست سنام ایختخت
در آنده چون نظریه از راثه اندازی یا هاط رسیده مرکب شاهزاده نزد و همایون در زیر پایی ایش در
دار رایت سکندری بافت پس عایقی کرد به سپه ایکی تا پند کرد کار دخان داری این
اما ایل موارد موقیه کار زانشند چون شفعته اطلقت ششم باز مرکسر که در همان گفتن
اسکر فنا پیه خوش شد اند و در بر فوج احترف افرازه بود مصیود و دیده رویتیه کشته دینه که خود بکرد
اند سهند از آتش و شر ایلی بخانند که کرم سپیز شاهزاده از هژاف آن حضرت نعمت یا خانی
کردند آنچه ایکی پس در ای رفیقات حضرت باری نکه داری مخواه کردنی بدنی معدن پرسنیده
خود رهایون مزد منکایی که سفینه عکش سایه باین خواهیم باد پایی بکر و زور در پله ایش در پایی ای
شماره بیهوده نفر از خود را دوچه را بیزک سنان جانشان بیان هاک اهلکه که خوا
بیزه زندگه مدد راک بر دل بعد هم خرب ایکفت ایس غلبهده ایش پریش بزیر کشیده
بر مرکب دیو سکر ایشخی خونزد و دوباره ایس بر داده جنیت کش این ایشان بعنی پیش ایز دهان
حضرت باز قدم بر عالم سیم لام بکد نمته نه کار شنیده چون نیز بر عطن ایشان ایش
دش بیهوده خلیب پیار فروشانی در بت زناب غلبهده ایس کردند آن حضرت بزیر میانه
دلبران را کان آن شد که مکر سر در گزند را چهاری را نختم کاری دیکل بیانش در دیدش در یک
چهان نیمس خاری رسیده ایز نام بخشنیده از دست داده ایشان نیز میکار دیسا فیلان من
منظار از فسط و فعلم اشکر عاجز شد و دست بارز و شدیده غیر بود در دل روزان نیز ایشان
این عال حیکن کنان عطفن عنان کرد که شرسته از دل روسیه ایشان را از نیزه
آن عال حیکن کنان عطفن عنان کرد که شرسته از دل روسیه ایشان را از نیزه

و سیداب کوساری که به بجز خانه پوند و لادار و دی لحضرت پرورد و اخراج میگذشت
از رکشند و زرسان چه جبرت افزایشی در آنام نوقفت ممکن است لادار و همان رفع پرست که
بجز رکشند حاکم دان بعد از شیخ داشت بیندر دارنیابت سر علک با فرمی از کار و بجز و در مردم عالم
بجز رکشند درست فراز جمله لورس بعده رت را خلره داد بجز زیرین با قدر خنای هامرو و بخش
شیدن آزاده همگست بجز زیرین باعنت پر دختر بود و مغید سفناه صهر را خالی و بجز زیرین با فرمای بدلها
لطفعلی یک نایب بجز زیرین باعنت پر دختر بود و مغید سفناه صهر را خالی و بجز زیرین با فرمای بدلها
کردند لطفعلی یک آبزد زیرین شام با بعد و دی از خوش را زیرین باز هر چنان که همراه داشت و دختر
سند بجز زیرین بود چون صفات تلاش را باید بمعیل خواه را مکان نیافت نایاب باشید چنان
مرعوز خشست عبدالرزاق خان مقدم که در آنولایت از نایاب حضرت قتل آئی حاکم آنملات بود
در بروی لطفعلی یک بسته راه به کنی که زدن اپارلطفعلی یک عازم خلائی کشته بعثت عالما را خی
دال آس بند ایسل زمزوقت فرمان بینی از عساکر صدر و بجهی خطب مدد و دارالملز را مسح رکنی
یک فرمان عجم انجام که در پرورد و بند بخلابی تقدیم سواری و دارالملز دنایت سرتدار اسراف افراد را
جمعی از نایاب هر چنان بزیرت رو ائمه کبدان و دلیل ای از نایاب اذن بچای را که بجز منکه
دولت کشته از نیک لطفعلی یک فرمانی دودزدی ای جخل و دارالملز سواری کشته بودند بجهی
از مردانه بست او کرد و در ازای این سعادتی پیغام برای دنایت سرتدار اسراف افراد را
در هر چه دنایت در دوست شخونه آدیب کشته کشند و بجز طلاقه بچای را که در که دنایت
خود را آدیب شنی پسندله سواری بودند از نایاب دادند و سر از کربلا محنول برادر دیگر
برگ اطاعت دعوانی برداری کردند چون پیگسته پیشنا داشت دلا آنچه بجذب از فرنج از آنها
حضرت دوم باز حضرت شاه طهماسب بجالس سر بر سلطنت ساخته بخدا و ای اینچی داد سعده
شایه باز طنجه برو از کشته شتایی را در همای غصای ای اقایم و گیر باش سازند در آنام نوقفت که

خیام اقامست کرد مظفر نمایم که اگر مکب داد لایحه بحثت بربرز بحثت کنند این یعنی نسبت این
را بابت جلا دست افزار نمود و بخواه که متوهمه که کوک و بله زاد سند و بخانه بله بردازند خود پر فوج را در
استخوان این بجز نہد آغوفی را که داشته باشند با خوبی ارزیلان کریں و بجهاد این ظهر مزین ایلخان بحثت
منزل را در دلشیانه در زیر مرطای حسنان باز فشار حشد هر چند سمع نظر آن بگو که روز در شاهجهان
با لایحه بحثت سازند اما نبا بر عدت لشکر تکنی معجزه ای فوج که اکنون احتمال اینجا و دارد این مکان
ماچه لوابی روز رکیم فرزند میش از بعده کوک میزد ز طلاقه که عصمه امیر و بردزشت آن بجهاد این
سپه کروز استانی که بهم باند خطر می پیش لشکر بضرت از قبور برخایی را ای افای بسی ند بر
فرار ز پنهان بندزی که در آغاز زیکی و همت صعود و مجدید حقیقت طلاقه مرغود آن در برابی اسکدر کاره
در کنار اسپه بالمه بر این سپه شاهزادن معج میزد در لطفه خطر بخت خیام رفیع خا بر احباب لئون از
بگ اندیب پهلوی و هم طرب دست از خان و بآز ز کا بنشانه سر بسیم بر بیت رشت کریز آنکه بود
حضم از غلبه بخاطر دست از خان و بآز ز کا بنشانه سر بسیم بر بیت رشت کریز آنکه بود
دارلن خون یکنام با شانه دال علودر بز تابلا بیغه ایم از احتمال تابلا فرج خیابان اتفاق افت دست
و زندگ و احتمال سپه شاهزادت اور دو جمیع احوال و اتفاقات و خیام در سبک ای اکنون بجهاد که طه
لشکر بخط و در آمد دلیر ای که در دلشیانه روز بایسی بخوبی مرطای های دادی طلب و قدم فرزند
برادری لتعیب بودند بالکش تقاره و دعا رسیده ایشان این کریں جهان رحمت و سایپیش بن شادر داد
اسه هم کرد پندت و بعد از زور روز در باغ خان بخیر عربت افزایی طفیان محمد خان بکیج و در
اداره غصی راه بعرض داد ای سید لوقیج این عمال کنمه محمد خان مزبور رخو که در من مصارور است احباب
افغانستان محمد جلال ای ثرت رهشت با شاعران محمد و غلبه ای از قدرها بر ایمه بعد از آنکه نوبت سلطنت میست
با شرف رسیده از جانب او بفارس دوم ما هو کر شته با گریش قم او از آن مرزد ایم بجهت پیش
پیش بر کشته ای و بد محمد غافل چون دسته خود را ز دلمت اتفاقی کججه باعث ناید و از صورت

مکمل خاوری خواسته
طغیر در بعد از که کارهای صورت نمی داشت
با این ترتیب علی اکبر خاکشی و میرزا کاظمی خلغه را برآورد
اداره دنی حضرت شاهی مراد شاه رفیق اندس سلطنتی مادرین بزرگ در هجرت شاه
از منشید معدن شاه حکمت در لر و در عرض سرمه از دند کرد پس این طبقه خود را خادت و مدعیین طلبان عجیب
و چون سلطنت از در چنین پیشینه های پسر خانی مخصوص را بخاتم دیگر خدای پسورد خصلتی دارد
و عالی بخشی میزد و هر زمان و از اعذله صدر فریاد که ما موریان از زاده و امغان در موکب شاه طلبان
دارای مازدراهن و مختار است سرا برده سلطنت بزمیان تاجیک است که در آن اوان مکله و نشیان امدو
از فرزندین حکمت کرده و اداره مازدراهن کشته اند خاطه حبشهت شاه را مفتر کو که بر عرش ایان سازند
و طلحه از شیخ قاعی بیان برداشکنی حکمت اصیان سر بلند و زمام وهم عراق بعیض هنرها را اتفاقیں
محبی از شیخ پا اصرهت پا بهار اینجا بعثت او ما مور و مفتر رخنه ای امر ایلا صادر شد که ده هزار نفر
و دیگر از ایلات در حشتم هنگ
همه هنگ
هنگ
و لطفعلی هنگ با جام افرا و مخدشم هنگ
در مقام مخدور است با عامت بلکه بر اقدام خانید و پیان بخشت دایل است نادری و مردمیان
کتاب روح نیزم شیخان و قضاوی آن یافم بعد از اجتماع سپاه منصور و دشظام داشت ای امر میرزا
و در آن همانی تاید است سماوی با خوش بخشنده سکنیده رخان و قرآنیانی بیشتر دانسته عثمان پاش برادر
از اینده همچنان در ایت افراد زلایی بکسر بجهی و مکانت سلطانی ستدند در دروز رو در درگاهیان
با هنای سمنیان رهابت پیان بجز ارسید که فروزان دیش رانی اور نه و محبش پاش و محدث نظر رخنه
عشره داشت هزار رغز رغز رغز کرد و سپاه آن مرزو بیوم روزجان بس سر عکسر کرد و فلمه کر کر ک
ز وقت داشت درگاه را بـ و بالک هشت فرجی خی ذناب و در همانی که بچشم اشتر برادر داشت لفظ
میگفت

لین کو نموداده دکر شنادل در باحصار علیه اش علی حبس فارجنس برا بر لجه زرف دلهاش
که با خلاصت در سبب بحر مکلف دارد مطلق از هنی و ذرع زم و موز لرمی در غار اختر اختر راه نباشد
متوجهه علی اقده تعلی باهست راسخ دهت ثابت بعد از روز که بهمه و آتوهی عزیزی که کنایه ای
ملحق شد بعده مخابله بر علکه بکوج کرد و در بارزویم حادی ای اولی دار و حادی ای سبدان خوش خی
از کون کشند روز و بکره سلطان خاوری ماهجهه مخفی بر افعی عیرون او هست علی ای لعای
سر عکار باشکه جوان و جوان ای شکر در حوالی موضع موسمه بخلدیده ایان که در حادی است فلکه کر کون
واحشت لوز په صوف فلکه لوز په جزو در فتح و سوکت و فرز کرد عاکر فروزی کمال باشی
در زقبال فتح فرج دکر و کرد نظم ایان دادند هنده دهه دلاوران و دلوله هر زمکسرا ان ده بده
کوسن و میں و غرب پیای زین بدراوه همچ بربن رسیده کو که که بجهیمه که آن سلاک را خدمه فرز
و شکیه ای ایک هر ای دعزم سمشود و دینه در باب رزم کرد که ایان با هزار ای ای حشمتی ای
آن حمراون و زبان دوست و دو شمعی در عالم اضافه بناد و کارائی همت بلند آفرین خان
کث **سلسله** سیان بربن کوئه شکر دهت **حین** سرتلایی سکندر دهت **شیخ**
رسکم در ترمیب ایکن نمیده نمیز بربن با اکن شکل و بین نمیده **عمان** پاش پیر عکار که بعد زمزمه ای
ان نبزاده ای نوع افخار و میا ای میزد و در قلعه کر کون دخانی قاعده مکبیر عولت شکر قلعه شمار
لتصب خابم قرار و در منع ای ای هست در در اطراف اردوی خود را بجهه خندق استوار کرده
پود صحت کار او را فناخ دیده ای در صارضه همچوئی کرده **پیشوی شیر** ناتوانی نهاده جمعی از
سر شکر در میمه بعنان **زیست** بقلعه در بخت اک اگر و دست و لاد و ری باز نهند از این طرف
نیزه دلبران نمود زینت کم ای دین چنک بصول شیر و هجرت بلکه بدن تاکن دهت
معزمه کهیں آهنگ و میار و قیمع زهستان داده ای حقیق زیست فلک استش اندز زلوبه
چنک شند جمعی ای که ای پیش را سرماند کوئی در حم خیان فوایم هر کیان غلطان و فتح پیش

سرخود بر کوفته از مکان راه کسب از زمین از دم سفیدان کشته بجهه ور علیه بخوبی
دیگر ایام مسخر را غصه شک در سعی های جنگ نام است اما هست این شیوه به نهضه کوهر خلا را نمکرد بلطف
بلطف میدان که بن آغازت میکردند چون امروزی اخنکار و علیکر طبیور سپیده مکان مکان ناید این شیوه
در زمینه و چونه مغزه شکر مخصوص آن همه میکت و مکار که بجای سر علکر بیک بخوبی بر در او و بخوبی
میکت فراز از کفر قاران مرسته اند مغزه برایکه با بوقی بخلاف اینجا بله در در از را تلی کرده
آمده ایم اکار از مردمی شان دارد بجهه که رزم قدم و بجهه ساخته نان و نفت او بجای عجمانی را بجهه
حال بازند پس با شفا حوابیه مانی در نیکت کرد. از اینجا که دشت مانند دل اعدا شک بعد عطف
غان بسته قدر این نزد موند و در زمکر بجهه میان چهار دزه سر علکه دهن جن که بخت
ز پال پیش را در مضماد کرد در اینکت دیدند مقدمه با چشم کار اینکه نشیخه نفعه سوره لکه
در ده منزل که گوک بر فرز رکه بی بلذاس س دشمن محبعت کرد اد بده دهیان من چون بجهه
و غله بقیاس بود و بجهه عفت سر ها ساس ساخته از راه آمی در هند موچه این کشیده کشیده
این معنی بحکم سلیمانی هدایت علیکر دشت از در مقابله دل آنکه در در روز بجهه مکب بجهه بکش سایه بدل
با اینکه اینکه غلبه هنوز بجهه اصرفت در آنده بجهه از را که او با ملائی که از عمال بجهه بسیار خدا
حصار از پیم سبله نزد نایک سلطوات جنون خاکره هم با آنکه استوار بر جهه بودند صورت پیغامبر
و بسیاری از زن کو را ناش بعید سار کر را کشته غلام سر فر ساخته امال سپاه مضرور که
که با خاصی جهان سر بر بود و هنگال این دشت در چون فاصله بندرا د مشیشنا د خاطر غریبی پیشاد بجهه فریاد
بجهه تقاده سوت که امیر قاران پیک با نیزی حرسان و نیشا زیر کرمان که در طافی و سطای از
شناک این مظظر قرمان بودند امکن د رکن رود بالمه در بجهه شیکه ای احواله ای دهی غول و پیش بود و علی
اما هست اند اخنه بجهه چکم در آن مکان ساخته سلام ار دلان و کران؛ ان بجهه با عجیت خود رفته
علیات شهد را ذر و قلاب را ببرای را بجهه ایام عاصه بجهه بندرا هنبطه از کزو دستگاهت د نوای ای ان

در اب و اد لع رفته غلات سر بر اغل سکر مر خان بک نموده در برج ایسا سخا نیده
بعد از صدر زراعا مظظر طر راز آن مکان آغازه هنترز رز بوده در منزل دهتم مجمع عکا شر تغا
د اد و در باب عرفت غذا در تبرز استه و کرده فرموده نمکه اکرچه ایل حرسان را صنیع در
پیش بکه بر که بخت که برد و شن خوشیش کر دسته اند آنها علی ای سر علکه ده را مل کرده و
اظهار نیان نادل در بدلکرده با بکر ذقا در بینا دیز و که هر سر از ندو در اینجا لست که اهل قلعه از طی
محله است عسلکار بکس در تریش فخط غلامه کوش اند هر کاهه ایں سین خنکه را بجهه بکس ایله
نیزه ای دهان در اینکان مخاط شکری ایان شنده حکم خانه جبابه پیشاد تو نایی قلعه کیا بکس صورت
لشکر ای سوزن بده است بکت باری که بجهه ای خام می آید بکش د عطف در دهان ایکن
ز رد ما بکس هکی متفق اتفقط عرض کر دند که باید ایان در زن است با از طبقی سازی کوئی هم پیش
دور جانی سپاری و فرمان مرداری خواهیم کوشید بعد این مکالمات که اهد و آن اصدود رخوا
که اهل رودی دو ایه سوزن را در ایه شهرباز روز و غله بکس ایه راحی کنا در بالمه نایند که بعد از زدن
مرکت اک سینه داد از اینجا بدهفات لفظ مک ظفر پیاده شود و میان این را بکس ایه عمان بکس
علیکه شنا بکت نایی اد عطف خایه د عطف سینه علیکه

و پلید بر پارچای مرادلان نه عرض خدیبو کنور کم رسبید و در زنجیر شیشه غذای الاحزی هر
عصر با خیج گزین از رزایی که جاوه غیر متعارف بود و ظاهراً عبور از اطراف بیرون مکتبه بیان
را اینست که ساخت از اتفاقات خواب غلط دیده بصرت مرادلان رد دنبه که در رفای راه
بودند بسته بکار از عرض خدیبو کم بضرورت بخت یکشنه هنگام صلح و قدرت که جاندار روز بزر
بند افی کو کنید و مصالح خلند و خدیبو بعد و بند کنور کت می خودند از هفت زریں نوای سخن حکمی
از هجر از پرچان پنکت صولت پلکنید بخش و لفکچیان بین دست بعد حکم خسرو از هفظ
بر فراز کوه بجاده دادند و بند شندند او مجده سر ایمه کمتر بجهة صوف پر و جمعه از لر خفیان بین
نیال شیخان دست بازدی دلاوران بکشم اعلی و خونزیری استعمال هیئت و از تعلق
نماوره آنکه عرسکر بعد از زوایه کردن بمشی پشاپیجان و دری غالب آمد و گویی شیک نای
آرمیدان باید دست اهل برقا بشنند و بخوبی دادن کشته در صین گردید و در که باز تقدیم
با این رفعات حشم خود را در احیمه کرد و بغار عرصه کار زندر رهی سپه پنی را از همه ساخته
بود طبقه راهبات عرش کر خود از سهای شناکی خدا دست آن در پندز رهجان محمد رفیع
البلیل فی المحتار کرد بدینه هر چند که دصل کو کنید عرسکر رسید اسنان فوج پکد و صرفی هنگام
و پلی عجز هم که از شرکش مرجعی لمی اد و هنوز خاطر دلیل اخفاش کرد دید آن بدلول
نیز راحت دان چیز شد مطلب بزک ^۱ و تحریر استین عیاری را عین مقادیسته جزو دینی یعنی
آن داد رهجانان پر و کوکه از خون و ظفر بسته بعد قاشن سعادت ربع و منسخه رسیده نواد که
حلات مردانه خدمه دست دلبرانه افواج نظرت درین صوفت و میمه را زریش برسه غلبه
رسک عرسکر ساند از شدیده این عالیه احوال عذر و عرسکر هناظ ابد درست مرثیان
الغایب ای باهنمه سر بریان سب کر به کله شندید و عکس که بالحال یوک دشان در بخت دان
می آمدنا چار بر چیزی بمن رفشار سر در عالم خود را کرد بد که دلبران سهملیان بیان عرضه

لکن متحاب سیده بان داشتند و همان حضرت خلیل ای ابی عبد الرزاق دیده بن قوچی بر
توپر ای افغان ابدی از جان پن کردندی در نهاده موسی حضرت پدر و نمکه بعد از طوفان علاوه بر
لکن سرداره بر آنها بضریه نهادند موسی بن هزار زاده جانب بحث فلکی برخاسته بسریه
آنها بعده را احمد کانه شیخ و اسنان را نشاند و در تدبیر و در تدبیر و نمکه شیخ و شهزاده
نهاده است بر سرمه که لغت پر کردند سرمه کرد از اشاره ی هر عربت القیبا را مام کرد این امر کبستی اتفاکه
سرمه از سرمه و اسنان مظفر می سوداری ساخت و مجع از دو می خشندند و اعلان اتفاقاً بگانه
و خزانه لغت سرمه از اینها او می خودد لکمک آنندی باختی سرمه علماً که از کار خاران آن معن کردند
باخت و دان روان حکم نهاد که بر داده اهل زمدمون سازند و از آنها باز بقایه که مستقر شدند
عزیز ای بود مظفر و کامران عطف عنا کردند بابا خان چاکشلو سپاهی بیان ارسنان را بگانه
لهم عزیز نهاد که در حملی سرمه رای عالی کلکت است از جمله عبور در عالم و بخت و حرف در کارهای عالم
ججه مظفر و در این دوره و خبره را از اظرف آشیانه که ای اسنان مسدود و این مظفر و دود مرکب داشته
بچوں اساس حضم قوی برآید آنند و ساخت حلق از دوجو و دشمن چه دست پرده همراه شدند پیش
بیزور رپت کرد و میانی بود میمه بوزر جه و هر صورت سرمه بود حاصله ریاضه ای از بادان جردیده
و سهی ای بخان از دیگران عازم کشندند بعد از در ده را بایت جهانگشی باید از این و جهان ای که کی
جزر سیده که بوزر رپت بجه و در ده جزء شکست فردا دیپت کرد و کناره را به ای ای ای ای ای ای ای
خانی کرد و بعد از ده روان ای
تبرز و غله را اظرف کردند چون ای
لکه قدر را که بوزر رپت کنند بوزر که در آن هنگام در مرعنم توفیت بوزر زد
دانست

در نهضت صفویان در سعیان خان غزنه از جایست که کلبر سر با حلام و جزوی سخن حشام در
دشتستان نجابت دفع آن فرشته مرد از در راه بات جوانان از نظر خواسته عالیه سرتان
کشته شرف اندوز زیارت آنها نیز بخش میان شدند در آنجا عربیه بایان پاک شد
بخط حجات را کاه سپه شنبه سید که بعد از عبور از جبل کعب در حرمی که نهاده خلیل
ایل شاپیل عذر دسته از قلمیر غرم مفایل ناید بیان کرد چون خلیل میان دار زیارتی ساین
له دار آنها نیز داشتند بود خود بر دز خوف خان هوش با پی دفع شدند بود که از غفران
لشکر در سر این آن بزم در بر را باب لبندیه چوی سالما علیه بر دز خوبی شدند بعمر شدند
طشد از در زیارت که بگفت تبع نبد منصع که سهی ملایه از نکار در را زد بر کرد بایان پیش
معقد در اوان کشته استه اس اعلیه و امکن مغفره نهایی بایق نکار اتفاقاً شدند موکب جهان کن
از شتر من رای عالیم بعد از در رسید سه ششم صادی الله خری سکنی فرمیم موتوكه بفرزی
میاد کشته سرا دعات جمل بچاکه سی فرششان مرکب قبال از شری سریز بر پا افزایه
اطراف جوهب آن منزل می قرار دنیا هم فرار عکس فخر شارش احمدیش اهدیش بعد از شد
محضر بر از زاده چشت زار زیارت بار فیک مدار مرسته شاده فلک ارجمند محابیت و از دولت عنایه دست باب
آس فرار خود سبز قدم بهم در دولا بات رو عای کفالت داد بر از فرمان دکالت نموده بعد که از
محا به کله چند در ز این چند و مکنین نیاز معمرو ضمیم خود عاجز نداشت میکرد و بد مکام
حربه اش پذیرای این سوال و نظای اور کشکا رای از فربن میتوان کشته احمدیش از زان
مرتشی سخن شریعت و فاعل عنانی بایان کیمی شیردان و غلبی دار اوان در باب تکله
قیاع کوشته با عمد این حوزه هجری محاسنخان ایند دلت رو ایم که در باب پژوه
آمدن از خلیل که مضافی قانون دلت عنایی بود مدد نزت چونست امکنیا ای دلیل کشیده
در فشار ای از خلیل که در جنگ هدایت از شکر شاهی در حکمت عثمان پیش در آنی دید

در ابتدا که از این احتجاج کرد بفاسیه هفت که در عالمه دیر نزول بدمقتصای
سرش نزشت در دلخای که اینی نزشت نااسم بیک از ناصمه احوال دیسته ای از نهاده
کرد از دنیوی عالم شکسته شکسته بیشترین باشند چند از را کلکنند ناده دیسته بیک دنیه
بیان کرد بعد از سبز دز محمد تبریز از دنیه اور ایمانی بدبست اور کرد محمد بیان دنیه
عالم کم بیشتر خوبیش محمد علیخان فوکه آهانی را بگفت بیشتر درست ایمانی
آنجا مقدم اور هنفی شروده بجا بسیار کلکش از این بوده اینکه سیمان معرفه
این هول را در شرکه ایشان برین خاده کرد و به داشتیش این خایل خام سی طرز بگذشت که
ایشان را مکر خواه ساخت اعراب رشیخ حمزه نیز با اوس منعنه بیش روده دست
منابع دادند او حمزه را بسید علیخان کرد که بکلوبه را بشیخ خاصل کنیز
لغویض نموده هنک شرکر کرد در گلپنهجی شرکر احمد سلطان مروی با فوچی زر قبوش خربه
و عزیز که عده شش سبزه از سی هر سبزه بده اغز بر آمد مغلوب کشته بخواه حقیقت بدبود ز
سیزه ده کرد که در قلمیر مزبور مخبر بود از خداوند ایشان آنده قدر عاجز شد و مالیه بجهات شد
محمد مقبل کرد احمد سلطان با عقیده و از تکلمه باشیع برین آندر در زیارت بکراشان را با رعایت این در
مکانی همین ششین نااسم بکت ساخت اهلی داد و ایشان از نیز با اور ففت در زده شیخ
احمدی و شیخ بیک رکزد سای فوچی بودند ام از بکنی و دفعات اور دندر رفه را بسته فندا
به چند کشش از قلعه ایشان غلت شکست بده از سید عذر از ده مول ایشان بزرگ بر جنین هما همراه قلد
گلکه بکار دخیل بگفت زاد بزد محمد ساین خان فایل بکلکی اسیز بکار را بسید را زیارت نهاده
و عزیز مغدرین اعراب رمکن سید علیخان دلخیزه نامور دا قوش اسیز ای اور عزیزه از زاده
ایشان داده طیار داده ایشان اسیزی همکنی خان خوشیه همکنی خان داده ایشان اسیز بکار را زیر بجز
از دلایل ای از عارضه خشند مکمک والماله شد که همان بسته نهاده بکار را بزد

را شکر قفر از در کل رفته بست رویه افاده بود و مخصوصاً بعد از آنندی فاضی نقد را
روانه ساخته لوارم خدمت بینندم رس بنداد هنر فنی رس و مرکم دهان او جان
و طبعات رویه که در خارجه عثمان با شادران در بندگان رکن خدمت دارد لیرن ظرف مومنه
بودند محله در خصوص شدیده که در خزانه اول منظر اندشت آن بود که بعد از فتح بنداد فوجیه بود
کهفت اسرائیل مکری میتواند در بندان معاویت پیرکشیده بود و در بندت که این امر مصلح
باشت چنانچه عالم زنارت اماهی هاین کاخیں علیها است سلام دراز آنچه از زاده علیه بود
طوف سرمهدین بکفت سرمهت مکری میتواند باز کشته عطف عالی عنیت سارکا
هدلت بزموده از پایان درود موبک بایان باشند بزم دفعه خوشبخت و شکت

محمد و اعیان از پایان بر جایگاه از پایان داشتم حسبه بین خشندا دشنهان از غیره قلمرو
کوچده توچانیزه از زاده خرم آباد فیلی موافیان صفتان خشنده جون ابو الفتح غانی عالم بین
رسو شنیز جنگیه ایانی باشند بین رس سایی رسچن و خط بعلدن بر صحیه دنیا دنی بسیار
از جانب محمد تاغه رس شنیده از پیش کرد منشی خوبزه نیزه بدهدستان و نفای اندرش این
استهان کشته طالعه کوبی بقیعی نعمت سوالی دم بدول راعیارست داشتی شرارت گردد
بودند کار سرو ارجوزه نیزه معلوم بزور که بجا خجسته اندند از زاده بادیشانی لوای کیانی
اهم از راجحة بعده از درود بغلوم بیات بند اعوزن را در دامنه دم بدل رسچی ارس سرمهت
تعیین موزده موزه با فوجی از قول ایان از زاده پایان بیان بیان بزم و شناهان کشته اذ دیگر
ظرف سرداری و حربه کشیده محظی سخان سردار را آن آسید زکاره بجدت سرمهت دهان
ملمه بست با غراب مطیعه تکمیلی ملکه د به شبهه مانسی ای لکش که در ملکه حمزه دخنه در منفا
حالعفته نکن داشت مامور ساخت لکه در زدن این مخان بظلم همات پر دخنه عطف عالی
بیان بکشت هنودند رعنی راه جزء اسبد که ایلی رس شنیده از دھول و قبیه موبک بایان

در پندرایت معاویت از هشتاد و نهضت جزو ایران مهرام کین دلگچیان صلاحت هر زین را از
 جانب شرقی و غربی کوه پورا شر ما مر حسنه ده فرمان بر آن برج ب امر خدا برخان از دره طرف
 ناید گین افراد همه مانند شکایه هاشم که میں بزرگت راهنم صعود کرد و هر چند گفتنیان مجر
 از فراز کوه راه ایشان بر خام غفت نزد بکن و لران آمزادر باری در رخت سعادت کیم کیا
 لعنت رک و بتر دستی قدم بر ترک شنیده بیانی مردی است علاوه بر آن فله علیه که سر بر سر هر زد
 استین با فند و ملک بخت کامان از طرفین نوزیر بکشیدن اشغال ایشان با اینکه محمد سرمه طلاق نکرد
 اضرت ایشان بر بایانی کوه بر آمده بینکه جمهه رهبر و نجاح های پون مشنو و نظر آن افعی حصال گفت و بد
 افیال با کوک در چنان غذه کی بی نوزدید و داشت که کوش چشم پاد بر جله غیر شیطی شده ای
 المعرفت کیان شبدیز که بزر این بکریز داده دلا درانی که ناند و شنمه بکین افتاده بودند چکم
 دالا فوجی از راه اهلسان و جمعی از زرده هاشم که اینها بخش برداخته ناده گشته ایشان دلبر
 علیان در دلیان دوزن رکشی سپاهان روز سپاه دست دزدسته بینه و سنان باز نکشید
 دچون محمد اپهرا هر چند رفته تو و منکام شام صرف نهاده عصر و مقام کرد و سر برزد نظر منی از زر
 شلگچیان محمد که مرضت فرار نهاده نهاده بند از راه احاطه گشته بکن و بند نایی کوکن و بند
 دانزک زمینی رویان کشید و جمع اسباد ما بعرف آن فتنه بجهود شکر کلائش معرفت کرد و امداد را
 همان مکان طلب ایشان جلا بر سردار ایان فوجی متعاقب اد امور رهنسنده ای از راه جلوه دی
 با چندن از هوان خود را بکوک شجاعه بست همچا برد پدرست جاده از زاده باشند و سپی بیان
 دار و شیر از زده زنان خود را که در شیر از که ایشانه بود از راه چهر مغانم بد کشته
 سردار نیز دزدیده ایشان را کشیده بجهی دچون محمد بنا احوال داشت خود را بجا خانه
 داده هم از دزد غلمان شیراز که ایشان را بجهی دچون محمد بنا احوال داشت خود را بجا خانه
 از باب ایشان برآمده فکه داشتم دعاسم پک و محمد سلطان را زخمی دین اور ده مرغ

سخنی بعد داشت سردار که ایشان را بجهی داشت سپاهی کشت و باز تھا ایشان را بکشید
 کریز نوشن عنصر را نمی داده ایشان دهد و محمد بعد از داده بکمال لاریکی خان بلطف دار بکشم سهان
 نزدیک ای انجا ایشان داده که تو ایان فوجی بچی را بار فقا ای ایشان فوجی ده بخانم تیغه شفک از
 اعانت ایکس خسته محمد نایخانه کیا بکه ایشان دشنه مغاران آن سردار که نایخانه را بفتح نمای
 ایخانه را بکرد بود و دار دشته که فی ران را در داشت و دار الیوال را ساخت در دیانت ایشان را بفتح ایشان
 خود مترکیل غیزل عانم شیار زد و داشت کششم شیر شیان و داده بکشید آنوق ای دوی ای ایشان
 را ایم مر عدا کشته بود و دشتم صایم سرکن دیشنه خیز و ای محمد ایشان که ایشان عرضی خدای کوه
 سپاه بکشید ای ایشان بیون ایز تقدیم مصروفون شد که طه ایشان عیار ایشان را در دنیا
 در جهون که نیشمه خود را بایانی عانم در کام جهان پیاده بخواهد و سردار نیز در هجدهم
 علیه و من ایشان رفاقت بیهود ایشان داشتند ایشان دشنه که بسخانه دکمال دفته ای ایشان و موصت پیش
 محمد دوستی شیخ احمدیه فی و بایقی سرکشان دعیوب که میر و علی قلایع ایشان بر داده دشنه دشنه ایشان
 ایشان داده ایشان دشنه مصروفه ایشان که شیخ ایشان دشنه که دلخواهی ایشان داشتند ایشان
 ایک کشیده ایشان دشنه دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه که شیخ نموده را با اولا دعا نیز که چاند
 لوزه ای خرم آباد داده ایشان دشنه ایشان دشنه خود را زرده نیسته ایشان داده دخانیان شد
 در آن ایشان شاهزاده ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه
 شیر ایشان دشنه
 فرخند عالم خوار و صد و چهل کشش بجهی در چهار دشتم نیوال در منحای که خود و لکش ای
 بکشید ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه
 خیم سپه برا ایم کوکه بکشید ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه
 طیهو کند ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه ایشان دشنه

ش شهد را زدن مژده، حمیچی و کشتنی گفت و خادم پسر کان روی که رخنه کرد تعلیم از دو خونر کلکم بگمان
غنا از نبند و هستی گلخ کشند و غافان گیری سان غواصی بچی هنرم هستیان دلکه رشخانی برکار
سبک خیز صادر غماشان را جا لامن داد و طلیعه شما خانی گله رشخانی که از هملا جیزد و ظادل شباهط بود و حکای
جهزد خردا و مسخرد و نکنیزه که شیخین هنر را از هدفستان کوی سان برا مجهز جهن نوزدی تمهیز
هر یک از هستین سپا در این لشکر گنبد عزیزی از هستیه میگرد و از شتمعه باس و خشان از هست
هدوکش آنها بفرشند و چون ارجانب خدمه ای بخراهم کلم بود و خود دنیا هر ای از درون و مسخر
از دولت غنیمه استهان کرد و بخود خسچ سیاحد بوضع پیوست که او بیانی آمد و لست میگردند
او وضعی خانس در امضا امر خود که نفرا رسیده بمنی وقت میگردند و لذت راهی و بخط محمد حمزه
و بنادر دفعه از سی کرمان را بعلما سبلخانی خان سردار روسکوی امام محمد مجتبی و شیخ احمد را بر جول
و هم زرایق شیرازی که آنتران باستی خانه خانس سپاه فوری داشت بنیادت آن دایت سر بلندی
و اد و خاطر از هنظام امور اشست جمع کرد و در جبار قدم و بقعه احکام ایغم ایشان عالی که ذوق
او دستیز و درستیز بود و دیانت نظرت طراز از رخنه شیراز یکی از صفحه ای امیر را بایافت و در منزل
سپاس من خال بزد حنیت چاپار از همینان دارد و خبری داشت امیر لد دوت قیاده بهارستان
دولت داعده اصلی داشت هنچ میزد ای غلط نیز بجند شاهزاده رفاقتانی میزد و رس پند کرد و زیکش نیزه داد
شهر شوال مطابق هزار و سه و هشتاد هجری بعد از رثضای علی هست دکسری از بطن مطهیر
محمد و سرادق سلطنت فاطمه سلطان یکم بنت غافان شهید سلطان حابن بود ای همچنین خدم
لو خود بجود که نشته از زندهان سپه بخت شیخان مژده و روح پر بکلامی زنجار نکت اشاده
شکر غنای سکھنگی و دنبساط در خدا نمی دلها ملکه نه کشت و مملوک این نارخ و در صحن و صهل ای
پوند ای هنر ای
بغران مجده نقال نموده این آیه آمد و کلکن مکنالی بویش فی الارض ولعکل من نایار

محمد را بردنی فرمان مقدار داشت اصفعیان ساخته جون گمک رحیم خاتمه ای را تصریحت در این حادثه
جوجی خود را در نهضت نظر غذایت و صاحب ملک داده است ساخته در اول مرتبه که از زیر چشمها
عیوبت نموده اداره ایستگاه است که کمیلیه عقین در دامنه می ساخته در عالی قایو کنناه ای اور گلکیت
با در شرود خود را نهضت کنم که بر این ادعا می باشد این رخا نهضت کنم که بر این ادعا می باشد
خراب شد از نسرا نکنست منزل بروید نهاده محققت شد در نهضت که این فراخانی از زند
بلطفه رسمید لبکار روز و راده اصفعیان با شاره های بیرون در همان چاله ای این دعده دو عبد عجل آمد
پس و حشیشی ای این نهضت راعیه لفظ طهری از خدمت پسر اگر دزد و جون از خی حس ای مولای
حزم خشیم که شبد و بود خبر ای همان را که شدم خود معاشر دیده بحالی دوسته روز قدم گیری مرا
عدم که ایست دوست سریز دتم که صفر مركب های بیرون از هدایان حركت و چون مغترست شد بود که
عازم خانه ای پایا لکم در اوان حاکم اردی محی بود و شه خوار از رفیع رفیع ای اردی کو چاند و در
صادر نهضت که عی خبر در که های بیرون است خاصه ناید برش را پس از بر قفق زمان علی کرد و در ایام
جهانگشت ای از جانب سنتی خود آنکه ای و خانواده نمکور را خواهار کرد و از خدا رفت دیده در این هر یکی ای
وازد ای کجا عازم مرغند که چه برگی را داشته منان که دیدند هر چون معبدان احمد پسند ای بند ای که با فرق
حضری رای نکلید و بابت نکنیه شرود ای و تقطیع ای و ای
ایش ای جواب خدا و در نهضت مصلح بودند و در
خیانت سعادت تپن عی خواهی این چنان و حلم ای
سر و در ای
هدیم حشید که هر یکی با جمیعت خود در ای
در فر غصه دارد ای خدرو باز هنک بشنید و چون جمیع از طوایف که در عدوی هر یکی خبر صلح داشت
سخت و همچنانی ای در حیثیت ملک و داشتند از زاده نهضت که در ای ای

های بدن پسند در سان عرک مركب با بدن در صعنان بضم شیخ سروان و رسول شیر لقا
شیخ نهد خوشی و دلیل بعد از هفتم امر راه صعنان در داده از دستم شهرو قوم احکام شهه هزار رصد
د هفت جهری لای عزیخت از زرده همدان یکا ب مقصد این شهره در عرض راه جز سیده که
فلخان سردار بعد از مرخص از دریاچه حمام پنجه پسرش فخر عرض کلمه عرض که میگویند بر زاد
پرداخته بعد از حمام کار ایشان بمحابه قدر عرض مسئول شد چون قلمه کش مغان بشیخ احمد
مدانی در موسی الیکر سار ایشان دلم بود و بعین کمالی از عرب بسخانی راه نخان در ورزی
دشت محمد تریج که در آن اوان در قلعه دشت هر دزد سردار کاشته به استعانت از
شیخ احمد غافم کلک شده در بکفر سنجی آن با محبت خود که قدر شن پانصد هزار سیده هشتاد
افزیخت بدو را زبان منع خورد کاشته بمحبی از محابه قدر عرض مغان دو کوششان آنها بشه بقیون موزو خوند
با غنی بکسر محمد ایلام و بمحبی از غوان اور افیل در کفر خوارس خشنه محمد احمد در دی کسبت بو اعلی فرار
کرد چون شیخ احمد از نبادی عالی همراه خندان امور سهل و بنادر و ده مغارس دلکشی از اشاره سیده
سردار شیخ قلعه ادعای نمکت دودانگه کشت دوزی حالم بزی فاعله سرتکش شن شیخ بجانی اهل فله
د سنبله بمحبی قلعه و ماسک اینجا گشت که در نبادی بود و بضرت چوند مسعود در آن سردار زنگنه
والا طیخان راه کم است با زنگنه دود در برازن دلهم فلهم را که چاندیز از زرده که مان در داشت هر چنان
د احمد خسرو را با چند غفار زد و ای شتر سردار با سربر اقدار رزمناده در دزد و در داری
مسعود رزمناده سپاه است چشیده سرکریان بنتی کشیدند تا محمد بعد از فرار را اخراجی اعلمه
کلک که در اه چاره را سردار و باخت یکا بیت بواحد شناخته از انجا باشی شن شیخ بمحبی
که مسلک ایوب سوله داشت که بخت شیخ علاق در داشت شن رهش ده مولک که کچ او در مدد که خان
دست هنگه سردار غازیان شده بود محمد را با رفاقتی او اسبر کنندند پر داده از بزمیان
حوذ ساختند در اذای این حد بث تجویز شد و حسنه دیگر مطلب به مدد شنیده در داد

مخالفت کوشه بطور میرس ایندۀ اندۀ حکام هسته را دارد پل مکانات با جمیعت آن
لوای رفوجی از خزانه سپاهان مطرطفه سپردیه شده بهشان معین کشته مکرمه را کم در پنجهای
جنل و کربو نای کوه چمن و خنقا اخبار کرد. تقدیم برده بجه بیخ کوششان دادند در لوار وشم
شهریه اقبال خطردار و پل صدر کوکبه جلیل کرد و بد در سپاه شیخ نیزه زاده و فنازی قفقق نیزه
کلزیه داشتند از خود مزون سرخای کلزی بعد از زردو راهات جهانگش باز پل نامه
و خانه از جواب عهد ائمه باش رسکردار و دفعه ائمه رسانیده شرط برایکه با دو سالی طلاق
در لاملاست را موقوف داشته بعد از دو سال ملجمی به بار عنانی درستناده دل بات طلب
نامند نادیمای آن دولت در بربر قبال نزکت بی ازیع و جنک وضع مرثت کرد و دل بات را
بسپارند و از غایج بوضع برسیت که درستناده بغل فراز ما رسیدن چو چیز نظر
کرد سپهبان مم جنیکه بغا و گریافت بعزمین قصری اقبالی نکرد. درستناده دل بات
باش را راه افق کننداده آن دیده سپاهی با چند سان سی نکند بر هم این کشکو کشک و داغ
رسکرده باش میان دیگر عای اکبر مبت دفعه بخت میان غلوب لشان بحوم حیون و ضاحیح
رضمه پنجه همچنان از جله پاشان میزور که همان معزون بخط شریعت بهش میان بروت
قافی دل دلت خانی اسد ای بازنه بو و سرخای خانه بلزی بود که در آن از دل دلت
ولایت بر زان دخستناد را در چونه هست در داشت مری خان عالیش حاکم استناد
موجب حکم هابن آن همان را مصحوب قدم برای سرخای ارسال سرخای عالی فردان را
کشته جوابه ملابل که از زمان توصله اش افزون بود دو شنیده در آنجا درج کرد که دل دلت
شید از این طبق سپه شریان بلزیه سخن کرد ام احمد بعزادی دغیر اور ایه قدا اکنت لذین
معزوكه امور دم و در رادی اطمیاز این مدعا فهم نمند اند اذکرت باز بیان چنین سرشناد
شید از اکنده شد ای اکنده شد
شید از اکنده شد ای اکنده شد

مولک هابون یعنی کرد از فک شده سرخای از آذاره نوجوان در بای خونکرد اطاعت جمل
آن بگردان بگردان که در مدربای شبدوان کدشنه افت بغل جبال و هشان کدشنه خوار
موز در درست دهنم زور روای جوان کشا بر تو وصول بر ساخت فلمه شاهی اند جنمه محمد غلیان
سعدول حاکم از ده بیان میان آن حملت سر بلندی یافت و چون نیزه رسیده چمی از لکزه دشان
در می تو سرم با چمی چی که در سه نزی خانی و ایع و جمی مولف است مسلکه محیت را لعنه دارد
در گینه شا دند و قبی از سه اصرفت ناه در بناخت ایشان لعنی نموده با اضطرد کسر
نند اسبیاری از ایشان بدت اند نای اعقرنطا کوش شهرباری با طلاق اسران فرمان
و اد و چلکی شبدوان آنها را کسر تو خد بر عکس سر بر صاحبان ایه و اصل بخت و چون
بعد از که فاری مهر و شیخ احمد ایمام کار فارس ایم مکند صادر شد بود که طلاق فیض
سردار بالغی از خواهین سچا پاری دار در باره پر نشاند کردند من را الیم دشمنی ثبت
آستان بوسی در بای شد در خدمت ای احوال خرسید که چمی کشیده هر ای سرخای خان در
فلایم بیعت کرد و ای هناد بر بار کرد بس شهربار کن کبر بند و آن عذق را باش هزاره ای از
برز از اقلام شاهی که داشته بچون غوی که در بای خود مترک شاهی داعی دشمنی عکشان
در آن ایان میکن و مقام سرخای رکزیده آن موز در خود رای بود و برای اینکه در رای ای
اضطراب اند از زندگی خود میران میان را در بجه همت ساخته از داشته نوزده سیم ساعت
القای بازیجاش غلوب و در آزده هزار نفر از سپاهان رزمن ایجا جرد و رسایی آهنه که قرق کرد مهر
سنده که طلاق بقیان سردار روز بجه هرگز موز زبا داد از ده هزار را که در شش میزه
سرخای متوجه قبله بعد از رخانم آن امر مقدمه بمعاروت مرکب دلار اذن مجده و اکنده از
فارس که سهستان را داشت هر داشت کشته بسته رسانی سرداری قند باره رسیده برای آن نیزه
را مخصوص خوبیش و چند در مکنزی نزکت من محل دخستناد هنر رسیده سرخای در موضع بود

هایش از زاده میان که نکند شد بود که دلیران مخالف کشته جنی از گذشت رفاه
که از زاده و داشت طبع فرا را لمکر کرد و سبست موقع اتفاق داشد و در شب بفرار آمد و در دلار چنان
نمود فرمای دادی همراهی بودند و دچارت که مضر کشته شد که دل سبدهای بزیر خشم شد
و عده خشم اعلی در آمد منحایی که سلاخان بلند اشتر نهر را بزیر بگفت نزدی کرد که
دارد آنها کشته بعد از لطف درک با فوجی از دلاوران نیزه که دلار همچنان خونگزار شد.
سر غای سمند که بکسر دلار بزدرو را با در فشار دل عرضی را بسیاری از اجحاج است را که
اتفاق دیگران ملی صافت میکردند میزین برداشت که حشرند نایی بینیان را غایی
که در کوست نات بخت را با توچه سلطی کرد و داکرها مازل نیت اللاد عدو آور نیزه
متزال صعب الالکن د کوست نات دار چنان جبال بجهت بیکل شو و تکیل میشد و بین شو و
فرز بجهت که بگزینی هوتق کشید و زد بکسر جوا و با در فرش را زین بستان آغا خشم ارد
و دل عرضی را غریبی سر غای شعر پرسته های عقوی پیغیر صدور فرمان ایان و تا جزو که کشید
لغزت تو ایان رسید چون در دلار چهرب طبع بایان غذر دلی اند و در حرف ار قابله
قیول بزد تکرده الا صادر شد که در صورتی در شاه ععوز بیش ای ای نیزه بود که چنانی
پیشکار خفر کاره کشش شوی دلال راه ایں سبل پر ایشوب را کجا بخشی حیل خوان شد
و با ایون د ایشانه از دام ای فوج از فر محابت ایمی ایشان مخوان رسالت ای سر غایی
هایی که زیره د عیشان بگد بدهیت مزد و در ایشان رود غایه بکفر شنی موقع سپسند و پیش
و پل را که مهر مخض در آن بزد و مهای دفاع و مجدال شد و آن رود غایه ایست دل میان ذر
بس عیش که جاری که آینه میخ روی ایشیت حیره نایی ایست دل عیش مخض
کار و عرضی اند شده دلبایی بدل از زمانی که مشغول آنرا شد نیزه بکسر و لغت از
طرقبن همچنانی بمحبت را کرم کرد عده ایتی خان ابدی با طایفه افعان ما مور عیبر شد

بابن که این همه و شاخی و هفت بایس را بجذب کرد و سکت خاکش ایشنه ای دل ای فوتن هن
و زیج ایشان مصال ایلمه سر غایی ای دل ای دل ای فر ایشان ایمی محبت حوزه را از گذشت به دغدغه منعنه
ساخته دارد و قلبی دل ای کجا نیزه لگزت به جا در دلمه مراجعت دل ای علی بگشت دل ای ای
قللب بسند ای دل ای دل ای سخنی پا شا بیار چال ایت دل ای زاده هایی ای کرحبشان ای ای عامت هرچو
نه کرد ای ای بیش ای دل ای
او زد هنیزه دل ای
سردار بزیر بمنی امرهای ای دل ای
جعی ای ای فلکی های حوزه را در منزل دل ای
جنه د مصروف بینی کرد و لغت ایشان را برجو و فوجی دلکرس نظیر را در دل ای دل ای دل ای دل ای دل ای دل ای
سپس ای سردار بجهت ای دل ای
ند ای شد مراثت عددم سر غایی ایست که بخایل سپس ایکه دل ای
ایشان میخوبیت میزرم ساخته بعوچی که در لغت کو لوای فر ای فر ایت بودند را دلخیز
لکز بدر ایشان ایمکه حشرت فلک ایی ایست که باین جرات بوده ایشان رسیده عنیان
شکیمی ای ای دل ای
بر آمده لغت قرائشان ای کمک حفت گیش ایشان عویشتن پیدرین کشته زد و بجهت
وسر غایی با معدود دلی کیا نیت غایی هوتق کرحت که ای ای دل ای دل ای دل ای دل ای دل ای
کسب دل ای
ایشان طعن پیغیت دل ای
ایشان میخور بود ایشان غارت کرد ایشان زد لزد غایه کسر سخته دل ای دل ای دل ای دل ای دل ای دل ای
این جز عجی دل ای
هوق مطعن بود بعد از سکت همچو جا ضبط عنان فرا نکرد و مركب که بزیر بزیر جنمه

نیز با سنا انجم که کبه عورت در داده شده کوه مزدیل کرد و زرده بکه منجانم صحیح که آنها بجهان
 آگرا از پشت که افق پیغام برگشید بزم لشیخ سفاق ایلکرده صعود بر درجات آنکه هنک
 سکون و بر فراز کوه زین قرار گرفته بعیی داده از داده کوه موضعی که زنان و نوان آنها بعنه
 مسخن نویزند و از هنرستش آنچه است را بایی تحقیق از جا بردن فتنه آغاز کردند و حضرت
 باعی از زلما و زران بمعاشر فرار باب پرداخته و آنرا زد زمام تا شام طی بست دلزنی
 دادی هولناک کرد و بباری اذ اتفاق اینجا هنرستش از شعای جمال منجان هدک اینکه ندوی
 کشش برگشته تهمه تکریه ای خال شیرخوار و پیغام سالار کوشش سالم را از فروط و هشت دریان
 دره زاده که اندوشه همچنانی برای خود مفشم شروع و خود را بر قایقی قاف نجات کشیده به
 که خود را شیر سوار خواهد شد از بین قله بلند راهت بر مطلع عزوب کشید خد پوکش که بچشم
 از زاره که مصیر برآمده مزدیل کردند چون بسب محبت که هستانت آمدن از دوی بیان
 از از زاره تقدیر داشت امر دلا بعد در پیگسته که بزند و عزون از زاده سکونه و شد براغی و ابراز
 از از فیلم نمود و در زرده بکه حضرت از زاده چا خدم متوجه فبل کشیده را آی بزد عینه میگرد
 که سرخایی بعینی مرض که کوه را از هنرستش داشت و ساروج پردازد از اعدا زاده از
 بد دلکه پاده بکیت و دخال داشت و حضرت از آن میگردشت و سرمه شنخ از قاع و هبای
 مرضی شافت از زاده داشت و حضرت بالهزمان را کاب تمامی اگونه را بپا ده طی گردد هم
 دستی ناخن داشت که از هنرسته سرمه ای از زاده پیچ و خم کشید و داشت نزدیم حادی الدلیل
 مکل مرسم بقوه غایی من محال فیله و بقیه فدم قیله کاه ایم س خشید و بعد از کشید زنگل از
 نزد از نزد که از زاده ای میباشد بار و دی میتو و آنوق که در شاخی پسورد بردن
 پرسنده دخون طایا سفیان که بسر دری فندیکار خاصی داشت بعد از نکت نزدی
 چونکه مهر از هنرسته مخایی عازم هر دشنه بود عینی خان حاکم ابدالی را نیز با خویی از ابدالی

و بیعنی سبار رایی باز کیم راز مرخان مدر سید اکرم چون نزدیک در طرفه المبنی از زدن
 که نشسته سرخایی دلکریه را از طایه حظه این حال نام قرار از کفت و نشسته روی بر تا خشند و کوکه
 مسعود متساکب فوج افغان آغاز شعر کرد و با سبدن لشکر باش لکن ته خود را میگردند
 هنرسته که جمی از زبان خانه زین عالی کرد و رحمت هدایه کرد که نیز سرخایی که بفتح
 نویزد با محدودی کوچ دلخلفت خود را حصر میزد و سایی از فرقه برداشته هدایه حرس و دادر
 او آرد شد پس آندی ای شکر پیش رکشید خانه دسر ای داشت فضایی موقی هیچ
 زن و دخور و پست عالیه ای اس ای عکن کشنه کنیچ کادی خیزرسی دلران زمین آنرا دی
 و هم را زنخنیه دسته سرسته که در درون هنمان داشت آنکه کرد و خربند و دغنه
 و چنینه سرخایی را ای آنچه را آنکه در طایه و باطن موجود بود در بسته بر طین عینی کشنه
 و غایی فولاد خان و لد عادلکرای خان عینی که بزرگ و عیشان قود در ای سر زمین
 شرف اندوز یقین عینه سعادت قریب کشنه می بحث علی سنجان غلای غاضر سرمهند کی با
 و می خورد خفت و مسند عی غفو اقصیه ای آن سر زمین کرد و چون جزو دخون دسرخایی غایی ای
 برکاب و صولان در نشانی جمال و طرق مانع عبور و نزد ای دلکه رسرخایی غایی ای نزد
 که خود را محتل سازند بعد از کیت هسته که مال آزادی برای خفت و مینا و دشمنان مراند آن
 شد بعینی از لکن زنده را که در قیاده سرکر فشار بود و نکره ای ای ای ای ای ای
 بر جهوده آنام اهل فرقه کشیده صرف نام عنیت کردند و بعد از دو و نیز آنچی پا و دهان
 معلوم شد که لکن ته ای
 نله که راسته نهایی که توکل آنرا زد رسمت دود فزو و آمد و بچون کرد می خورد سکنه
 فرمان داده بادقت عزوب نیلی در حکای سهواری بر آن ای بسته ای و ای مخصوص را فوج
 فوج ما همراه بفرموده و منکاری که هم زین لور از زد نیل میکت که داشت دایعت بجهانکا

دل

روان خند که در حوالی نزد زور هر ت بظها سب قلخان ملحق مژد و ده منزل مژد
 عیانه بله مورث میرزای و لطف علیخان شیخ کرجستان و علیبر زادی برادر زاده او رسید
 مشهور ایلکه در حینی کسر خای سب جنگ قبیل اپا شیخ کجنه و فلکیس سعیانست کرد و پدر
 اسحق اپا شیخ ایلی اعلیه با جمی اعرش کسر عثمانی حرکت کرد و با هاد سرخایی آمد و ایل
 را زده ای مژد برای فوجی از کوهچه همیعت در عرض راه کانت هر سر بشان بر گفته باشد خضر
 ایل زده تپ قبیل رسیده سلک محیت رو بجهت نظر فده پدر کشته باش و فرض حزد سازی
 شیخانه بله قلخان فراری خان پدر ایل را زده بکان را زده ایلی ایل خند مست بکلاغ آغا بشیاع
 را نیز ایل نو ایلش در حضن عصر مژد بعد از هفت روز از غبله بهم شجر چشم لای عیوبیت
 ایل خند در بیان نوبت مرکب نادر کی ایل کجنه و می صرسود و قاعی ایل ایام

۱۰۳

آغاز خالداری مژد و سخت نکت نو پیمان رو میرزا مناره کی مژد بر اهدف مکلهه آتش باردش
 دستی دهارت در عرض سدوز با سطح نین مژد کردند پس نو پیمان بیطرف مناره
 بکان نکهه ایل دهجهه سر کوب سیه داران سخته بدمداشنه تو بکانی صاعقه با برادر
 ایلک روزی ریا بات سرافرازی آهناراکون رسانه هنر بر ایلی حیات بدل ایلشان آن پرمیان
 بازی راحواله بخابن ایل زده آن نو زده ایل شبن که در جو پار خونواری سر بر عکان
 ایل شد ایل زده ایل بکش صاعقه باری شکن دادند بعد از آن حوالهای ملند سر بر
 کن مازنل مژد که نوزال سعادی بر ده طرح سپه ز خوبی ای فوی نوبت داده شهباشی خلوه
 ایل شبد سر کوب قلعه کیان می شندر آن میلکه آن قلعه ای چو پن نامت استعد علم
 ملکه ایل زیج قلعه سای سر زندگی آهنارا بعد مکتب کران شنک از باشی بر او ره
 چنان ایلات غلبه ایل زن عظام رمیم مکر زند پس مخفی بای کردن تو ان مرتب کشنه
 نادن چهلپاره دهه ایل مخفی ایلات و امطر نا علیه همچو جاده من محبیل بر قلعه کیان نموده
 منبت در فرمان پیمان کوه کوه کن پنه ببردن جزء سپه که شبد ایل طوفان بکند غفت
 داد فرما دستی میدادند و سر دفعه ای جان سب سپه داران غفت بیا ای حصار سبید
 ایل شد زده رخاک هنچه ای جمعی ای سخته قلخان بساد فشارفت گرد مفعه مفت نفت
 شعبرا ای مختلف بنا که شنیدن لقا بکان رو میرزا بکان خانه یکنیت پی برده باطن نزد
 ایا در شش غفت و بکر که شه هزار و پانصد من با درود بکار رفته بود غافل شد ند حوالی
 فوج ای سخته قلخان نزدیت دستیار بر فراز ایل نیکون حصار بازد ختن مشغول نزد پیشا
 سر کرم کار بودند اولاً بکم دلا کیت غفت ایلش داده از طراف قلعه دلکه دیویش
 دیویکاخ فزو نکان نکت نزدیل دشتر شش در ایلند نه قلمه کیان را صنور رانیکه بکان بک
 غفت بده نا برد شر شش شکن بدرفت نزدیت بر دشی پر بوج دحصار از ده ایام

عام کرده بھین که فراز آن غلو سخوار مقام داشت خوار مردان کار کرد و بمشیر از افراد
آن اشیش جانوز بینچیای دیگر اتفاق داد و در گرفته در نماد این قلم افشا و مجزه جهات
و هفت تحدیق از حاصلان بمرفع با کوب عمر و لد علی پیش اولی کجہ اصراری بافت ازان
طرف را بهتر نمیزد و غیره لغت پیای سپه آورده بیکی را سپه زاده این سلطنه شد و طبل
کردند لغت و بکر عقده دل را شکا هنر از اشیش درون خانه افسوسی دوچیل قن احجزه بمن
سپه در کرد و بید و حینه نیزه نقریای طوفان پیکر سپه در همان شکنای لغت بالا رود
و خیزد طبا پیکر دلت کرپان شدند و بکر غمه نمیزه هنگام عصر در دهی که مستحقان داشت
سپه مشغول حرب است بودند و دیگر نیزه نمیزه ای دستی و تجنیا کی آخمه غلبه از قلعه بدن
دد پیو نجیباره را اشیش داد بجانب سپه زاده ایان اند احشر با بررسنگ دینه یوم آور
شد اهل سپه زاده ایان معمذای سیده ایان دان بندند از بخطوف سپه زاده ایان اکارا و دبله ایان بعد
پیش ایان بیغمای ایشند و برو قیمه آریخیتی جمعی را در رفاقت و خون کشیده ایان سپه بدر
کردند چون شنیر باز نیاز نهیں کسر کر بکر هر دز بر سر سپه زاده ایان نزهه بکچه بکار گذاشت
و فرمایش ایان میسر کر و شنید قلمه کیان اینچی رایا هنر در آن دفت بخوبی نایمه دویتے لغت را شامل
می اخشد که اکر حرم عذر باد او المزم دستی ای دو در بر شغل ایان ایگلر پر شر و غر رمیده شت
خرس عمر سپه ای از زده هر دن طرقی عالی سپه ای مابن اشیش جانوز در میکفت و دفع
چنان اتفاق اتفاق دلم در دهی که سود کردن فراز بیش سپه روی نوچه اوره بکدی
اقبال پاید بر سر کشته شد کار بدبنت کار رکذد ایان چو شنیر میدادند کله نوبت خنی رای ایجه
و هنر خون و سر ایلخیش بسر و هدیت دلباس من محضرت باشد بد که در همانجا تکه بر جایه کرد
و بکد فهم نمیزه در مسجد بروان غلام که ایکنفرت ای سر سپه زاده باشیا آمد آیا باشیش میکردند کله
نمیباشد از عالمیه ایان سمجده اتفاق دل بکفر ز غلام ایان ای زبادر آورده و بجهان نیزه مدعی ای زمان چنین

النواب و هشت وزیر چه طرف تغیری در زادخوار و نیشید اکثری از زادخوار اهل فکر و را بالکل لای
لوب و نهضت و مهبا و اساس هستی فرد میرکفت از آن جمله فوجی پیش عالم برگذاشت
که در سر حصار بجزب کلاروله لوب از پادشاه دیکر و لد علی پا بود که با این نفث سوخته بدر را
که اب کرد و از خطرپ نیز علیان میکن که همچنان که در سر توچان نمی پرسد بلکه این خسارت کلاروله
راه عدم پیش کرفت نماز عتماد رمضان البارک اوقات شبانه روزی خوف بردن کشته
خندق قلعه را بجهای رنجید و سنگمای عظیم بنا نشاند پسند را ز خندق که بهینه و بیانی شرط جایی
رسانیدند و جون اسبی کشت نزدیک باران زربای سپه زخم پاشیده لوبه غافل شد
دست از بزودن سپه بر کشته را که نهیزی دیگر بر آب را بگشند بین تیح که ماهیان بخت شرق
دیگر قلعه را که آب میگرفت نهاده ای بسند دلوار شیر بجا همچنان
دو بروج ایگن اند امام با انته لعنت قلعه را آب و زد گرفت و اینه دعا را در روی آب نمک
منزه خانه حباب شد اما که میزد این سپه ظهیر اراده و عذر ایمه پا که بردا اذ غلی که در آران عیکرد
منخوب را از آن اند نش از بروز مردمی میگشتند بدو راه بدری داده دست از دامن
قلقه داری برخی داشتند درین بجهد نا آنچه لازمه کوشش و متعید بود در باب سنجاق فاعلیت
اگر از اینها که مکلک بکشانند امور در دست کوتوال قضا و مفاسد ایاب ای مغاصد در گفت نقد
اپرده بجهنم است سنجاق صورت میگزیند ایافت جون پوشش بخود دست را در سرمه خد بگزند
کشا میزد فوجی از لوبلان هسلام آن تمام را بسرا کرد کی چند نفر از خواهان کرام در دسا ای احمد
جنت ای باطراف قلعه ای امور ای ختم ای کسوار را در محل ای شدت محصور خشته جمعی بدری
صفی میرز را بغا بری را دانه نغلبی فرمودند که با شاق نداد و ای داده نتاد ران که بحریه مشغول
محاصره نگلیز شنیده چون سنجاق قلعه مزبور بزدگرس پنهان خسرو داده در سال بعد سرتاک داد
دیگری عالات ای دسته ای دلخیز بیافت ای ای دعوه ای ایزد قیامی ای ای نهد خان

نیاز فتنه بودند مور و قلاد سار خشند و جون موسم نستان رسید و زین سرما کرد و فریز
که میر شمش در هبیلاق آنکه ان رخت نزدیک شد و راه آن بزرگ شد که میر شمش سرکت
لکز به بدر خنای عظیم و چو بیان قوی صد و دهند و آب سبزه بودند و مهربن از تجنب آنها عقلي
شد و بود آما پور شص صورت امکان نمی بود لهدز بکمال و آنکه عازیان بر کشته جمعی هم رسانی
نمکرد که در ارد و دی که بران سکونه بودند سبلیم سبزه فیض کرد که رفاقت آنها انجام کار ایشان خواه
بوفت و بکر کرد بدر نیز بعوض سبزه بد که عجی از طوبه بعثت بخواری اخلاق را کشی داشت که روی
از مرغ قطب اعلی با باغان چاپ شلو مبارک سکی ارسنان میلی همینه آنطا یعنی خبره سرا موشched
در محل موکوم به همیز در قلک که می که سخنان بجایت بود پادشاه از طرف که پور شص بود لهدز
کشش و کوشش اسپیار آنطا یعنی مغلوبه عجیز ایشان در رودخانه آن ناحیه غربی و غنی
هم بیارهه نمیزه صاعقه با رد پر این خوبی کشته با عال و اطفال رستکه شند و باش که لی
حضرت بازار سکنه خلبان کابو کوچده روانه خربه ایان در دروازت جام هبلون بنین بگفت رفاقت
کوچده ندر اینچیان حکام که رسانی که بیان روانه خربه ایان ما موفر موده بودند
با همانه عالی خاتم مزبور معرفتی عنده علیا شد که بپاره دی بخت همراه دست خافانی سرکان
بلوچ ذرتک از بین خذنان دهوان و جمعی با بلده ی تیغ که راه رفت عدم روان ساخته نلخو
دبر کر رفاقت کردن و نزدیک رفاقت سال فرخند و آن چون رصد و چونه هفت چهاری سال
کوششان دشت اشتد که در امیر زرابین و خانه هی سکونه در باطن که در رفاقت رشک پنا
دی بود سبوم سپاه ابرآذی و فلکه کشا هی سبزه در پیم بماری کشود کشته از دربار رفت نامه
آب رفته بچوپان عورق اشچار آبد و بی الاصغر بمن که غارنکر کلهای ای همچن و محملش بسته
دبار زنایی پنا به سلطان سپارکان روز سرشنجه هفت و بچو شوال سال هزار و صدر
چهل هفت علم افزار خطف حمل کشته با بلا اند بواید که دخل اکم خلیکه کشا کش در پندر غسل

فلم عدد مقاول جوانه شد می‌دانلو اعلیکم منه ذکور از شایع وزت اقبالی تبکه در ایام قاجار
کنجه حون اردویی ها بیان و نبراسی هفتاد و پودستادی در بر بزمی خسروانی کشیده
بودند که بزرگ اوقیانویی بمناسبت ساخته بسیاره باشد از آنچه قات و خبر خرم محروم روزی
بر سرمهی این شیوه شسته بودند عزم دویان سرایی ها بیان کرد و همکنی از جابر خسروانی راهی شد
بدستور کلید در ایام خاصه همراه اشاق اتفاقی اغواری از قلعه اندشتند که کلکله در همکاری
مسند مبارکت بربنین آمد و بجان آفته بکسانی حفظ اثی ای از دست هپاں هدست کنیت
در صحنی کم رایات عبا و جلال در غای غلبه توافت داشت جمعی از زرگوسای لکزه به جازمه
دار در دربار شوکت عدا کشته ببعاد هفت وزیر تهدید کردند که جمعی ملائم برسی میان در
رکاب خلبان شرائی حاضر از نزد چون در آن موعده اثری بطنی و فرسید جمعی از خانین و خلما
حضرت فریاد را که در عدد و آنکه اش مسقده مشطر میان بودند به شیوه آنطا بعنی عین کردند که
وچی هم از مسک فرزندی از عبادت ایاث نامزد و جمعی از کجته کا حنت بر کرد و کی
علمی زای ولد امام علی قیان از نعمت دو دخانه لکزه بیان اصره مادر کشته دامورین بعد از
التفاوت جمعیت منزه میکن انجاعت کشته آنطا بعنی نیز از قلعه عساکن خورد حنت گشتن
بلطفه کویی که همین فرزند دو مان البر نیلیه لکزه بالزیر پر در داده ایان فتش روکشید
مانند کوه کمر بگنگ است بسته دست بجزه سری کشند و علی المغلة با سوار و دیپا و خود بلطفه
فرزندی از شیوه میگارد اردوی ایچمی پیغم را آنها جگاه مکوله نهشت سخندا اما خود در ایشان
تبر علامت کرده جمعی کیزی از ایاث نام معموق تلف در آنده روی بر تا خند را بعنای حزو
است ایشان بسی کرده کان عکسند و بجاوه ایشان از آنطا بعنده را که در دست داشتند از ایاثی
در آنده که مکند و کویی برفت در و بآن ناسیمه پر و حشنه و ناعی فرازه میان ایاث ایشان
زده اموال ایشان را عرضه نهشت بغارت و ایمات و ذکر آنطا بعنده را که در خصوص

و سکون اد بود با هم رز ریجیسٹر مایع رفیقی بر در دی باغ دستان کش دستگرد شد که غرض
عبدان را از که که فرزندین خانی و بدین شرکه متوالی در نظر داشتند از قارئی که از این لفک سخنی فراز
سید حق است در راه پیشنهاد و از خلاص حجز میکان برگشته بسیار شنید و قلعه ای از پربرای مسکون
و چار چشم ای ایم سبیر محظوظ دارد لعل نسل ایل و صبور نمرود سرپرست بنشی داشتن نانی از
شکست ناچشم بروز نبرد محابی خود را میکاره از رسما رسنمایه آبی زنگ از آن مکاشن نمیکن
دیگر ای ایم کش ای ایم بزم خدمت ای ایم خدمت خدای ای ایم میکرد و عزیزی ای ایم شفای بلو و داعی زنگ
بر دل می سوتخت در سخای کل سخ از جملت صفاتی ای ایم قضايانی خار مجاهدید اد کریمی غذیه
از غیرت کبود کشته بر زیر انگلیزه و حرمت بود که مشون با ای ایم کشته و بود دو شنی
روضه در سران سپاه ای ایم نواب مکلون و قلعه ای ایم تاریخی که ناگون ای ایم کشته به میکشند
دیگر در نظر ای ایم بعد از ای ایم سبیش نوزده زی دشت ای ایم کلار بر زنگ دوی دید
ای ایم کو زد را بید در آی ایم فرزند نجت است تقاض غافر کری بکسر زد اد دلستاد در بین زندگان کو کفر زد
لو تصحیح اینجا آن ای ایم بتفا ذکر یافت که کفا ای ایم طبی که از جانش پوشان خورشید بکاره روی سعفان
در صفویان به رهای بباب لغفل عین ای ایم کشته ای ایم شفایان رحاب های ای ایم میود چو بعد ای ایم قله
شناختی خجالی ای ایم قله در بند دغیره که در تصرف دسته بود در نیزه ای ایم کشته ای ایم مزبور
از خوبیت عطا ای ایم که ای ایم با همیزه در باب ای ایم آن اصره سه ای ایم سه میال کرد و در دولت
دوستبه بیان عزیخت عالی مزد پادشاه خورشید بکاره همچو دانست که ای ایم دنخان اور را
سودی رعایت کار را بسیوری نیزت حباب تخلیه دند باست غرمان درست شد که ای ایم را
بنگلیز تصرف دادند و زمامت مادون ساخت لهدز اور آی ایم نجفیت اند در عقد رصانه ای ایم
میان دو لقبین علیه ای ایم بوضع پیوست ای ایم طرف مریم ای ایم شرف حضرت ظلی ای ایم کمال مخدی داد
لقبین در میبد و باد کو به رس ای ایم را بخط دهندر کرد بده که ای ایم کارهای که در دولت رسپری پسر

ناما بازیافت و درایت را تا علیه سواد که در این مقاله جانماین است تصریف کرد
سرداران را که بر این دفعه هنگفت روانه کوس خان نیند و مامورین بخوبی از زبان پنجه را کشته
رلابات را بجای طبقه اصلی در آوردند بعد از این مرحله بین مدعا و احون اصل میباشد فاعله شناختی در جا
نماین سبب شفاف اتفاق افتاده درست نشانه شکر پچا خان سرکوب حصاران بتوانست سده هفت دارا
متغیر آنکه این نعلی کردنی بوقوف بدله دیده در این صاحب این فرضیه در چهار مرحله شناختی مکمل شود
با اینکه ماین روزگار دشمن قدر بیم دافع و بحیطه این بازدید است مبتلی و مضر برگشته به زمان پنجه
زمان نبا این حمارت پیش دهدنسان درست اندیشه با خاص این بنایی خبر فریاد دست اعتماد
با زنده در اینکه در زمینی کسکره تخت میباشد راه هدش فاعله داشت بر درجه حریق بین ساخته زد
سلکه را ای نعله قدر بیم اکوچانی و دارالنخان نزهت نشان سلکی را کن غلام ادارالملک حکم ام
پلکار سکمان شیرزاد قرار دادند و از هنرها برجست پر در اینکه ابلجا رسخان دارال خوارزمی
و کلیم بروت را با همه هنرها نظر از زمینه های مختلف در حرب این مرستاده هجاعت دو مرتبه
کشته کردی بگلایی مانند دفعه جی سمعت آن دفعه رسملقان که میکن اکارا و عینک است غنیمه
در عینی که آن اتفاقی مسئول کارنازی و سرکرم دست درازی بودند حمام آن ناسیمه با جمعیت کامل
برگت ایشان رسیده و جمعی کبیر را عرضه شفیر ساخته داده ای این صدمت هزار شاهزاده
خواصی میشند و بیان استخراج تعبات کنفر و تقلیل و ایشان در قاعده آن داده بجزت نشان
چون مرست حضرت داده که است دکش امر روحی حقیقیان را مخفی و درجی و همام غافل
میباشند اینکه این دفعه نای کشیده از شیوه این دست که بحوالی امری متعلق شفود بدین معنی طلب کلید
دارالملک مطلب دست می آید و رخنه نای کشیده از شیوه این دست که بجهة این دسته از هنرها
کش بیش میباشد مصدق اینها معمده ای مطلع ابروان و بجهود تغایر است که درین چند
سال نهال پیر جای الطاخانه در آن زمینه ای رشته ای تصرف داده شده که تی غرض دیرک کشی

هر بوده در فارسی بروجا کم قارعه تعلیم و دران بعلمیه داری پروردیدند و از کنوار آرای باخی
الی ارزشنا مردم نمایی این بیرون و فرود مرزیع دنوابیع آن مرز و دم عرضه عارت کشیه چون بجز
مقدمة فصل سر عکس کردند ای ایان دولت عثمانی احمد شاه والی ایندا در اکه سنت فتحیه منزب
ساخته از بال است بجز ادمعزیل کرد بودند مجدد اسرائیلی همچوپ رجیک وصلی ما دون ساخته
او نیز در ارزشنا مردم نزفیت داشت عربیه فرستاده معهد انجام امر صاحبه شد ما شابان
دانی تعاون داریسته از مردم نیز عربیه فریفت آمیزید را که جهان پناه فرستاد بعده که زدن کله
ایران را صورت دهنند مشروط باشند خذ بسیار منبع عنیت آنها برگردانه پر امون ایندا خبر
ایشان نکردند چون همت اضافت کریں احفظت که از طلاق خطا بضریفان نکرد من
ما احفظت خیر در بروستان ردم داشت شیر عالیای عاجز در بروستان آن مرز و دم
عنی دلخواهی ایشان را پذیره نهیت بدل شرف قاضی ارزشنا مردم با چند نظر روزی
اد جان وارد تعاون و با تفاوت علماء و معتبرین آنچه کامیاب تقبل استان سپر ایشان و با افراد
ایمان و داشت ایران کشند حسین یهش اکر پر رفاقت ایشان را دقیقی نکریت آنچون
قطعه داری ای سود مبدید آن منزه شفقت و حسان راجحت نجات خود و ساخته شریعه خان
فلکم کرد و دینز قدم حمادی المولی آن حسن سپر نهند در با توچانه و دو رخانه و سر راه پنهان
این دولت عاد و بدبیشان سپر دخزد با تباع و سختیان قلعه درانه دریا رودم کرد و دید حکم
والا لعیز تعاذ پرسست که ببابا خان پچلکی لرستان و سر کرد که ای که در کنار ایران بگرد
بنجاص قلعه بودند فتحه در شس الدین لو رزف دنحضر صدر دار مرجد و یکشند و از دفاعیع آنها
اینکه جمعی از لکز به دشتستان راهوایی داشت ایکیزی سراز که بیان ضمیر بدرگردانه باشند
ار نشتر رفتیه اتفاق در زنده فلکه فتحه را محبو رساخته بودند خاص فولا و خان شنل
از اظروف رحایم در نبند از نظریه با جمیعت کامل بعد افتم ایشان پرداخته سجد سرو

امیر شسته بزدیمک بکش از راه آمد و رفت ایلچیان و دهره حرف و صوت سفراب بجهه از پایی در
نمی انگرد و درین وقت که این نیمه از شکن ن در میته سپاه مردی می خدادت سر در بایان طمکید شسته شد
ارفلوک ای بر می شند و دینوفت که جزو فنیه سرمهکار گنجینه رسید او لالا علی پاش رانی آنچه میزیرد
نمی را با پسند نظر رنگسای او جاق بدر راه که کیوان روان خواستاد طلب ایمان شد این
مسئول از خواست غل ایکی موضع خوبی با اینه عبد الباقی خان نیکنده را بسیره هی بیشان با فرمان
هایان روان ساخته بعد از خصلت خواستاد کان مزبور پاش امشارا الیه در معرفت سه صفحه فایده
خکله و بعویج بثراه آهدش با تو بجا نمود جمیع اسرای ایران سیدم نمود که با فتحکاری سلطان ناد
زاده ناما تریکه کامد از تلیشم عین اعلیا در باید بعد از خصول این سرمهکاری بجانب مخصوص داشت بیهوده
شد که با پاش و فتحکاری سلطان با غایق عبد الباقی خان روانه در بای سپهمندان و جمعی
از غازیان خودزی اشتان و میته قلعه در ار ار پهنهای که همراهی سوزنست که زانده معاونت
نامیده علی پاش و فتحکاری سلطان بعد از درست سعادت کرنوش و مستدم و مشرف پا چشم نیم
پیشکشی ای ایلی کند زهینه بسوزن خواست غایق عدو خصوصی با اینه علی پاش متناوب بشکریان خود
از زرده قارعه و فتحکاری سلطان نامزد که ولایت دارالملک نهیم بود از راه تغلیط طریق متصد
بعد از کلکه کجنه سجن پاشادلی غلبه هیں نیچه مور و مغور دامان کشته در پشت و قسم درچ چاله
غلمه را خالی دلکله فخر را با اسرای ایرانی و کرجی دتوپخانه و قورقا نه سبک حرف سرداران نهضت
خون و بار و میمه قلعه عازم خجنه کرد بد اتساعین پاش دالی ایروان در سپردن فلهه ایروان
چهل روز محلت خونسته چون این خنداد از پاش نخول بعد میشد بعد از خجنه ظلمه را بجهه و نزد
در و قسم نارچیخانی این بنداق خجان خان یکا نیست قارعه رای کنڑکشایی افزایش داد در دمای
ماه مرتبه رجاین بعنی قارعه که مجهود رشته اکرم است منینم اردوی ایکیمان پری کشته بخوار
ملی خالک دان که از سرمه که بر آن زب تبلکه مراد تبریزی مردی سی نیز دستی کرد در غایب

در در مقدمات اسخنی پاشا حضرت کرد و معاشر بیشتر و بعد پر پوچون این معنی از قوه افضل
نیامد ما پرسیم که نید و در باره سایی که جهیز رفته بودند و در دن اینجا وارد نظر نداشتند
و جمیع از تادلاں نیز از همان منزل فرار و کوچهای خود را برداشته بجهت فراط همان در در حمل
که امکان احتمالی است بسته به شرکت زدن در پهلوانی بعد از آن دو نیز از میان اینها
پنهان را فوج فوج ساخته هر فرقه را بمعنی برای منع و سنهای طرد ایضاً که عجیب نیزند و در هر چند
ماه همزدرو رشته های خیزرا نظایر اینها بزرگ و ملحوظ نیزند و در هر چند
لود نموده ام انگلشی های را می خواهد از همچنان عجیب که در مقام اینها
دو آنکه خراسان را خنداده است از تغلیب مفترکو که نظر قریب کشته از زنجبار عزم شده باشد
قریب است نصفت بجانب در میدان فرقه های را فوج اینجا کلمه در عینی که بعد از آن بجهت عزیزی از
دولت غنائمیه سر علکی مخصوصیت غازم صد و ابران را در دیمه خواند و دشمنان دشمنان را کوچهای
آما فست بر دلمخان می خدمت سلک بجهت را از فرقه نهاده متفقده ساخته از زاده سوداق و در زند
متوجه ابران نزد خدابنی های را ساخته بجز علیعیان ساریل ایلیک سلکی شد و این را
با حاکم و فرزان سردار این فوجی ارجمند دعوی داشت از وقت بر شدیده مور فرمودند که اگر از این
قریب اسری خانه کرد و در آن نواحی مشغول خود و ایرانی بوده معاصره بجهت ده مرد را می خواهند
داسته های مرصده طلوع نیز اقبال بی زدال و مطوع اینها بجهت راهی از قصر شناهی ایشند و در
نخلیس مودع شده و آن شد که دالی مزبور عیب که غیر محظوظ بکرد و مسوانی که سخن را مکلت
بران و را درست دارد و گردیده اما با شاه سلکیز رجا و مسجد را از اینله مصاطبه میکرد که
در لایات خواری خواهی از نظرت آن دولت پر دن و اینند فخر نزدیت خوشی های دید و خواهید
علی پاشا و ای کپر دلمکه از خدمت اند من مرضی کشته بدر بار عثنا فی رفته بدر بکالت آن دولت علیه دیده
بایست که طلوع احمد بجهت سر علکی حدود سوز را به سرور فریم میں الدو لیان سخن را دهد

وزنده را بستان بست اور ره بقیه **تبیف** راه پر همیست پس کردند و شما ملجمی که مهد
حدفت شده و دندرها را نشست و انعام سرمه زدی با فشندر و همود آنوقت که شما جماول کرد
او سعی مزبور را خجیع عجز من قابل در آمده تحقیر مبارز فراز شنا فشد از امنیت اقبال اینکه شاید بر
مصلحت علیک در بد طیخان سبل کزب ناتازه و شرسرش مرد شاهجهان بند سلطانی مرد
حکم دالدار نهادم با فشندر بود بعد از آن حبسند و غیره بستن آن اصر فرمودند که ای سرداری کما زنگ
ظاهر لاله دلم اینکه سخن که مادر بربان آن بند کشند بودند مرد اسبسته و اکبر اعلیه عماری هست
لشکار مان فرارع دنباین آن سر زبان از ورود ایان رو دیگر دو کامبایی اینکه خسندند زنگلیان
پلچی و دلکه به نجیبک سبیق ذکر گرفت در اصفهان سرفت اند و زخم داشت شتر در میان
نهایون می بود و در عینی که رهایت نظرت آیات انبیاق امروزان عالم می شد اور رخنه ای از
داؤه میز را کافی نظری اغلقا را بشارت گفتن و با یک رنگ میتواند بمعنی هر یاری بگفت اور و اند
دولت را سبیر میزدند میان عرکت مرکت خابون از تاریخ چنان تغییر در نیرو و شکار **نمای**
کرجستان و **پلچر** **عنتیان** بعد از هسته از طلاقا ایات امروزان و لطیه و تغییر و شرط امور را زد
می شناد عاطل امکن کردیده در هجدهم صادی اند ولی از تاریخ عطف عنان چنان تغییر
کردند مهرز ترقه میزدند که سرکرد کاری که در تقطیع چونه بنا شاق طهور شد میز را علی میز را دستید
نفر از تاد و دان و از ناد و دان کار سریع کارست برای بنای کارگر جهان رواند و بارگذشت
شدند و ما میزی حسنه در فران در عرض راه اور کنالکبری **ستنان** عز و جا میزد
هر خسند هم در شیراز تقویت دالکبری کار تبلی ابعاد و کارست بعلی میز را غایبت دار را
جخطاب خانی سرافراز و باغی دانه ساخته مهرز ترقه میزدند که طهور شد میز را بآب دان از پر کار
دکاب بوده در نقطه قلل ای سر بر بود و در دنیزل تغییر از مکان بربت ایلی هم در شیرز رخچ
فرمودند که فرشته کوچ حوزه را از کارست تغییر آورد طهور شد که توقع دالکبری را کسی خود داد

عادت بلاد راز زمین صاعده است مان دینه مشهود و نزد مایه جبال متفق شده خود را بهم
آوارگشیدند و جمیع کشور ایران قیصر سپاه دنار ایشان هر اوقات باخت پیش
کو گنجیدند اما راز ایشان کی در این روز و دادی ایلخان را زیجی عازم از دوی نضرت نمودند
بهرز روز دشمن ایشان فرمود که غافل از آن فرمود که بخواج در بندر سپاه بلو داداره نوچه هم
جلال ایشانه عذاب عفیت برنا داشته و دنیزل ایکی کرد و بجانب قریم شفاه است نجا بر
آن هکم داد اما بخواه بپرسی که سلام کمای سلطان که در گنجینه مؤقف دارد و دلاره همان را بدهد
و فرمان می خصری در برد، با منامی اندولت و لاسک پار و چون خان مژلور سبز نزد روز و دنیز
در بندر ایلخان را که ایشان را داده، ی ساقی رسبخان و هفتستان مصروف بلالت پیره زدن
در اسرایی و حکومت در من در ابا محمد خان اکسی غویض و دو هزار را با خصد قرمان با گیرش
و شمشیر رکوک با هناداده سرافایی نیز رد و خود را با پا خصد غفرم و کریز بجهانی خان مژلور
تعقین و لعنه ایشان را اطایض عرصمه را خالی دیده با خان دم ازو فاق زده بودند هر چند
که هستای هستستان و که هستستان در هشتان را تماها بر فر کردته عین از صاحب این
با ساقی معدود رنود ای احضرت طل الله که پست و بلند حبان را پنهان خود شد و هشایش ای اظر
او زیکن عن هیان زند بعزم بلند و همکنتر ارجمند بعید ایشانی راه ایشانی بدلادشتند اش و به شبهه
آن اطایض کم و رضت در هشیان د غاطرا دست ساخته از راه آلتی ای اکاچ شما خی رو ایمه بعد از روز و د
بنیزل دره لکنی فرمان های پرسن بجز اتفاقاً ذهن عذرون شد که سرور هستستان از د بنده آمد و در
منزل دره من اعمال طبریان ملکت دستخوانی بمعن غلات و بنده آغوزن پاشد بنده آغوزن
در مرکب شاهزاده رضا قطبیان مرز راز راه شاهران داده و خود را فوجی از شکر رفته
ادله عازم شیر اسپهار عدوی و خان ایشانی شمشیر را فخر نداز افوج مصروف در این شهرت در قزو
پاره دا لئی با پر تعقین و جمیع سرمه در حسنه شد که درست قری سرداره فرزانه بان بنده بعد از

و فرماني به بخان فرمیم بگل شریعت پوشش معموب سلام کرامی سلطان برادرزاده خان نزدیک
که در دربار فخری میر دیگاری میر دیگاری میر شناوه اعلام داشتند که چون حال در میان این دو دست
بنای صلح و دستی است آن عنود را گجانب ابراهیم توافت سلام کرامی سلطان در عرضی
راه عرض کرد امدادیات دعیسکریم تبریز متقدی را فتنی از سخت باعیضیه خدمتگزاری او از در راه
ملی کرد که عیبت عال دمغده امکن علی پناه از زور بر قدری بطلب صلح مورد پسر شد و جمل
ساخت سلام کرامی سلطان و میر شناوه سر عکد و تقلیل سرفت اندوز تقدیل که پیر نزدیک شنه
سلطان نزدیک برای اصلاح فرمان علیجه است پادشاه سکندر رجاء در دخالت میابون
و حضرت طلب کشیده چون صدور رای جارت از خان فرمیم اشت افود زمزاج اکتسن شده
بودمانع رفیق سلطان نزدیک شده مر نزد نزدیک همیشه که بشیش تبریز اشت فیضه رفیق شد و
و حضمان نزد اینکه زاد از شکر اگی که در بین این ساخته بدم نزدیک فنا چند بند و بزم برای پرسن
خان فرمیم متفاقع فرمان فخری دلخواه بنت و این حکم را چون فرمیم بازیه عباره بسلیمان
هزارگر اراده ائم کجهز بعد این باقی خان نزدیک را نمیزد رام امور حسن شد که در ظاهر توفیق کرد بلیه است را
که برای مصالح اراده دلت غنیمتی امکن بکجهز برد و منظر فرمان پیش بکشند رایات جوانان
دو زیستش نزد دستم جادی المظفری از ظاهر حركت کرد و در راه جارت نیاز عالم معاشر
که بعد از غیر راز آب نایمنی چون لذتگیر جارد نمود را نمیزد کشمالی در خارج و در آنجا اراده
با ایوان را در کنار راک که نهشت عازم شد اینها عت موئیز دست این پیش از دقت سکنی چوک
غایی کرد و بر فردا زکو ابریز کم در رفعت و صعوبت مشریع رعایم است متفاق مزد بودند
باش زده ای اشکنیان و خوارج چنان از ظرف کو میورش پر دسته باش که دلیل شکر
صعود و باش اموزنی نایبر جوان این فوج بی ایمان را با خود دست و کرمان و پرند

آنکه لوازم مثل و نسب بجهان آمد عطف غمان کرد. در حال قیمه بازدیدی های اولن پیشنهاد در خیم
 شهر حیرت شاهی فلکو درین در حضرت خمام سپهند کشته جون بعزم امانت سپهند را ابد
 شخمال عبد اوکسکی در خای اسلامی محبت را هفتم داده اند و دارند که بر سر خای فولاد
 شخمال و نهاده از رهبات جهانکشا از زندگانی شکر کرد و دارد همچنان خان محمد ولد
 اوسی در آنجا توفی داشت خان محمد نژاد بالکز به سرده محالس از ذکر نهاده آغاز میز
 و جمعی از ایشان قبیل راه پیشنهاده تمنی را که بزیمی که منشید تمامی آن خالی بالای افز
 و غلات و غذ غابر راه رفت لشکر فردوزی مظاہر در آمد و در فرد بکار آنجا حرکت داشت از قبیل
 بجهان نجف قبیل و هنوبت کسره از حمزی غزال لکزه هم شد تا در دفتری که بدو کیوان که مطلعی میجی
 فولاد غان شخمال بود که درین میلک سر خای داکوی ایمداد از دھول کو که مخصوص ای خای
 کشته هر یک سر خوشی را که فرزندی فراز کردند و خای فولاد غان با مبالغ خود در کردن
 بر کسب های اولن ملحق داشت چه بجهانی استان عزت خان سرافراز کشته از آنجا اعدام
 فوج امام قادی بجزم پیش سر خای چایست موقت امضا زیسته در عقد هم کام غیابان بعد را آق
 شه و رشته موقت دار و سر خای نیز با محبت موافر فرو هم اراده قلع جبال اسنکر کرد و در ای
 که سر جهیز در بام خوش بود فرو کفرمه با عقا دخ و سرمه بسیار می داشت خدرو سچال
 لعلیجان را از چهار طرف سرخ شه مامور ساخته اولد و لیران فتن فزان که را از نایابه
 که فرزند که بلکه تبریز صدیق شد هنوز افراج دیگر از این که در کار مصود
 بودند که بلکه نباشد مقاومت نیار و فراری دکبیر ازان کربن ار جلن گلن بن تعابی مرد خشن
 نیز تبریز ایشان عباری ساخته و سر و نزد سپاه باری دشت آمد جون با عبار علی م وقت میز
 مهر غیر عمار صفت پور در آمر فرزاد آن شکت نایبر سبز و جوز برجیان هنر شناش را نهیت
 قلع جبال را معمور و همان مکان را محل نزدیکی مخصوص و مفروضه نداش این اشای ایلدادر لکزه

دغستان و آوار جمعی منعقد ساخته را نهت دیگر سعادت سر خای آمد جون ایلکن برگان
 خبره داشت بجز ای بچان سر خای کوه را لکریز تصور کرد و در محال طبیعت آمد و بعد از آنکه کاشف
 بجل اندک خود را با جل دست دکر پان یافت ناچار آغاز رزو و خروز کرد و یائیز کسر خودی
 راه میان خوبشی کرفت و جمعی بکسر کسر کشان سردار دش بجهد کرد و بزرگی متعه نهاده پیکه
 همبار عدم شناخته داد و دیگر رای جهانکشا سباب نمی شغف از از رضت ستد که خان
 آن در سای راه معتبرین موقن و اداره دوی های بون و طالبیان کشته بفری رسایندند که سر خای
 خود را مدیتی پیش از نیم بجایت دار و نهاده خود نیز اداره بجهد مقداره شکت سبسته نهاده
 و رچ کسر بحیث و هایند خان خود را در رسال که رشته از داد که عزوف بنده خان طرد بچان میباشد
 جون فراز سر خای بحر قدر غیبین بجهت و بهل فرق رانیز در رسال میش مور دامان ساخته بودند
 لکش زا بخار ایشان پیش دسته بجهیز بعزم پیش احمد خان عطف غمان فرمودند
 جون در داشت نوچه بعزم پیش احمد خان عطف غمان بجایت غازی موقن فاضی آن فرشت
 و راه ای آنکه از سرداره از در سبیان در آنکه دلیل که بجهد کشته شد که سر خای معاشر
 بر آنکه جمعی را خفته سعادت سر خای در نهاده بود اینکه مروحه جعبان نایر عضت خاتم
 کشته بعنه ناضی در جماعت آن نوشته بجهیز را مورد فاضی با محبت خود و صدر دجال برآمد
 و شکست نهاده با همین مغلوب معتبره تمامی اهل آن فوز شر غارت زده دامور شدند و در ای
 فاضی بعد خود ای ایام هاضی شکسته داشت را از نزد کردند بندگی ساخته اداره دوی میکشند
 باله ایس ایس ای ای و نشاد کم در حضرت سپاه پیش از ده روزه نهاده بسیار خالی غلوی بجهیز
 مغرب سر از دفات بعمل کشیده کسی بله و خنجر خود را بر سر کشیدی بشیان دولت و جنده
 از معتبرین خود را بدر بر کر دهن هشدار در نهاده مسند عفو بجهیز ایشان معتقد ایشان یکم در نهاده
 کرد بدلند ای خیر ای عقو معزون کشته بودند و امور روزستان نایا برای ایکه لکزه ایست دو فرزانه

میز رفعت ای عاضر شو مذکور بسیار حکم های اول نهاد و معمود شد که معمود بنی سکس هجده در میان کم اود
گرد و در سی هم پیغمبر داده از ده هزار دست زاده منظود سراسی نزفت پرورد را نجوب و تی برگا
خاصان در رسایی شکر با فضام حمامات دل کن و معاصر درج بخش از در بالات باصفا و مبدع
دبارز در سیح لغضار تعبیه داد عمارت عالی نیز مشتمل بر جمی سردار پیونات که شایسته
خدابوکه همان ایوان پرده بپشد برای نزول نزفت با چو بگستون باشند پستون برازند
درین وفت که از هنر اسلام مسورة غنا و فن و پنهان سرثان آن کهستهای مرغعت و می داده
عطاف عنان فرمودند بعد از درود و بگیں نفعی با مدد و دعی از خواص اراده دوی های این پیش
آنها دشمن مژده صعب ایلکت داد و گلزار طی کرد و اراده قلعه وارد قلعه آن نوسنده داده بخواه
شب هم شنید و خنده مرباهم صباهم لجه ای معان را مقرر روابت جهان لشان سخنده دلی یا
که از دوست غایبیه بطلب سیح آنده همراهی عبدالمجید عنان در گنجینه توافت و داشت مخادر آن
وارد کشته سرف بجهه سایی با هستنان سپه هشان دریافت داماد مین و دیدیت هم آغاز مدن
کرد و هر روزه فوج فوج سرهنگ از قبل استان استان افوج بر اوج آسمان می بودند
در مجاود و محترم جمعت کل عظام غیان که عدت شان بعد از هزار مرتبه بدر دیگر سپه شنبه ای خشم
انقاد پذیرفت لپس آنطا بضرر تمام بدر که جهان بیان احصار بوساطت معمدان مکنون خوا
هدش من ایشان از ظهار کرده فرمودند که شاه طهماسب دشنه عکس هم دیدند شاه و پادشاه هنر
ایشان در قدر سر بریقا موجود نداشتن را بایه کرس که بر از نزد افسر سر در می دانند
و سلطنت برد از ندای امکنی خوش کوشش بود دین چند سال بکجا آورد و هم دیده داشت ایشان با
باسای ایشان از دوست اتفاقان در کسر درمی خواص کرد و بخوبی خالی مصلحت وقت در این
می مینم که کشم رخت میخانه و حوشش پیش نمی ایند از این خواص این پیام اهلی انجام داشت
و این عجز زده عرض کردند باز میخانه دمی نام دشان خواهد بود سردار قدم پر میان

هر زر سب بیگان پشکش و خاله ای معتبر بیسم کرد او بودند و همین که خدا این هست
همه ناوارهای فلیش را بگذرد پرده مستعمره خدمت دانقیا داشته بودند و امور زبان
بر جهت صورت انجام یافته بود خاصی خواهد داشت شناسان باقی که خدا این کسر لرزیدن
را اگر بتوک است پس خدمت بودند بزرگت ملکه همه بمنزد و بر حفظ اوضاع خرسند
خواهاری داشتند و مطمسه این را امام مرد بر بنده ساخته زمام شعب عزم را از راه شیرین
بچاب صحراهی دلکشا ای منان اغطاف دادند در پیان درگو و مسعود بجان و طح بنای
سلطنت آن سرفیج میزنت اتفاق داشتند که سر ایستادن نزدیک شان ایران پسندید
خران خود اش را با خود کی که نشسته از هم طرف کوشی قوی شاخ مانند شجر برآمد
و هجوم سبزه میخانه را بین برگت و بوی این کاسن ایان را در میان گرفت با غبار
دستان پرای غفلت پیش از پر ایش باع نیازی نزعن دزان و ضیغ باک خلخال مشوش
کشت اکه پهضد بود که این فرزند را کم سرتباچ سلطنت صوری فرو نمی آمد پس زنا داشت و آلا
آن بود که نبود زن است داد دلایات مخصوصه این با غبار ایان غبار ای ای ای ای ای ای
ایران را با غدع معنو خود را بسته ایها جهت سپارند و در بحث داد پس در خلاده می مکن
مالوف ای گفتر است بود در این اموزه را شسته بپاد شاهی عالم ایکا همی گلبدشت خیامی عالیک ای ای
امنه بدبست ایکه بزد را بقبال هایون فان ای ای ایان را از زیر بار کر ان این ننک در ای ای ای
سر زنش و توچی ایلار سبزه را بدان غزم بلند از ایران فرقه ملاده کش کونا گردند برای
گلها ایش ای
بر گمی ایهت جرالهای منان که عرصه دلپذیر بود در فرار آی ای
بر د تغلکشی مفتر کشته فرمان سطاخه بگیع عالیک خورد و سر عرضه داد ریاست که حمام در وسیع
وقضاست و علامه ای
بر د تغلکشی مفتر کشته فرمان سطاخه بگیع عالیک خورد و سر عرضه داد ریاست که حمام در وسیع

اور ذی ایشان را در مجموع حصول ساخته و مود نمذک جون پادشاه والا جاه ردم خادم عزیز
 شریف گن، است این محمد کار جان بسته شمارا بعلت آدم که بخوبت با دشائی بجهت میستاد بشرط
 فیصل پنج مطلب بنای صاحب ملکه زیر بعده که نوع اختلاف صوری از همانه است تبدیل گن
 و خیر الدول و آن از طرفین محمد رسول رب العالمین **صلی اللہ علیہ و آله و سلم** میتواند
 فیاضین ایران درود مسلوک باشد **طلایل** اینکه جون شمارا رغایب داشتگی کوں دلخیل رام
 گن باطن جعفر اصادق که از نجس است خشیار و قبول کردند فضیلت دلماه آنچه بان کرام
 درود اذ غان بعثت او کردند امداد خاص می **بسبش ما زند طلایل** اینکه جون در کعبه محکم رکان
 ای بجهت سجد بکوئم با مسند، بب ای بمعنی علیان در دویں بمنصب نیز در کشتی کن، مایل نیز کشتی
 ماین جعفری نماز کار زند **طلایل** بنکه هرساله از طرف ایران امیر ماجع یعنی شود که بطریق پر
 حاج صدر شام در کمال عزیز و خرم حاج ایران را بکیه معمقد رسند و از دویات غنا میباشد
 حاج ایران بپستور امیر حاج صدر شام مسلوک و ملاوک شود **طلایل** اینکه اسرای یزد
 ملکت نزد هرگز نبود و بهشد طلن اغوان بوده پیغ و شرا بر بشان در این بوده **بهشد طلب**
کاس اینکه دلکلی از دولتین در مایی چنگت بکدیکر نبود، امر رئیسکیمین در این دفع مصلحت فریادی
 دواه باشند انتی ای طلب بسی ای ایران در اذای این مرد همچو خاص سر زیبی عبور دیست
 بفتش چون کلار نیاز ایران را میعین شکر کاری کردند بد عای بقای دو لست خدپوشیاں
 پر جانشید در بخش ازی و مغلی رای شیخ جاووس ندوی عالم **لشتر** رایج در مکانیج
 آن اذ این نزد فران ملک عزیزیم و خرم و این دوست شکیم **مشتم** تقی پاکه باز نزد پرورد
 برگرفت کار جریان غلوتیان باز در گرفت، مبارغی که خاطر چنسته کرد بود **عیسی** زی
 خدا بفرستاد برگرفت **تصد** میدار و متفقیه یاب و خبر شنادان بظایوی شباب
 و فرج شبهه مبت و چارم شوال سل هزار دصد و چهل هشت بجزی مطابق و شفاف

خواه بود **امروز** با دشای حق اکنفرت است که با بسیب شیر ایشان را این ارد نمیش
 با دیبا پرداخته و برق پیغ صاعقه بارش شد خرم من میت اعداء خسته هر گاه اخترش دیدند
 خاک را ن برگرد ماید، از ناک در کاخ او بزمیکریم **غم** از استان پرخان سر کریشم
 دولت دین سر ایشان درست داشت **اکنفرت** فرمودند ماراهوس تایج ده فرسوده ای
 سر دری در سرعت این نوع سخنان را موقوف دارند که منافی رضای فاطم از ایشان میشون
 ظاهر است تا بکار گیریان این طلب در کشاوش پرچم گفتگوی بود چون همه از حد کلیت
 حضرت طل ای فرمودند که در زمان حلقت حضرت سید المسلمین دظام الین بن صالح ایشان
 چهار نلیف بعد از پیدا کردن ملک امر حدادت شده که هند و روم و نرستان همکنند دست ایشان
 فایلندند و در ایران نیز با بقا یعنی مذهب زنج دهمداری بوده خاقان کیمی سیستان شا
 اسپیل صفوی طایب شراه و جعل الجنة میشود، در میادی حال بنا برصلاح دولت خود ایان نمود
 متولد که مذهب شیعه در شایعه ملک ساخته بعد از آن سب در فتن را که نعم مهد و دمایه
 مخا سد است در نزد افواه عوام داده شد و این سر شرکت پیمان زده
 بر همینی نیز ایکنخت و خاک ایران را بجانک **منزوف** دام سبجت و مادام که این فن شناس
 داشته باشد این معرف از میان این مسلمان رفع نخواهد شد هر کجا اهل ایران بسط
 مار ایه و دست لش خود را طالب بشهند این ملت که غالیت را به سدف کرام دارند
 عظیم نواب ایادون ماست نارک کردند سکن جون امام حسین محمد با فیض ایلام
 امام سجیت ناطق است در فرود عات مغلط طریقه اینها دا اکنفرت بکشند ایشان نزد منطق
 الدر ایشان حکم را بسیع قبول در رضا اصغا داشته کل جعفری این منصب حیف را ایش
 دستار را زد کار خود را خنده ده گفته برای زنگرد رسته فر را بن مطلب بر فرم و دعیه کشت
 اغقادی محروم ساخته بخانه عامره سپر دند اکنفرت نیز مسئول بشارا پزیرای قبول ون

یل که دارند و روز بجز روز مرد و برا می باشند و برا می باشند که کار کنند
و زای بنا نی در صحنه هم سند نموده قام بهز کسرت دنگین قبا باشند راهیان داشت
هدو شد و زم کلاشن صفت از دکر دیدند که دن فرزان اشیا را غنچه و از همانچه
و طبله بربر که نشسته دن بسیار مشهد و مقدور در حاشیه ملک شاهزاد را نیز نشاند
برزخان چنان راستهای نیاز برگز روزه دشنه که مجنون همای کوشش کشند و بردند
سرد آزاد و دلنش نمودی بودند بهندکی بر سر پستان دند بجهش کشیده بان کلها می بینند
بر لبچ مپار صفت کشیدند و جا ریحان طبله آواز نموده صور بر زن پو زد و شیره از باز خوشی
و دش که فرشید رجا باشند سید گنون بکلاه و ترقی شدند و از دقاکی کوئان دام شان
سر برادر سند رفاقتان ابر اذری بزر و نی هوا صحن همی را تازه و مرس خند و فران
با فروزان با دهاری ساخت کلکار را بکرد و از خاره طنابه از سکه پر دخند پر فرشان
با فروزان با فراغتی با رگا احتم اونا د مجده طنابه از سکه پر دخند پر فرشان
قباب دست دبارزی کارخانی از نشان برا از داد و نشان که هر گاه را شیره با ریحان
در صدر انجمن بند و دش فرقدان س خند مردان سپهاد عظامی با رکاه حضرت کفر زر جان
سوار و جای خدمت پیشان در باز رخخت با رفاقت ما نند احتم که برد آن دیر شند
در آمرزه ز فرود ز بعد از اتفاقی هشت ساعت هشت دهیمه طالع اسکندر به سد خذل پر دلن
فرق فرقدان سارما پسر که هر خوار ارسنه با فر قربه دنی دشکه سلیمان دند بر فریخت
فرود ز بخت جهان باشی که اشته زبان حال را باین محال که با فرمودند **چ** ذلت بن
آغا دیگر شد که در آن **ار** پیش از نونکه سند هم را غز بجهش از خاره طاشه دلو لکه ای
کوئی که بر کای ش دبانه برعهشته فرشتای لکه از کردش سهان در ایران برخسته دند
لشسته بجهشی نایند که دن و بارزی مدرست کرده دست آن زنگ ما نیز بر پشت بنت **لهم** فرشان

مل سپا شد از طرف همین معدهش ارب مبارکبا ده سرمهن **ح**وش بی خوبیان بود
امن شسته حمزی **ت**اشبند هر کسی که نون بجای خوبیان **د**ش منا برد و بجهش نایز
نامنای والغاب که حمزه داد که زیب و فرماینت و اوار آنها بجهش اند ارسی برد و دلور
ششیان سوره جهان نافتن و بنا بسیار است، آب هدایت شاپ بمزرا غرام الدین محمد خود
الجفر فیوضه را نمایخ جلو سیان فیوضه بعضی از کنکه سنجان لاجهز فیوضه خوانند و نایی را
سکله داره هزب کرده برد و دیگر آن سلطان نادیش که دند جون غزه طلی میک داد و نای
اخ خود من اعمال ام البلاط لمع که از نشست ریه انجان بود و در هشتاد احوال در این دشنس نیمال نهاده هشتند
لای جهانگشت کرد و دید برد حکم علی بجهشان خان حاکم اخ خود نادیش و بود که در عالم امیت
کوچ و ایل او را دانه از فی قدر سرمهان و علیه دنخان از قبول این سرمهان بزده سینه هی طبعه همان
کران آنده میشه و دعنه العین سهم از نشست دیگر وقت که اخ از منه استان دلت برو مند و
همچنان ام ار ششیان باغ و مکار از سلطنت از نزدیک شرکت کرستان فاده بزده بزده نام امور خود را
را ابر خنچه قوت در رضا غلبه ز رفعه و اخبار و ممات است که اداره اطمیحانی جل بر که از نهاد
اند و دلت اینها ن اعابت مرنو دند با فرجی از بجهش ز طغز نزد روانه و معرفه فرمود که از فی قعد
جهشیده سباب دسته داد و دارکت جهش داره از زرده با دغشی و مارچاق بزم مفهی علیه و تجان نیز
اخ خود بزدستان شد رسیده سالدری و فیضی کل جهش آفرینشان را بجهش تعلیم بر جهشان
هر دار و آن کھر عنایت و معرفه داشتند که نامی سچلر یکی باش و حکام دن بست آذربایجان از قده
پیشانه که ای از پیشی دشنهای دعنه استان و کرستان نایخ اصره نی اد شند و بایلت هر است
بنخیر پر محمد نهان به بایان چاپش از محنت کشته میرزا محمد عقی شیرازی با بال است نایس و میک
سپکت حمزه ای ز ششی بجهش که بمالت بثوان دخاطه بخانی دام سرمهان اسرافریزی ای اسرافریزی
بس علیه پاشار ای موص که بطله سبله آنکه بود مشهور عطف فاقانی در حضت هضرت از راه

جزئیت آثار در منوده و چند روز کی ارشتمان جهانی افغانی فرانز روی داده ارگانیت بس
سلطانی را که اعترض بزرگ طبع سینت مرسن بو دهد و شجاعی در کارکون علکت نموده استمانی
و چکر بر روی زمین افزای خفت و پرخ غلظت را که خادی این بنگلول تباپی بخوبی آنچه ایکنی
طباب ساخته و صد بندان خبرشنا اس را از نقد و علکت اطراف در شیرجهرت اند خنده چه
اینکه سرپر شرب می افعت شرب بختیاب بود و راجحه چند نزدیک به سیم تغصن و اتاب کردند هر روزه در آن یام
پسپر سبکت بکردنی اتفاق راح برخا پر و غنچه ^{کسر} در سایی مخان در نهادت و آب زدن لشته
هر صدای اینچه و غایب ده: سپکشان بدم و نمکشیسته که ^{کسر} لی نظرف کلمه چه سیما را زد
شمع بامد و قبح زرماد ^{کسر} مدار مخچه کان راهه افتاب رزد: سحرای مخان چون سرایی
مخان نشانیز کشت طبع جوانان چون دم بزم مخان اش با ایکنی و در و قدمها و بچه انسال خر خنده معا
دابت نضرت شتمال نیزم خنچه خنده را زخم لحای مخان در اقمار زاده از راه کمر مرد و دستزد و که
بوزار آب علف سه تاره داشت رو آنکه قدمی و فرمان بیا بون بعنی لقاد و قریب شد که ابر نیمه
در فرمان نه این که از قایع مخال کمر مرد داشت بانی از زبان ایکب خود زی انان ^{کسر} شد و
بلعادر ز رو و بفرجهن ظهیر الدله و لی خبر ایکم غان نیز معاو دست زرد دست کشته چون خالعنه نمیباش
فرذن ارگنیوس مخانی چاک دمند مصدر حرکات زنست سای شدید و غرفه جی از خلاجم کرام
و سپا ایکم عقیان در ابر کره کی شاهزاده هفرا نهد مسزد و بخت خبر الدله از راه سا و جملان
ملکی بر سر سایی بناست انجام علیکش زمزرا خان زور اکتفا یافته را مادرین در عرض دش باز زد
چهل منزه ز راه طی کرد و دار و سکن انجام علیکش زمزرا خان زور اکتفا یافته را مادرین در عرض دش باز خود
نامت بلطف کرد و بر احمدی ایقا کمر دند و بعینه ایشان مرضع مشهور بر پرسشی من اعمال مکری سر که داد
سقفاق نموده دست سرکش صد دست نده مهیا کی مدافعه کشید و در این نضرت خریز از اراض
کوه توکشم بوده سقفاخ ایشان را که مخانی ایسا صعد ^{کسر} بونا بید زد ^{کسر} و محل ایسا نی بخطه قصر

داشته عبد الباقی خان نمکه را که از امرای معترض بود و بسیارت تعیین ره با غافق میزد از این قائم
کما شیوه مطلعی اکبر طلب باشی با نامه های اولن و بکت زنخیر فیل و هدایای غیره روانه در پاره خان اقدار
عنهای رخیز جلد سرمنفت ما نرسیده ایون ره با صورت ماجرا با علیه هست پادشاه سلسله رجاه بهم
اعلام دادن احتمام امر صاحطه را اعلان سپهرو ط حضرت مذکور و مرغوز دند و بچی خیر زاری تبلیغ رخیز پاره خانی زند
پادشاه خوش شد و اس مرفتاده رضا محلخان را بر اسم خان ره مرخص در وادیه مهرگان
ساختند و بکی خدام دفعات داشترف و اعیان حملکت خود را که شرف تقبل شده دادا
در یاد فخر نوی و دند بمنبع داغه امات فایز کشته رخت از هفت پیشنهاد ره با زاری نظم حجتی قدم ای
از امر ره با این دو تلقین بجهت خوبی این طبقه ای اس سادات استانی را در مدت مدیریت خود
ذکر باز و جهان از بخت فرزند خدا اوت بافت چون ایام نوزده شهار در لکنها از کامرسه ای نظر
افزود چون روز بخوابی خود را کردن سر بر پری هر خطم ساری خود را کشته هست و دیقمه و خرام
بعد از اتفاقنایی هفت ساعت و نیم راه دافت و دیقمه از همان خانه هست بجهت کاخ خرمدیه
برادر نکت جهان آزادی نیست کلمه ای رجیمی با پژوهش نام میشناهار جهش طنطه نه کوس
نو زدی و غلایم فتح و فروردی بر هدایت اثیر پیوست سکم هایانون حمله شد و ای ارس تهم کشته
قوای پسر بر قلک سیر بکه طلعت خدو خیریه ای نزلت سر بر سپهربی مسوده صنایع بیملک
داغظ و امرای اه سران سپه ای معتبر بان در کام و طبقات فلاحی مانند کلمه ای هماری سو
بر راه باز ای زخار نکت خداع زیباری ای اسکه چون خیچه صیب بنیل در از نثارهای سیچ غنید
آن ای محجن پر زر خند و بعد از اتفاقنایی بکل منکم شکعتن کلمه ای اردی هشت دلت
والا و آر آر بشکمی بکس از هفت نیان سلطنت علیها بر دینه استفصال کاره افتتاح شنیده
لشکر فام قندزه رفر مروده ای اعنهه راه که جدیت داشت خصوصاً دشمن ره خدا ره مکنون خاطرا ادسل
اخهار و که بقیه میزار ای آب داده ده معا بر ای اسخنار در ویسای شکر دام غور خشمیده ده ره بجز

در اور ده هزار نفر میزرازی است این با دنفر سر کرد معتبر عرضه شد بر تبریز کشته شده خود را بغل
جبان کشیده فرار کرد و نزد ایرانیم غان باع اکار آذربایجان دو آن تبریز را شهرزاد خدا نامزد
با قتوان رکابی عازم مونکیز آن کشیده در زور و در دخوا کوشیده های بیان مبارکه سلسله قزوین بازدیدی
ظرف این بجهت از این مررت افزایگم در خال این احوال مرغیست سپه قشان استند غیره
فعیج بجهیز بوده میان این حال نکم در عین لطفه تغییغی خالی سچلر بیکی فارس در جویلای مغان از
در کاهه عالمیان مطافت رفاقت اصراف ناصل کرد معرفت ائمی در باب سخندهن اثر ایجاد کریں
که خنده سلیم بود که در لغوف شیخ بجهاره هولمه بود بلطف سهارک ناکید است بلعیغه مرغه و بده خنده تغییغی
غان بعد از زور و سبزه زور و بوجی از قتوان فارس ایجاد نماده بجهنم شیخ بجهیزین پیش از خود
اداش مغونه خود خنده نزد رفاقت همچوین قبلاً در زور و سچلر بیکی شیخ بجهاره عالم کوچه مغنه
کشته شده این بجهیز و سپه زور و بجهیزه نایاب مزبور بجهاره از جای و دست متواتر ملحت قله دری را نمود
سلوب اینه مزور و سچلر بیکی قلیر را تصرف کرد همچه در راه بجهاره کاه معلقی رساله داشت و در اوزای
اینچی کجنه فاعضه عوام خصوصی اینه دلیت بجهیز بجز علاوه و لایه که بطنی و حکم سچلر بیکی را به
کرد بده در اثناهای این احوال عرویه از جایست و لایه ور غان نامنی مشعر بر این طارمه هست و
عنون لغیه خود را کشیده اکار ون بپایه سر بر کرد ون سپه سید رفیعی این حال نکم ساره به
از عذر یعنی آلام بایل نامنی در بحال بجهیز این من اعمال نمیان داد رسکنی داشته در باب ایم استدی
آن غنمه بنابرینا ده سری سر باطاعت اتفاق این مزور و ساره خود در ری بکرد و این بجهیز
و در دمکت الکه بجهیز بخوبیه سبین ذکر داشت در فرزانگهان با جمی عبارت طرف این سپه
بکل داشت ادب و شهادت و محترم در عورده سا خرس افزایز رفت و بعد از تجویه هست که در عی اکر زاده های
بنابر رضا بطمه مکنی مامور بکنی قلعه هست شدند در باره این نیزه های فرانی راافت اد نباره بسیزه
کاری که نشسته طهم است غلخان بجهیز سر در ری بجهیز بکل بجهیز مدی این باد بدار اعلی کرد و چون

دسته شد که بنیان خود را فتحی سر زیاد سری می خار و دنیا بدرستی ایمان ابد پادشاه اور ادا
کوشمال نهند پا برآید و دب نیکد از داد و را کس تبر غافل غیر هر یزد و دنیا به منصب نفر از نش
اد کفر فتح مجتبی کم و ندوشدان دل در کم در ادب و شذلان می خود بحق اسلام عین خبر کوچ و نهاده اور
با هم اسلام اور برگزینه بحث عزیزان فرادر کرد و ندوشدان دل در کم در ادب و شاذان می پر بدهی
است مطلع این خبر کوچ و نهاده و در صحنی کم در کم ایام خوش محاصره بعد از تولد دل در کم ایام اندیش
معنی اگر و ندوشدان دل در کم از هنر را خالی نمود و در وقت بود خبر بخوبی شان رعایت می خورد بعد از
وردن شرالیمه بحکم جای دین حضرت ظل ایم سیار برخلاف حظه سبقت خدمتی کم در آمدن بر کاخ خوبی
باب داشت اور امور دنیا باش و شغل نوکری خود نموده بشریت فاض و اسب محلی این خواست
طلا با دعایت کرد و رحمت هر چیز را داد و داشت دنیا ایام سعید شد که در آیدی ای این مرد بعده از
درد و بیهوده شکستاده کوچ داد و خود را اورده و در هر یست کنی دنهند بر جنگ کله ای خوش چشم
او عشش نزدیک داشت و دلنش معلوم و خوانا بود ولیکن از برای ای ایمانه بز طراحتیان عالم صوت که نزد
کنن معانی چه بزدی حالت آن بیرون در دن رکشش کشته و قوع غیر این نوع سلک احصال بخش
مردتان زند اور اروانه هر یزد سخن دارد بخوار لکی مهرز فرمود و نزد که انجی از نال
اد بعوض تکلف در او آورده پسند را تو کرده اور با غایی ایل اولکه در هر یزد و جنگ ای شنیده حض
تازند که روز ای غریبان کرد و داشت رای ایمان بحسب فرمان عمل کرده دلادیز پیضا یعنی کر حبی
با هم ای عنوان را ای غریبان کرد بد و در ایکجا داشت ای ایمان جرات و سر از کر میان خود سری ای
اور کفری ای ایل با خویی بر سر از بزرگه نایب دبیر را با مشفعت رسقان ای خواهی ای ایمان ای ای
بنقل ای ایمان در ای
اد ببرد حضنه دل اور ای غریبان بحث که نهاده نیز کن حکمت ای
را بعوض تکلف در او آورده هر یزد کرد و دلار خان با زعید بیکان خود نموده مقارن آن مرد ای

نیز از اتحام کار فارسی عرض شد لبود از راه کرمان وارد دشت و جمعی را باد و لغزسر گردید
 روانه سخن حضرت که با حاکم ساضر محجاً غفت آنکه دو پدر زند و داد در مجده، پسر ساحر فته
 در کلین و رضت نشست آند و لغزسر گردید، با حاکم آنجا بیان کانه از قلمیر احمد، مینکه دست ایشان
 اراده امن غلوک چیت داد و از کلین پردن تا ختن سخن لغزسر گردید را باجی از استخنان پر شیشه
 کرد و نینه دار از آنجا بجای عجزتان رفت سردار نیز تماحت با پر از بر، هشتاد و را بای ثبات بند کرد
 لسبت بچی و هزاره که چیت سردار چون در تعاقد دسودی نمیدیر بکشید هشتاد عجزت لاد
 که نینه بکردن کشی عادت دسر غصیان می اخوندند کوشمال ملینع داد، از آنجا بجای عجزت هشتاد
 من تو ای عیج رفته آن محل را غارت دهرگز لغزسر نکنند آنجا را کوچانده داده هر هشتاد
 بعد از آنکه ورا و طرف ملیح هر زاره که چیت افغانستانه قشدا را بیانست ادامه اور اور چیل
 موسم بچرا بچل که در هشت درجه نینه داد و رائمه هست سکنی دادند چون حبسکان نلایا
 طربن موافق می سپه و حسین تر فوج دختر از راسته هناد خاطر خود ساخته داد و شیر طربنی
 مسابله فیول این معاشر کرد حسین از بنی جوب شفته مجمعی را به ایشان او نینه سروه داد
 چون در حود دوت توف نمیدی باز فرگردید بخرستان امده دار از آنجا شاهزاده رضافی امزا
 را شفیع کنانی حمز و ساخته عبغه عذر امیز بده کا معی مرسادند نبا برانکه دیانت چهارش
 عانم قند نار بود کار ادحاله بر دست دبلکشیه جوابی ارمونی اغلی عز اصدار زنیفت

در پیان تعابن افریج عاوه بجهت ملجهست می سوک فرزندی شعاع بباب
 دار لغزسر چون مدقی بود که تپنه رند هرگز رکشان بلجستان ملچ لغزسر از مردمی بود و پنهان
 پلکن بکی ساقی هر هشت رسملش عان پلکن بکی ساقی تقطیس را ببرداری بلجستان تعین دیاتوکا
 دستنداد کامل روانه ساختند در اغذیه همچو جبک اصفهان حركت فرموده از راه بر قوه
 و کرمان دیبايان کرکت لوای کوش رستنایی را بجای نینه را فر پشد و در حقیقی ایستاد

مراد سلطان استا جلو حاکم با بدبود اب در بند را بب ساکن ممل مهد بجان پلکن بکی شیراز
 معتقد بدر بار بحقیت افسند را ورد نمک در اذای سرای علی بیان سبده توضیح اینجا و غفل
 این ایصال نکنند و حقیت که موکب همایون اذکو سنا نجباری منصرف و دار و سرخنجه کرد بیرون
 سبده که مهد بجان برامی از ظالم بعجمی امور بدر بند رفته لبود مراد سلطان استا جلو که در آن
 اوان کلک است آن دلایت سرافرازی درشت بنا بر ساخته غفاری که خیا مین او و مهد بجان
 بکوه امر جای به را درست آدمین مایه اف دساخنه مردم آن دلایت را لبب مجادرت لکزه
 بهزه رایی در بدهایی مختار بگزند و هر زد بحقیت لبود شش کرد مهد بجان را بعنی ساپند
 اند صد و را بخز کرت و جریت از اهالی در بند و این زن اش عطف خد و هر زد مند شنه
 سردار بک قرقان ز پکی بکشی جلد فخر سپه و را بیان لعین در بدهای از جهان بجهان
 ببر ام کهن روانه دکرست در بند را به چیت سلطان فرا جوز اعنایت دموره دند نمک
 که سردار خان مرکلکن را بدست اور و ما و بیه کوشمال کامل داده بخت سلطان مرکلکن
 ساز دود و راصفهان چند لغزرس ز روسای در بند و در دلها مصلی دموده عرض ستد و سنبه را کلا
 سا غشند که بعده از نیم که عمر محمدی خان در دست اهالی در بند پکشته بود آنها که
 این نرم د مجلس آی این متصد و عزم بخیز ارنستی غلت برشیا کشته داشته بودند که
 عافت کا سر بر سریان خطا هد شکست در حیا بسخنه بازخواست مذبور جان درست
 مراد ایشان را ببر غاخونه اهد بست فرار گردید با حمد فران اکسی فیلان درست حبیتی هم که
 بارک فکنه در بند سخن کشته بجعی از اهل در بند که در این امر سار از طاعت ایشان پیشید بود
 ایشان از از رک نایین غلبه می شد مراد سلطان را که سرمه بنه بود که هنر و بند وارند
 و از ند فرمان همایون خطا ب با دسمی هنپور از موقوف اعلی غرفه تقدیر را بیان که بجهی را
 که با د رسیل جسته بودند معتقد ساخته نزد سردار خان روانه نماید او دسمی برو فی فران علی

اردوی نظر سخا را مه و در سویی نظر نظر اثر شورش حجم و امانت نهاده
 هرگز این اتفاق پیدا نمی داشت از دنیه و میان برخ نصف صفت پرسه داشت
 اینجا و اضرار طرفه ایمنی از نگاهی این نظر نسبت بود و زبان اشان در او کننه جمعی را تجارت هدک اعلان نموده
 خایب و خا سرخایب قدر را فرز کردند اگرچه آنکه در حوالی اردوی بجهان پویا باشد در هری یکی
 نامنجمان این که پنج حوزه اشتبد پرده از زمی کار شب برداشت معلوم شد که حینین بود و که بقصدها
 آنها بود این بایت ضرطت آنکه در آنها نیز هرگز کوت آمد چون آنها میان بود و آنها نیز
 داشت سرور کردن فراز طبیعت اضرار شب کردند خرام را در طبله مسحی شناور برآیندی این حکم فیض
 از برادر فریز کوکن و در نسخی نهله فندن کردند اگر کرد آن شکر بخوبی خوب است
 از آنکه این نشانه در نیمه از آنکه که بخایب غلبه بر فرمان آن دفعه ایت آغاز شد و اگرچه در شاعر
 کوب به میب میسرد ناخد بپوشانیا جناب عدو برق تو نیمای راصدای زیباب اینها مشهدون اینکه
 همین در چیزی از خواج خونکرو و مارموجی در آن بجه جهان آمده بخاطر طبله هر میز و دکمال شرکت و دعا
 که نشانه در محنت شرقی قلعه با فراغت این بارگاه عز و شان با پر زبان در برگشتن رسانیدند
 در پیان احوال برجستان دنال کار سرداری را سرکرد که بجهان بجهی بجهی ذکر یافته که از معمقان جمده
 خان و سلسله خان را سرداری بجهست این نیعنی و با تو بخاید و میستند این مقداد معرفه همچه را شد و این
 س خشند و بعد از آنکه ساخت و لعده از آنکه
 پیکت سار بر لبلو نایب لشکر آفای بخشی را در نمی دنچه احکام با جمعی به شمپه سرشار بملوچ و بجهی
 شولک پیکت که در قاعده از آنکه بجهی بودند و این معرفه همچه این مقداد معرفه همچه این
 معرفه همچه این مقداد معرفه همچه این مقداد معرفه همچه این مقداد معرفه همچه این
 عرضه از هر چیز و سبز
 که در حوالی غایی سکنی داشتند بروای باری در آن نوچی کا و ناتری مکید و مذنب شماران به میهان

کرد سردار غان ایشان با بجهی اسرا کوچه که در شهرستان خدا دادند بر سر زبان را سرتی
 از پایی در از درود، حباد ایشان از طبقه کل بساخت جمعی را کشت ایسته سیاست اینکه نیز یکم ایله
 کوچایند بعلیه عدی پیشین از درود مکنی داده طایفه خور را بجای آنطاپه کرچا نیزه و مربود خلخله
 و میزد را کن و بجهن سلطان را در امر علمت نکن و داده مراد سلطان را مستعدید بر باز پیش
 ایشان را میزد که میزد ایله در روز و دوستی خیر سرستان اشیان کند برش بندز و دود
 کوکه مسحود بکی سرستان حرم خشم داعفون دینز را کرد کی ایشور وی پیکت فرقلو کردند
 اوقات بجهن ظارت پر نات سرا افرادی داشت با جمعی از پیشگاهان را کاب غیرزی شباب پر سیستان
 که نشانه در دنیم نیز ایشان بجهن ایله ایشان را بجهن ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله
 راه و ملک دو رام ایله در پیشتم مژوار غایع غلبه کر شک را معرفت هنام سپهنه خان
 افغانه آنها ایشان از در قلعه واری برآمده تو پیشان فرنگی ترا داشتند و سرت ماشان همچو ایشان
 که دنیان را با طراف فلکه شید و بعد از دو صاعقه بر سر خندند و زلکم در پیان قرار برج در حصار
 ایشانه قلعه کیان از چم جان برد این سیستان آویخته قلعه را سپه دند و از آنچه ایله بجهن ایله
 ولد بایا علی بکت را سرداری هزار برات و زین و داد سردار ایله تو پیشی بجهن قلعه بست
 بیعنی دنیانه ده اسقدر دنیم داده در پیت و نکم ماه مزبور کو که مسخر راز ایک سپه دند
 میزد و همچو ایله سیم سرستان سحر را از غلف و مکی غلات را حینیں بقله هنر را کشتند
 سعیم را بایش تلاطف کرد و بودند ایله
 ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله ایله
 جلا دست کشته از قلعه میدان آید و داد و از داده روز آن مکان مقر کو که بجهن ایله ایله
 کنار از ضحایب جاده که فرار را با می مضری خیم دیران عرضی کرد بود در ایک جهین یا چی
 کریں سریکت سجد دست را میم شیخون زین کرد ایک کفا ایک بزر دستی سیل همایی بسیز

امتیاع در آمده بود و کردید. بعد از راهنمایی مساحت قدمها سرمه او بوده بضرت شمارش شاهزاده نیز در
حران سان بذرا کنست تو بای خدا است غور داد سرخا کام سباب سفرهای دارد کرد و روزهای با غیرهای بار و پا
مرتیجه اند خود را کشت جون دلایت اند خود که مظالم عالیکش بیخ بود بگذاشی این نیز را خصوصی
داشت بوده دلکه بی خود شاهزاده بده بضرت بیخ افسر تیرا کجا علی مردان خان عالیکه خود را کفته
دست آور بر: عذر را رساخته باستقبال بر کب شاهزاده بستاده کلید فلهه اسپردند سکنی شرکنی
نیز جون طایله عبار بر این خود دنیا عالم امیت از باب طاعت در آمده. رسنم افشار بکار آوردند شاهزاده
بعد از شفاط امور آن دو دلاست علیه و نجما زار با چند نظر از روستای آن و طایله دو اند در باز مصلی شنید
خود منوبه آن چیزی داشت: ای کجا نیز شرط خدمت بعدهم رسنمند در عرض همچوی اند ول به داعفون را
با جمعی از نشکنیان در شش هزار نیز بیخ که داشته بود در ترس خسنه نزد و صح و درست که هنر خارجی
علم هر طارم چارم زد با کوکبید. اتفاقاً هم که مستعد اد نام داشت تو چه بیان بیخ از هر شتر خلیجیان
خان دلایل بیخ نیز در یک خسنه شهراز میان باغات ظاهر کشته جون محیت شاه پسر خود را نهادی
عین در سرمه افغان عبور بود شهراز دسته پس از مصادر دسته پس از کرد و در آن نهادی کشته
رباغات مترا کم بسته زاده بزمشوی بخت نیما غلبی برین افغانی برقی و حصار برآمد
بعد این پر و خشد در لرستان رسپر حدود رسکشیده قدم بفرز رحصار که داشته درست می خشم
اعلمی باز نیزه ای سپاری از شهر نیزه سنه در رغافیان در درازه ملاصرت کرد مذاوی ایکن خان د
روسانی بیخ بارگت بحقن جسته بخود و ایکی پر و خشد از این طرف هرمان بیرون چکن شاهزاده تو کجا
قلم کوب و حصار ای بارگت بسته رسکش بارگزور حشنه انگلر حصار و ایش از ز خرس نیزه
در فراز سکنه درکت می بودند ایلکه تکم کیان بالله بیه سدب صبر و دوان کشته از ز عجزه دادند
اما ای باتحای دخنات د سادات د الکاره ای عیان بچه سایی در بار سهرازه ملاکه ای کشته قریب عین
و نیزه ایش مکی سران و سردارهای از نیزه در طوابع بیخ ای ای عین فوج بکش شهرازه دسته

می خاره د جوانی خبر بخواهی که هرچیز بیکن خویه نزد مکر که ایکن راقی سپردن و اخطار نکرد و بود شیرخا
در کوشش فیل خوب هر کوشش کرد. بود سایی بیهوده بیکن دیگنه فوجی از هنایا نزد بیکنی
سر کرد، ای بخانی ای باد ای کرد. تمامی ساکن دهستان بیکن مهرمن بنسبت اسراده و نهاد حکم دلایل ای بخان
پرست که محمد علی بکت ساکن میریان رفته و خانی رفخان ایش دهستان ملی خود و بعد از
ای بگام کار ای بخان عالیه شوره بکت و میخیز ملکیات آن نوچی بیه دانند و درستهای محمد سال هزار و صد خان
بچه ری ای میر محبت خان را میر میبازد و لدان عبد الله خان ای میر محبت ای خدص و زیبایی ای بیان
دولت ایه بیزند ساقیان خانه شتره لحدت ای بگام شد و ای ده بار سپر مدار و سکنی ده بیکنیزند ای بیان
دیگر فرزن ای خان ای بگشته مجدداً ای میر محبت خان بر تبره ایالت بجهستان سرازیزی بافت و حکمت
شوره بکت بچه ری بیان باین که بعد مدت خدمت ای خان ای بگشته با جمعی از غازیان
که مور کرد دید که بمحافظت نلیه رضه علیه است. تو شیخ پر داز و هزار فرقه کارگری و تیربی ای بیان
که ده اندوه قله و خشیخ را نهاده از این طرفت شیرز فوجی بجاده میر بسطهان و دفعه شرک را مامور شد
آنکه فردا رهبر و مذکور بجهه سردار ایت محمد رکاری که در ایام سه داری شدند ایش بیکن دلک غلک شاشر که ایش
حصار ایش
مرد کم عقل زیاده سرمه خسنه بیخ دشنه غازی ایستیزه رابی میر بود و بعین بلاج کارکنی خان جدا
کشته بپرس خان نزد فوج غازیان را بیدشت و کرده بپر ممالک و خطر اند ای خنمه جمعی ایش ایش ایش
ولی از دو نکنی ملعن و حوب ده بیکن ایشان را بطرف ساحنه بود ایند ایش ایش ایش ایش ایش
و محمد علی بکت قزلو باین بیکن آنایی بیشی بکلکه دلایل بیانی رفته بیهوده خان را کردند زده سردار را
با فرقن نزد بیهوده مملکی ایکر و نزد در پیان ایش ایش ایش ایش ایش ایش ایش ایش ایش
بلی ساقیا صورت بکتر بیزیرفت که شاهزاده کامکار رضا ایلی میرزه ایز مرغوفت ای علی ساکنیه
علیم دران خان عالیه اند خود که در دادن کچ عین بیکنی بیک داد خواهه و باین ایش ایش ایش ایش

10

دانسته زین را بایخ طبقه نیز در آورده سیکن بایان خان چا پر شد که از زیرت می شکر که مچار یکی هر رت بود
و در این میانی پر شن پر شن بلکله داد و دفعه هشتمی کرد و در این اتفاقات در جان اولان که از زکا در کشی خفت
بروی داده بود شخصی از شفایی اندیشه بی اندیشه بکت از جویی برداش بان یعنی عرض شسته خود را داشت
هزار قلچکت داد و خواه از رسما پذیره داد و این بضرب کار و از بیانی در و در درجه از این بجزی از خود باور داشت
اور از همانجا پاره پاره همچنین خوازید و پر شنی اگر که در گردش چون این جزئیات منع اکنی داد و خواه
اعتنی غذی داد و از رسیده فرمای همایش بمن خواسته باد و همینجا باره باره بزیر کمال نزک نمان
عذت صد و راهیست مشرب برای نیمه چون ابلطفت باست سبیل سلسله سلطنت چهلز خانی و دود و خانمین تکه
محی بکشد مرغ و مردیم کشم شهزاده بخار بخار کار پسرد از واد را کجا که در عالم می تملکن آن را لاجه برادر یک
سلطنت موروثی منظر را غفار ادست می پشد خندی خوار زرسای آنقدر برادر برای نیای کار برست خوار امور
امکنک داشت و در باره پر شن رسیده رسای زند بزرگ خان ایشان بیشتر هزار مردم قتل شد که همراه عزت را
برای شاه داد و جا از ایشان استشته خود و معاویت بیشتر نموده باشناهه و ایشان امور ایشان حملکت
پردازد و هر کجا ای
حجز و قضا کوشش ای خوبندی هفت سی شهزاده علم همایش را ای
وزیر کسی ای
پردازد و هر کجا ای
حال زین و داد را بخیر در جهنم و در دل کنیه مسود و بکرشت سرداری زین داد و هر روز رجات بخل بعلی
کو شاه محمد را منصور بکشته ای
اکنکه برد خنز کاری نداشت در این کار نیایی در پیش که کشته به بعثی از رفاقت خانق اندیشیں که در
مسک کاره بخدازد خوبن طلاق دسته باشان مهد و مهد و بخوا که رفته ای
با خود خدکشان سازند که در میانم و در پیش بیچ در دل از داد را بیست دهند که باعث نهاده رفاقت خانق
کیان را بخدر داد و همکی در وقت نهاده ساخته لب بدل نهاده غازیان در شب میعنی از پیش بنی قلم قریبا

دایم بود است بر میان زده سپهسالاری که بر روزی کشیده باشد این هنر را کیاست تکلیف داد و بدینه هر یک جزء
هدف چندیں مکمل شد این نتیجه در عین تدبیر این خلاف قدر بر این فرشت و جوی کیش را فرزان و رچیک لذت گیرد
بشقی رسیده اند اسرار اور اراده این سرد حرم و صور عزم مغزه ایان مدر رخا مطلع بشه مفروضه بر کجا
اصلاح کارش چنانچه که حکم چوب تاری که حکم چوب عینی داشت مرافقی مراجعت او نیافرته بکسب باشی سرد شنا
برادر کفر خانه هر یکی را زیارت کردن را کم سر بر قفت رسیده بگرد او را باید بر غلک را رسیده ایان اصل این پیش
بک نیشت را علیه از پیشی را با خفا حق باریک سلطان تو بچی بشی با تکمیلت نامزد باسا باغت کند
دانیست بدر غم رو انس خوش ما موری از روزی جدا و چند گلندن هفت بردن پسند در و دیگر شناسان
سال نجفیه بال مرا خان اتفاقاً که از جانب سجن بگیرست همین داد و حضور الجند ای امان
بلکه ش غازیان رسابند و لذت خود را بهرم آشیان سپاهی سر بر قفت خان درستاد و قلعه اشیم
سرکرد خان مخدود بمحب حمل هایان با غافله که متخط احصار بودند با خفا حق باریک سلطان
بدر رخا معلیست تنا است دار خجال ددل بخش باخت و چون افغانه قندما را حذف سال بقو که در حرم خیر
د همیشه بسباب غلام داری گفچی داشتند تا درست حق اظره و دهه میکو شندند گزشت آذونه عذر خود
دمانت مکان منتهی ظلم کشته بشدت بد بور طخیان داده درینها هنر را کلید ای گفچی داشتند
نمادت حق اضرار دو گام می استاد بافت نهم گما خان عزمیت از رش در خاطر اندکس قصیمه اینه
اول جمعی از نمره ایان معارکت می داشت مجذوب روح جای غارع قلبه که در حوطه صرف افغانه مورد
ما سرکشته بکیت را بحیطه صحنه اشرف در درود و نزد از این گنج بچوی علیمی که بر خواز شنیده بعنی واقع
د فوجی از افغانه ما چند دوست تخفیف آن بچوی بودند اکن دانیز نباشد لئنی محرک کردند ناما یکی خطا
زنده برس اکر دند و بعد از آن بچوی بچوی سکلین پر و چند داکن بچوی در سرمه نشست کما قلیر دریجا
چهل زند در نظر که مسیبار میزد و اتفاق است که بغلمه تندن که اسراف دار د گلکم هایان دامن بیش
بر میان پیاره دی عزم بلند اکن بر جرا باید هارده بچوی دیگر که از بزرد علیک افراد ایون بود در فرداز

ماین امر مامور شد حبای رهبر از دلیل خوشمزی در سراین عرصه کمربود را ثابت کرد. در پی
دستور دیگر احکام هنر و صنعت را طبق قانون در پیش اینجا ساختند و روابط ایامی که در جهان
والکین نکنند خشنه خود نیز تدبیر بسیار جعلی شدند. که در عبارت از این اتفاق عالم کلان مستمر
لوب ما شفای خود را طی می کنند اما در زمانی که از این میان روزگار شک شب و صحن مردان و خود را بدو اخفاک نمی بینند
ظاهر آن روزگار دوستی اعداء عصر پر اول ادم پس بنی اسرائیل از طرف اولاد استعانت ارزان نمودند و در اول
ظاهر که خود را اعداء عصر پر اول ادم پس بنی اسرائیل از طرف اولاد استعانت ارزان نمودند کرد.
نکت از جانب برج و ده سر بردن اهداف هجته شوش لپشتر و افکنند مذچان سپاهیت
لطف این سپاهیت ای انتقام داشت اینکه در راه را بخت باید کار کرد. قدم بر فراز سمع مصطفی و نکت شهید
عمر غرفت که دندزاده ای اینجا بجانب برج مشهور بکار برج ای هم از این سه شخصیت مخفیان ای اینجا بکار و میر خدید
پسند استندند و در مکان افراد خشند افغانی سکریتیهای بیانات مجموعی کیا بیان از برج منها بکشند
لاد مهر خسنه کی تقدیم رسیدند اما هجوان فوج فوج از فراز برج ایان و نقیچیان نهندند دم
و سرداران خنجر کند از این پنج قوام برس کمک بدر ایان علیکم کسری رسیدند هر دفعه اتفاق این
از خسنه دستی هجوان را هم را کری بلطفی مادری بر تاخته های داران اصرحت هر چیز که در گین
کیم بودند از اطراف قلمه در زر او را شده. باید بر دی مکانی از زر و بانها که نزدیکی باشند
بکسر از قلمه مسود و غریب و ضبط در دل زده و بروج کرد. قلمه را بکسر و تخریج در آر و مز جنس با خلیلی از این
در خست جسمی از بچی از زنان خود را برداشتند بقیه ای از جهات بجهت قلمه در فریز که واقع
بود که بکیت دلیلیه آنها یافته ذکر را دنایا عرضه کمیز رسیدند تقدیر کشند رسیدند پس از این
لور بچی ای را کم در بالایی که دلیلیه ای
دولت دستور دفتر نیکت جسمی را بابا اخبار را در خواب کران غلطی خواهی که ای ای سپار کرد و نزد دز
دیگر که نیکت جیان افزود و خود را شبد که از شبان میان بچاب ارزش نمی پر ده. اسچاب بر این نیکت

دارالغزال رجحان کرد و بسیج خل در آمده افواج سپکر در صحابه شماری صاحب الامر برگردانی
در راست افزار زی مبارزه خود راست جبار عظیمی که پیشتر شنیده بجانب شبهه المحدث لخاشدروی
او که دینکو زنها صورت دهنندم بر قرار نکن که خان غلبه کند که دشمن بسیج رجحان
حصار حسن پیش مفترض همچوں برادری افغان غزب کلاغ غیر مردی دعنهای تبدیل نهست
دنالله استخداد دوم از بوم چین سیعیز تک در دنار ک معاد ضمیمه شد طوطیانی نگران که در زنوز نیز بکار
درکی تجنب خداق بودند در قدرها سخنربانی است که اشان ستدند زدن افغان زبان در زمان که
در عرضه چین مسلک که فتنه بودند و می راه غرب ایالات این کفته در حضرت آشت باشان مانند فاخته
کوکزنا این ششند حرون حمزه کیمی سنان آنها بجهان ایام مذکوم است رمحیز و در کلیه
جهان را بسیز و بوج و جود منور ساخته همراه احمد و کل اکب هدایت بروج راه فواری کنیزه
مالک نیکنام روز و زنگلو طغیز بر رودی جهان ایان کشاد کشته تلخ تاعده چین دادند و بدو
قضا صوبه همبار ملا کشنبل حصار فرزند سرمه بجا کیمی نفس سنان مقرر و متعین کرد دید
فرشان پیروت شان باز هم شنید با کارا اسماان و لطف لعله نک عرش فرس اعماک
اطلس در عرضه عزیز اخیر هر عنوانه با هر زمین راه بر سهان افزایش در محاسن ایان محفل ارم
پیار در محل از زنیب شنطیج و در عصب زخم زنند زری داشت کشاد مذکور دس می شکر که کیمی
عکس در امرای هزار و عظیمی کاملا کار رخا مر غافل از همت سرش را ناندز زدن که دهان
اکنجد و خزد و نزد را تی لبائی نواده است بارگلختمای طلاق ایاف و الیبه زنار بود و دش
ارگسته در حوششی اینکه میزد شکل فراخیز رست و شان انشدند ایستادند و گنجوان
کامل عبار طبقه ای اشرافی چون اطمیح جمع میشون شنا از بزم میختند میزین ساختند
و بعد از نفعی کشی اقبال ابد مدارک شنیده در همان روزه بجهة اسباب بدو میشد پر خشم
و چون خان پسرخانی از دو اول مرتبه داد طبلک شنیده کاری ای ایشان زدن باز ایشان را

پا گفته ایالت آنرا داشت راجب ملکیت این ایالت که ساکن طبق اخلاق و درزی و قدرت سکانی بودست
و برین بن دلار و کریک دلست میزد زرسای ای ای ای خاتم تبعین در جمی ارجمندان کار آغاز گشایی را
سان و پیه اشخاپ و ملام زم رکاب ساخته ناد آباد در اول قوانج را بستی ای ای ای ای که در شاهزاده
وابقی دلایات حسن بن نوچن داشتند اخفاپ داده معزز و داشتند که این ایل کو چند داشت
در آن مکان نزفت وظایفه همچوی غلبانی فرسته داشتند ایشان سکنی نداشتند و اینجا علت دادر
میتوت و چهارمین هزار زار اعیند ایل که در آینده در آن مکان معزز ساختند در آن درود
الیمان پادشاه سکندر با مردم با ایقان سفرای ایندلت اید پونزه میرکاه خلاصی ایست کاه
ساقی سخت تکریز بودست که بعد از دادن شورای گردانی سحری مکان عبد ایقان خان گذشت
با شاق میرزا ابراق اسحاق صدر دعلی ایل ایل ای
او از همه علیه عنای پنجه دارد و دادن از طرف قریش ای
اعز از ده خرام نیست با ایشان مرعی و مسیوی و مصطفی پیش والی موصی که از دنیا کی جزئیه
دو که ایقان عبد الله آنندی صدر داعلی و غلب افندی فاضلی لرمه با پیشکاری تیعن و سهری پیش
ایندلت از وله بندرا و دار ده مخفیان ای نیست که ای
محمد پل یزد ریختن چادیک که ای
ماوراء آباد و بسیار زور زیاری ای
سیح بر ایقان سلسله و میانی ای
محمد پل یزد ریختن چادیک که ای
حیفه ای ای

نام خواه هر مزک حوزه را که عالیه ای دلیل باید خذل خواه ای
اغنی ای عبارت ای
د ای
اغنی ای
قبایی که در فرایج در دارنه بایادی مخصوصی نیشان ای
سرمهزد بیزد جان گنجی ده سرت بودند کشت و دشت بجز خاصیت دلایل ای ای ای ای ای ای ای
رغنمیم گلده کیان که از نهداده ای
سپار غنایت و میمین را بارلا و دا فری بارچی اعمام ده ای
و سکنی ای
خان برا ده سرت که ساقی ای
میدهشت در دز فتح گلده ایشان نیز ای
لهمزد ریختن بکران غایانی ای
کناف در ده بزرگ سترزه نهاده ای
موردم بیزدیک میزد نهاده ای
باینت در افزار کری سعادت سبیت جسته در بود و در بود میکنی ای ای ای ای ای ای ای ای
هز قصده ده کماله ای
که سمت غربی دزه ای
بر دیگم دار د پر ای
سکام آنلا دست ساخته دچل عیض کرد بیعده که احمد را از ای ای ای ای ای ای ای ای
ش از ده امر داگل تیک رفاقتی ای ای

کشته اعلام میزد بودند که هر کسی از ارکان ارباب روسایی ایام و زمانه پیش از اینست که
تیز آن موادی بگاسد میکرد و در حق امیر حاج ایلان تیز از راست مقصی و حق نشست
و خوش شد که بودند که عذر و ماده اولی ملکی ابترک شنیده مغز کرد و دکه امیر حجاج این از رکاب
اشرفت پندر غنبد شرطی که مانعین بخنداد آنرا هر آباد و ایتحاج حاج راه رسال عاضون اهم
من زند را بچی را باقی زیان عظام موردن اعزاز را کرام خنده بساحت بند کان در گیان
امور را میث نگفت که بوجه شرطی تمامی دلایل براین کرد از نزد بخش فراخواب
اضافه برای چند شرطی در سال رسان بالچیان در مطلع میشد رایشان محبت و چون مقدمه
محترم بنت و تیغون مکن معاذ رسش قریب محاذ بر علیه محاب مولوی سفه بود در کل علم
پنچان مصالحه بودند از ای مذکور آنها علیوان خان پلکانی بکی رستان فیلی را بجای
تعی درین مصطفی پشت را فیزان ساخته در عزمه ماه صفر رحبت خنعت از زانی و
روانه در بارش کت در اینجا فرودند افت سر در یان نوچه موکب
مشهد ریگ است سند و سنان و شیخ غزین و کاب
تیزین خدا می جزو نمای قبل از ایستادن بچشم کنار شرایض علی مردن خان شاملوا
بر اثر مهند و سنان ربا علیه نت پادشاه از جاده اعلام و دسته پیش از غنه
سلطان نظریت نبا خصم صوبه بکمال و آن نوچی مغز کرد و که ستد راه اشراف را نماید پادشاه کلا
جهان نیز در حواب لشته بودند این حضوری بصوبه در ایان ناکید رخانه و فوج پیاره
کرد و دیگر در سر راه می افوت مغضبن قندیز نایند و بعد از مر حبوب علیبردان خان برازی تکه
ناد او ری محمد علیجان قوللر آقاسی ملد اصلخان را کم عده امرای ایران بکرد سفارت مامور
و پادشاه هایون چاچ را بین ۱۱۰۰ و ۱۲۰۰ که از روزه بودند در ایام کار قندیز که ای ایشان
چهار سهیت کابل آغاز فریاد کرد و پس فوجی از غران این فریزی ریشان برای استدباره دشنه

آنها یعنی بجانب قداست امداد شدند و مایکدست بعمل آمد که نظر بدستی قدیم که ما پیش از
داریان تحقیق و اراده از خد علکت تکاذب نکرده سان محبت را از دلت اند ز جزو و فان
محظوظ در مراجعت عالی رعایا و ای ای آن دلت اید پس فردا مرعی دارند و کرد کان شکر فتو
منزل بحائیت چوار فرجی قدرت داد متمیزی کوستان آنها بجز این خنده دار اینجا با دلیت هر از
چهار لاعداخته فریب مزد فخر از خجاعت غلچانی را که در آن از نیز بودند معدوض پیغ هدکش خنده
مال و همسر بسیار زیان بدرست اور ده تنمه کسب غزین و کابل فرادرینا میندو و خدل ای حال
معلوم میکرد و که از دولت علیه که رکار نیزه کسی برداه امام و مانع عبور و مانع غیره میگزینه
یزت غازیان برای اینما دزون از خدمت اندسته نیزند که رمز مقام هر قدم فراز کردند و هدکش
لکش و بکر کنی را بعض عالیان علیه مزادفت سانندند بعد از صولان بنی خضر محمد خان را که
در پرسنیت برای استغفار خلف معدود یعنی در بیار فرم محرم سال قبل سرزم چا ای از زاده
سند را ایه مند و مودند خدا اشان در باب کابل غزین بخارفت ای ای ام از که اینکه بعد در
پیوست که نیاده برقیل در زد آن در لایت گشت نکرد و زد جواب بجز بخانان بکرد و بعثت
کل زر ساند محمد خان دار و خندد بلاغ نامه بایدن کرد و مادشاهه داتا جاه در حجاب
تجاهی از فرج خشی کرد ای ایچی تھاعل مزوده اور اسرحتی نکرد بچون یکمال بدر فرقن مخدع
منفعی شد در ادبل محمد تم سنه هزار و صد و هجده بیکت بحری بعد از فتنه قندیز فرمی
منزد که خطاب بحمد خان عزیز خد و رایفت که دصول علم اشرفت محظی است که هر چوچه
که از دولت علیه که رکانی صادر شده باشد بعض ساند حکم هایون را مصوب
سفر جلو در از راه سند را نهاده ساند عزیز است که بجهانات غزین
دکابل در خاطر اهرم ضمیر مادینه و عزمه ماه صفر که ایلان در مهر خص و دو ایه که ای زیوم
مر فردند بر چشم عالم ظفر اشنا بجانب غزین در ای ای ایه از حشمتی محظی که ایه مملکتی

و همده است عبر و فنرل قرایع مشتخته غزین راه فر کو که مفسر خشرا زنگانی از
پسر اندیمه زد و پس از غذیه عزز شد و بیامیان ماوراء نزدیان قرآن نامی که حاکم غزین بود
از طبقه انداد مربوط که معاون منابع بحث کشته فرار اخیراً و فضلات و سادات علا
وردش ای و دنایی و اعیان غزین میلی کی فاعل اسلامی عجود نیاز و شکنی ای الیکی در کجا
امید و داری بدری احتجز عاجز نوزاد و دشمنی علیاً تقدیر بود که در آن
از فنرل ای قرایع رایت فتح آیات بجانب غزین افزایش درست دودنم باز مربوط به این اعدام
جهان کشا را که اتفاق بقیان از نوزان ملک دینی این بخش ساحت ملک غزین حشنه
در زمین حركت مرکب از هشت شماره از دنار چونی از آغاز طیور قرین را به پیش بزرگ و دینه
دد بزرگی دباقی هزار بیانات که در لغت عجم خدمت دیوانی سالک طرق نافرمانی شد و بودند که
کشته غازیان نامی می‌گن در قرآن ایشان را پایا لش مسند و ادب بارگی از رجل
مقتول ای نسوان را مامور ساخته ایں مرکب را بعرض دلای رسانیدند و حکم حکم سرت صدور
که اسرار را مطلع العیان ساخته نوی از بخجاعت را برای دارافت هر کاب فخرت بباب
عاجز نیزد و هم چین ای اعنه و هزار بیان هر یک که برشی کرد این اینه
چون درست سال بروزه بیندی بازدی شرکت ماهور از بیانی در آمده هر یک که پارچه
انفیاد کند اشتبه سر فراز عقر خدو شدند نوزنگ شد و از بخان ای بجهه کیانه زندگانی
کاب ای افراده از اعنه و دنایی کابل در دنیا طریقی استقبال می‌کند او را که بعلت بیمه سما
پرتو و پیشریعت و خلخال غاصر پر ایه شرف در سر کرده روحیت بضرف یا فتنه بخواز
سر بجت ایشان جمی از ای ای ایه و سپاهیان کابل از بخاده انفیاد نکل شرکه
نان در حیدر افغان کو قوال افکار در پیا احمد از قلعه ای از زاده نا تو ای در آمدند در روز شنبه
در سیم ساعت المدح که بسخا کشان مولک بیان شخا شد دلایل راجح ای تعلم

بس نیندند جمی از فلکه کیان از درست بیز ای جدادت پر دن که دشته آغاز معاشره کردند
عاملان می شخانه پون ما مور بگفت بروند بحال ایشان میزد اینه نسبت براد تات کرد دن
شکوهه در وضع اعمال ای رویی ای بخی کرد و راداد لذت نیز خی سخت شرقی شتر خوده کو یه
جهانکشا نیز بعد اوارد آنکه ای زدن کشته روز دشنه خیمه هر زور حرم سیر سراه شطره ای ای
که سیا منک اهنک و آنطایه باز هوسی روز شیشی روز اتم تام از قدره سرمه ای مبار میگند
دشروع باید تفنن رتب بفرن کرد ملایمیتی خیچ ماده عضف خاقانی کشته جمی را که در آن
دفت در رکاب اید سر خا مزبور دند به تغییر اجاعت شاره هر موندند ما مورین ای سب بلا کیهه هر یه
آجیمه با ایشان در آر یخیز تایپایی قلعه هشتگانی کرد همانند زعمنم ملبد قدره عفت کوش هنگه غلبه
لسته اطراف هنر را مکه هر جزو مخصوص رسانا غشد از کیهارف حکم دال از بها ای قلعه کوب ای فولان
لوکن شنیده بسیج هنر را عجا پین در لک هم مردار زن طاری و هم شیمان علاب هرین باش
جریخ داری هست عقره تو بھای برق آنار و از یکی ای بز هنر عجنیه را در جمال طلسم کیان صمعه
بار ساخته زلزله در جهان نبات بسیج ده صادر ای سر قدر خلده کیان اند خنده هنر دزد
اہل قلهه مانند سوی اشتد دیده میان شعله موئر دشنه بجز و بجهد و چون نابه نوان از خود
سلوبه بیدندر روز دشنه ده ای دار و مه ما هم بھرای کاروان عجزو نما کرانی وزار در بارگاه پیرها
وز بیان نا اولی نا بدای ای اتفاک کیا ایما مثل السفهه ای ای اعتراف لعتصو نیافرمانی کرد ملکه
سپر زدن و پیشکشی ای لایق و دشنه کانظر اید سکندر زانید خزانه و جیانه زن فیلمی شرماندا
له در ایک بود و بصنعت سرکار خاصه شریعت شلنی پیز عرفت شا بهزاد راضیه همیز را که ساقع از
منزل تربیغه هنپر سرکشان عزز مبدل دبایشان دلخواه اضماع ک مامور کشته زبده مفتره ای ای ای
وقلحات ایشان را بحروف و ایکا عیمه ملک بجزه اطاعت در ایزد و در هست حجاره همیز را
ارزه ایهار ایک کار و ای دو شرف ای زدن و تفاوت خیز رکا مملکا کرد پر مغارن آن عرضی مجنی

بعا بست تا اصله دو خط نظر مخنده سعادت شد و مصون نگیر از دولت کو کایه ایه او را خواهید شد
و ز رخفت اباب ایندر احمدی از ایسا والان در ایان چکا پاری تین زن ایمه هایان پاپ داشت
و لا جاه نهار شن ایفت بدین مصون که قبل برین علی مردانه ایان شاملاه بعده زان محمد علیان
سختارت معاشه در باسپر تر ایشانی در حضوی است در راه فراز شر ران شاه مکله ایان شمار
دار ز جا بست بخفرت نیز نهاد امظله بعل آهد و بودنها بر عده آن پا دنای دیجاه کو کبه عربیا و داد
قندزه رکشیه بجا رانکه غافت عدو طا به شد الحجی و کبر برای بجهید عدا که بعد از ساقیه کمال کی
سال متوجه شد که اوران لخاه دسته بخاب ساره پندر ایشانه اول در باب بعده کردان زنانیا خطون
بعل او ردن و بعده ایان پلچی را بر علاقت غافل سلف نکسال نهاد و دشمن دجواب گزینه
در عقده نهون که دشتی همانا ناشی از خواه لغت پیکانی و منافی آنا روکسخی در بیانی خواه
بود و بعد از فتح دسته چون قندزه رچون و هم دقصوی که از ایفا عذرا بران صدور رانه بود
زیاده بران مملکت هندوستان و افغان و مظمن ایان بود که البته پنهان آنها چشمی فاطر
او دست شی بجهد ایندر دولت دلها خواه یکی بکسر میکشیم منجه پنهانه ایجا است کشیم
و بعد از پیش از طایع چون مردم خنین از باب دا ب بر آهد بودند مشکل نوزاد شد
آنا ایلی کاپل قطع نظر ایلکه بایست و در دریا بست منجر در منجم شمرده در عالم ایجاد
پن الده لشین بلرازم خدمتکاری داعانت پردازند در بسعادت بر بردی خوشی شنیه
ایغا غنمه اتفاق و انجما هرسه شفاق و متعاق کردند چون ایچکت منافی طریعه ادابت
پاسداری حرمت و که طیز کوک ب دار زاد بچانی که پن احقرتین کحق داشت در فقا
نادیست غایعه در آمد اینه ای احال که ببرنای فاید نیاز روی ایمه بدربار سعدت طراز
او درند ایشان را بدل خاطر ایکا دشاد بچاه مور عخد مشکل ایان حسان معموده مضر
دیشتم لم احمدی مسخری نال عال ایشان نکرد و دمار از فرمادی حائل لی اللہ علی

شیشه ایغا غنمه منظوری بخود و باز همان دستیمه منظور نظر میباشد و چاپار ایمه ری چند
لغوار ایغا و دارالملکت کاپل بیک ششم ماه در ایشان ایاد ساخته که بدان طبقت
نمایه هایان نمال دکا بیان بزنان مصالحیت خاله را معنوم پا دن هم بیان حصال نامه
و بیدار از دو دکا بیان بگدا آیا دحا کام آن ملکت ایشان ایمانع دیشاد در راجع ساخته باد
که بچاپاری میرفت و لد مرید عبا نیام افعان در عرض راه لیقل رس نید و چون محصل ایند
کغاف با حسال سپاه اصرت بناه ملکه بخدا زوجی ای ایوان منظور در بجا افظع مقاعد و دک نامور
ساضمه در دار و زر تهم ایج ایشانی بسراهی تا بشد بیز ایوانی عازم کیسته ایات چار بکت و بخرا و دم
که مرضع حاصل خیزد مخان مامور بپرآب علف دساکن طایه ایفعان بخود شدند که هم کنند
ریشان آن ناحیه بجل آید و هم درسته در غله و خبره بخس ایغا غنمه ایمنست بغل سبال
کفون جسته در ایان زدم ایشان بکلم داک کوه بخند و دشت پهکشنه سفاق و دساکن ایشان زرا
بچاپاری جهادت لکه کویی سرکن ایمه منظور و دناره ساخته آنطا یعنی بعد از لکه خود را کفه
محالک سپران صدیقات آنفع و مستنیقات خوش را مسترق طاکت آندر بای ای ایمنین
مرچ دیدند بچو دی چند خدیز بچو دیکه بکشته ایشان طریان حدادت راه ایار کا لملک
اما ان بود و کشل جسته بکنار عاینت رسانی ایمیت بچکشند و همکی سرکرد کان
در دشی ای ایغا غنمه با سعدیه دلخیه بخدا زمیا پر دنیام او بدر بار معلقی شناده هفت دهست که
اندیس ایلی را حلقة کوش غلامی خوند ساخته جمعی را تقویت بند کی ایشان بنا هر راه
از آدی رسانیدند و میت و دوده و وز در آنخان حرم پایه سر بر میز نظر سرکوب بزم سرمه
و بحد کش ایوان ناه و ده کشته و ریشم سرمه حادی اندول لوای تو بچه بیان بکشند که
در جویی ایسته بخدا و فرزندت و صفا طئمه پرسه بیان جنت میزد ایغره مهندن نه
ائسر زمین نیز میعت کرد و در غلکه کوه بکنکام همسان خود و ای بروه ایختند دلیان

میخ نگن و داشت ولایت بجز ایجنب خان پاست و بعد فرمان نشست سپهبد فوجی (ز) غادر شد این را بجا نهاد که سه شتر را ضابط این نگلک در امیرپر ساخته کردند و همان کنک دبا میان وارد از درودی نصرت لشان نشود چون بعد از وصول خبر فوج بمعجزه که همزمز مرکب های این دشمن را در آب و برقع داشت داشت با هزار و میلاد آن سرپنچ نداشتند که در زیارتی که افزار خطر شمار از کار نزدیم دشکار را چنان باشند منتهی تقدیم و رکشیده امیران ناجمه را منظمه سازد شا هزار و برقع فرمان را داشت افزار نزهه که از نزدیت بدیف فان نام فرمانیان که تا آن زمان در مقام خالقی نداشت داشت با این روش این نفعیتی نداشتند باور ده سال است هزار و برقع از نزدیت رانعلی از احمدزاده و عاری از قیصری دو دهه زده است دار و سنت داد در او کو در اشایی اکمالی همراه با بردن بیش هزار و ده میلاد کشته بلکه کنی را متوجه قوا بیم سر بر سپریدار و مجدد و امکان ای باحضه ای او احمد را با همیشگی هزار و ده دهه طبقی امثال کشته بعد از ده دهه با این بزرگی را دیگر ای باشندیش در پی و چارم و تیجی دارد خدمت خذیر کما معاشر کشته را زد و بکسر حضرت طفل کیمی بدل و خلقت اکرم بمعجزه که بمعجزه که هزار و آمده بودند پر و داشتند تا خذیر از همیعت برسیان از نظر آن غایب بمان که نشند و چون ای بسیاری از لیسان در ده فرج بمعجزه سخاط در آمده بود جملی بسیان تمازی نزدی داد و سخی غایت دنبالت داد که ایران با خیار غزال و دلخسب بلکه بکیان و فران و مان را بیش هزار و کمال خارق عینی دو زوج بجهة عرضه شعبان بعد از خلقت بدیت مبارک شد که دو دشنه هزار و ده بزرگ نیز بفسر سرمهندی داده مسخر و مزد که در عدید هزار و میلادی چشم را کشید خوبی داشت دشنه هزار و ده بزرگ نیز بفسر سرمهندی داده نگلندیک تعلق گردید چشم را بسته بسته بخت بود بعد از این کار با دشای بزرگیک از اوراد و کلیه بیان داشتند و شان روان بیان کیا نهاد که سرپی غاصمی نهضتی قبا بار یکه عزیز جاه برا فوج همراه داشتند شد و در همین ماه از خدمت آباد و کنده شد که کیا نهاد سرپی غاصمی نهضتی قبا بار یکه عزیز جاه برا فوج همراه داشتند شد و در اینجا دو از ده هزار تن از جوان بیان افکن بسیم منقادی مصقر کرد چهار که دفتری داشتند ای اوراد

شکت و قرایشند و شنیده کرست میخانه کشی مرکب های این اختصاصی پیشنهاد زبان
لر قلمروی **برزم په نامر خان** و **لر خیر خان** بدر چنان در زاده است علیه که رحایمه صوبه در ری ایام
دشنه ای ره بان اصر خان در خود دشنه و دشنه های سلطنت جمعیت را منسلک ساخته مشغله خود را می شد و در تینها
که ایمان که ایمان دهن های این عالم ساخته ایمان ساخته ایمان ساخته ایمان ساخته ایمان ساخته ایمان
ایشان با این اصر خان عزیز و قدر طفه نهاده ایمان ساخته ایمان ساخته ایمان ساخته ایمان
بر فرمان های این استه بر ده بخت ایمان خیر کیت به تیر کردن استه جنگ بر داده ایمان ساخته ایمان
معنی میت هنوز کس از افغانستان خپر هیئت او را در زمان هجره محمد در اجتماع داده بخته ایمان
در زندگانی
دو موکب افراد اند همراه اند
لوگو با فوجی از غازیان حرب را در لرستان خیر کرد ای اصر خان ای
دیگر که در ساعت از نوز کشند شنیده بود و می فریخ راه طی کرد از پر ای
ای اصر خان از آمدن ظلیعی های ایون خبر دارد ای
سپاه بلوز بزیر قلاب ایشان ریجنه در طرفه ای
عُظمه شنیده ای
مقرن کوکنیه فرزند فرزند آغوزن خیر کشند سرتیم بیت درست و آنکه دلخواه عرضه
زیره است پر از پر ای
سیع دادر دار ای
ماکن ایشان مشتمل بر گوسته ای
جا و مکان بینی ای
سکم و آلا عالم میشه ایشان کشته ای ای

وس ای
ایشان که خراز کده را کیلیه کیلیه ده قرار کده خیچیان کریز ساخته بودند از طرفت آغاز سبک دیده
زدم و ابردی ای
قیچیه ره شد و میزه بیان عزم ملکا شده راه نیازه است ای
که سرمه در کرسن بنا نیز بوده ای
و مکان های پیش و نادیه ای
ماه فرخند و فرخان صیام هیچ اعلام خضرت فرجام بگانه ای
مقدون شد که در دادنک در حیرت ای
کوکنیه می خورد و می خورد عبار کرد ای
پنچاب بدون شفته کشی عبار می خورد و می خورد ای
که خود بخراز دناره و شنیده عبار می خورد و می خورد ای
با ای
ملذت خان تملک کا خصوص را ای
های ای
و ای
زیارت ای
فیما پن کار ای
قیضا از طلاقه و ای
عی و جاه که در کربلا خان چون معاشر خود را با فوج می خورد ای ای

دیگل مهاتم خود را بطلب این بدر بازخواستان مرستاد خود نیز رد و دیگر بجهنم سایه استان
بستان خاکبرگشته بیت لکت نزد خنجر بچشم کرد سپه و هدایای دیگر به سه پلکش زر شده نظر از در
کند زمینه دلوار نم صفت دلخیمه تجذیع رسانیده خلاع ناچاره حرفا ای و استانی مرثیه باز نشست
از آن دیگر خنجر شمشیر مرصع باز غایست دیگر دباره امدید زان بیالت لا هور بسیه تو بادی جل
در موکول کشته خنجر الدمل خان ناطح صوبه پسر شیر را کم مردم شیر از عکس اوت اون کاره کرده فرود را دیگر
اطاعت او بخود میزد پرسه دسان در دلاحت لاهور تو قصد داشت با زیالت املاک سرازیر کشته
روانه ای از نیز بست رناصر خان صوبه دادر را کم از جایگزین فرقه ران در در رکاب فرست افغان میزد مجلد
بعضیه داری کامله پیش دیگر سرمهند و عوچی را یعنی فرمودند که محافظت سه بر منطقه کشته های نچا
پرداخته میزد دین و دام اردوی خنجریه نمایند در سیان و فوج حکمت سلطانیه ایان اعلی حضرت
خدیوی سیان حضرت محمد شاه پادشاه امند استان دیگرین شیر سه شاهی همان آباد
و رافعه ای آن امام بجهت بینا دیگر از آنکه دارست طشه لاهور بخط استخراج داده بعرض استان کان
پا یز سر بر کردن نظر سید که حضرت محمد شاه پادشاه ملکه باهه مند استان از زیر طرف مالان
مشغول جمع آوری سپاه رعایم خاکله مربک حضرت بناه است در چه بیانش روز جمعه پیش ششم
از لاهور خنقت دلزی و دفنهای از رف عبور روز دیگرین مفعتم شیر نیعمتو داده سرمهند شد
و در آنجا سرمهند چنین پرسیت که محمد شاه پس محمد بندر مردم ای دوده هر زنچه میان چنین جنکی دسته عذر آور
لر ب از زور دنان بر قا اهنک در بجهات اشکانه رنگ دل است جنک در دهلی موسیم کمال بست
و بجهنم سخنی شاهی همان ایاد کشته و چون در چنان موضع که علیه رانگان اوزنک او را بناهیان آباد
جا رکی کرد و رنجین کرمان دنان در طرف دیگر سرخ بخل پیش است دهان ملکان حقیقی
و عورت نان میان ترقبه داده تو بجهات در بخط اشکر دار و دی خندره بخیه مغایله رفته دارد
خندره پچال مشترک رفیع رئیس پاخون آشام را بعزم ای علیه نمایند که تا حالی اردوی محمد ناه

ردتند و دیگر شیری زده تحقیق احوال اور اموره طکنی بر این روح رسیدند و بعد از زرداده نمودن بین
مرکز استخراج شان ذریشان روز سه شنبه نهم ماه وارد و قصبه ایانه میشست ترسنچی که کارهای ای کارهای
دشت کشته هم خصم بند و آغاز و عوقه را بسر کرد کما تعلی غانه هشت برجیچی پاکی و جمعی ای شکر که
در آنچه که کشته روز خنچه زده بیم شیره مزبور را بنامه حکمت دپانزده کرده را طی کرد و میان چهان کیا در را
کل نزدی اردوی خنجریه بدان اساخته و تراولان نیز شب عصیه مزبور کجایی اردوی خنچه شاه رسیده ای
کشیون و بزیر سپاهیکی در کوشش خان کیم زده کرده بضم ولایی درست تر بجا کشیده جمعی را تین پنجه
زند و دستکش کرده بزیری غلیم کا داشت که رویی مانی سریکشته رفاقت شب محجه باز نزدیم ما دیگر
ساعده زنی بکشته خنچه خنجر را فراولان و ادار و کوک فشاران را بکشیده آزاد و بزیر که تخفیفات زبان
از دیشان بدل مرسی پیش میگردیده ای اسرا عظیم ایاد ساخته ای از اولان اعدام فرمودند که در همان سرا
رفتند جمعی از زنگه زدن صدوات شان دوان خواهی از زندی خرم دشایت عزم خبر ای پرداز خنجر و چون
اره خنجری مزبور تا کرمان شکرده ساخته دچار کرد و آن کام سخنگوی مشتمل بر یکی راه باریک دودسته
دیگری ای احکام خانی از پیش دهشته بخود پر و خدیه بجانان دیوان شرایشان را دودسته کرد و دیگرها
شرقی و غربی اردوی محمد شاه رسیده هر یکی سخت خود را در خدیه بجانان دیوان شرایشان نزدیل همایی
نمیان و دیگریت محلن مسیدان خنک داشتند که در سرای عظیم ایاد خبر میگشت ای اس نیزند در روز
سیستانه دو از دو همراه رایت جو اکمال ای
در زر یکشنبه سیزده همراه هنگام صبح راهی استان ساخته با فیض قول هایی دیوان را باش همراه
لغفرانه همراه ای
با فوجی اردو اوران بکیعت نیم روز و زد شتره در دسرای عظیم ایاد کشیده و چون محل مزبور
مشتمل بر رباط عظیمی بود که اینک دیگر بر اورد و بوده دیگر ای
کشته بسیاری پر و خنچه کلکم دلار توب بکشیده مزبور بسته همکی ای ای

قوش از نظرت نمایند و قول قرار داده شاهزاد اخراج از مرید را تعین می‌نمودند که از جانشیان پیش
نامحلاً کنال آمده داشت قرار افزایش و دستگیری کشکر طایپ رود میخ و در بایی جمل را مسپر کردان
کردان از نیز ساخته باشی برای ملاحظه پورت و در پیش حجت عالم از اردی محبت شاه می‌شدند و در عرض راه
قرار دادنی که ب شب بر سر راه بریان الملک سعادت خان امور رشید پرورد و در هجره از دندان کساد داشت
در نیز شنبه برا برادر خود را برادر دی محمد شاه رسانیده و در امدادن بعثت از اردی او رسیده بسیار کا
از کسان که بسیار بد را ایستاده فشارت نموده اندل اینکه نظرت نمایندی ذات از اردی محمد شاه که نشانه
نمی‌شود فیض از اینها ایستاده که نیز خوش بود برای نزول افضل افضل و برق از مراده شاه فیض
نمایند از نیز بغل هایان ملکی در آن منیچه ضرب خای قرار گردند و در این شانی اتحاد سعادت خان آنکه می‌بند
که می‌شان این سجن و مخصوصه بنه ز تما را برای کوه اندیجان رز مردم ایران از حوصله غیرتش اینچی را
بر نشانه از راه عبور را که هنگ کشته خان دردان سپاه لاهمند و کستان با اصل خان سرو از خان
غاص پارشانی در جمیع از خوانین عدو نباخت اند از جای برآمده فتوش شاهی خود را دسته کردند که با
ترنج خانیست نکیں حبشهم رکنیں آهنگت میدان هنگ نمودند اینچی محبت عرق محبت محمد شاه
او این را ناظم الملک از صاحب سرمه حاکم دکن بجوار اعظمی امرای آن دولت و همان رخان از پسر
الملک مدباری خوانین رصوبه دردان و همچوی از هدایت افرادن و خیلان هست و باش تو بجهانه راه
استخناهه پردن آمده از نیز همچوی که میدان هنگ ایون با غور غافل خود پشت بر پشت نقصه همچوی
نموده بعنی سیاهی شکر بر چشم دشنه بچین طول سپاه اگر که نیز همچوی همچوی کوثر فرزندی
که از از دندان چینین روزی از دندانی افسوس جمیع را بصیانت از اردی هایان مفتر و سرمه بر این شاهه
در عرض مخفی ساخته بر پشت کردن خرام سود و قتل هایان همچوی صورت اخراج از مرید را جمیع از
خوانین نامد که شاهه تو بهای کوه نوان را که میدان هنگ می‌باشد فتنی آن شاهان بر قی هنگ
نمی‌شد در یکی از این شاهزاده نظرت فریان دهبار زان عرصه کین در تجارت همای جلوسته میدان

پا بکسر هایان سرمه دندان شدند و در اینجا سرمه دکان فردا داد و نظر شاه بشران بر قی درین
غاز شاهه نمایند و هر یک سرمه که از از دندانی محمد شاه بیست اور داد و بونه نظر شاه سینه
از کسان کشان نهادنی نوازم استخبار بیع اند و بعض پرسنیت که محمد شاه رز و نیز نزد از از ایان پایان
حصن کشیده همان مکان را که جای حکمت مامن عاهنت نمود ساخته شریا بشر شاه که از نظر شاه
و غربی از اردی اور داد بونه بعیقی اس نمایند که هر ده طرف سنجاق است درین مسفع که نشانه
نمودن که نیز نظرت آهنگت غاب میدان هنگ پشت دست چون رایی که بار دی محمد شاه اینیت
مشحون چنین می‌شود رضی طبع اند اتسن نمود و اینکه نظرت اراده کردند که برس شرقی از اردی این نیز نشانه
در طرف پانی پست که ماین کنال رش بجهان آن با ادیع هست و میدان کسیح دعوه مهاری دی
سردار رهیب که که فیض و زورخ نای ایلام از دندانی که محمد شاه بمقابله آمد بین هنگ پر از دندان
از همان راه داشت و تجربه کشت شا بجهان افرازند و مركب هایان دزد و دشنه بجهانه می‌باشد
طبع هنگ از نظر حکمت هزار دخانه همچی که نشانه و در دشنه ای از اردی محمد شاه مکان همکاری
و دیده خانه هفت حاشام را در آن مقام از نیزه هسته خوب این نظر از دندان نظر فرخانه مانند کی
معکر محمد شاه جای که علیها رسیده قمای ایشان نمودند ربو و مایه های جهان نزد و راصد ایشان
ساخته داشت که ایشان نظر چیت اند اینه بیرون دلت هر چیز دلت هر مود نمکانه ای هم بینی
اقدس سرمه دکان الملک سعادت خان که محبوبه دار حبند ملک و معلم از اهله هند و کستان باشی
و چهل هزار فرقه زن و زنگاهه دستخدا دنام بزم اعاده محمد شاه و اراده باشی ببسیاره فی الفخر جمیع از
سپاه نظرت پیا اینجا لایه از مرسدند که حکم جای غاصبه نیز همچوی همچوی اطراف از اردی محمد شاه
چولا خانه جمل سپاه نظرت کشیش بود که از کشکن رسرمه دندونه که فتنی ای اور دندانی باز فرجی را یاد نمایند
بر سرمه کار او در مکانه دندونه سرمه شاهه نیز دنیه هایان از نزول حکمت همچون روز خانه فتنی که با
جهان آباد جبارت ناد رایی جعل بکسر شاهه نیز همچوی دار حمیح که ای که بجهان کبری اخراج نظرت کرد

دلدو بکریش تقدیس ارد آمده خودش نیز روز دیگر عیالت آن روح حکم کار گرفت این دلدو در کاشت
 و اصلاح خان سردار خاص محمد شاه باشاده اخوان افغان و میدا دکار خان در هرسن خان کو کرد
 از خان و اعتبار خان و عالی احمد خان که از امرای معترض وند با قرب صد نفر
 از امراء اخوان این دفعه ای دیگر تی بزرگ تقریباً کسان عرضه شدند ایکون کشند گفت
 کیز نزد سبله که فشاری پرسند و محمد شاه با نظام الملک و فرمانده خان و نزدیک خان
 فریب بار دوی خود اتفاق نصف اعلاء، اعلام صولت نزدیک چونه بعکس خود باز شد
 بزیل بخت نزد خداوند پسکر و فیضان که پسکر و تو بخانه ای پادشاه ای امرایی با غایبی
 و اثنا شاهزاده زریش شمار بخطه تصرف دلایل ماعصر شک عرضه میدان از وجود سپاه اندکا
 دیاباد کشنه کان مسحون کرد بد بعد از فتح ای فتح نایان چون محمد خان اطراف خرخان
 خود را بعمر جل جلد خود را نجات داده بود خسرو دلوں شکه سپاه ایکم از روی
 اذن برکشنداده از جواب طرف بجا افتاده از مواساهه بسته در اه هند به پرداخته بود
 کار محمد خانه با اضطرار بخا مسیده روز سیم خلوع خان سلطنت از خود کرد و افسر در ای او امر کفره
 با خان این دامراه که تعظیم رئام دارد و در بار سپه سرخ شام کرد بد و در جمعی که پادشاه رنجا، عارف خان را
 حضور اقدس بود در میقات لبنت ایلی که فیاض حضرتین حقیقت داشت از جانب هنری فی هرده
 نیز امیر زر را نایاب اردوی سبتعال آن پادشاه مزخره خدا المور و مسکن خام طور داده بیان
 مسعود اکثرت نیز ناپرداز خیمه مبارک راه در سرم اعزام شد از انجا که دستگیری درین مقام
 شایسته این سوده ای بست دلت اکھرت را از ازدی ملطفت که قدرت در نزد های پوشش
 خوبش ساخته و در حقیقت زمام اغیار سکل مالکت هند و سیان بدت تحقیق دولت نادریه
 امکن و محمد شاه چاشت اکمزوز در بارگاه اعماقی در خان اکھرت بود اکرامی که از جانش چنان میگشت
 شایسته چنین خانی بوجعل ایکم باز محمد شاه بعد از طبعه عکس خود مرجهت کرد اما افراج مصروف

شیر و عازم مهر که روزم اور کشته شد **نیز** نسبت عداد شکر بکران بود **سرکش** کلاک خون چا
 بود **پردن** رفت از بحیم صحف کشیده **مره** سخن از خنک دیده **شد** از آمیش مرد **سپه**
 بخیار حرم مسکاد ای **عکش** چندان که دامن در کشیده **سر** بخیم شنک نیزه دیده **عزم**
 رویان دلوله در چونه هسته بین اندیخت و در چشم ربات گلدون پیش ساخت سپه را شفی کوی خان
 چرچیان طرفین مانند چونه مشهود شیر ایکمی پرداخته مبارزان خرازه مبارزان خر خوارزد
 با ستعال لات خوش بازدسته کی بکران مانند کردی در خم خواهان قوایم سپاه اغلطان نزدیک
 سرکش ای مانند بجایه خون سرکر دلان و هر سه که بود رفعت شد جا بک در ای از کسب
 پیشی پارهه بیهاخت و هر از دن اقبالی که دان اشت فشان میکشند بزیانه شر رون خنک در میکاره
 اقصه از اندیشه طهر اتفاقی چونه پیش ساعت باز رویه خربه اشش طعن در زیر بخش عالی است
 و از زبانه نار حامیه دصف حال بکر و زمیان از از کوت و فر ترازه دیپاده تقیه ای از لجه الکاف
 نهایانه میکفت صبور بر صدای فاعله دسته ای قلب در کوششان میماند خفت برق است
 جائیان صورت یکاد ایون چی خیطف ای صادر هم در دیده ول جلو میداد کلمه چنک مرک
 ای هنک تقیه و جعل اها رجوماً للشیاهیان بر زبان حال ادامی مزد و زبان پیغ منی باشیو
 و الا عنانق بستان قطعه با دامیر **نیز** **نیز** شد از خسته ایشان رزم دیگن **خون** از چلولن
 سرای زین **کرن** زود و شنک هر دو راه **فهنا**ی جوان کشیده خون شنی **زد** سه نیما
 خاراکز **مشد** بچشم شیر زم سربر **ز غلظیدن** کشنه کان در صرافت **شده** نشسته بر شیخین
 کوه تاف **لنس** باری کشته جسته **در** آن عرض غایلی مانند چون در غایلی خان سعادت از شکر
 هندیان بودی بر نافته پکباره بجانب نہرام شتا اضند و سعادت خان زنغا ریچ خان سعادت را ده
 که در زم دریج فیل فرار دشند جان کو با قرباً دات بیاع خود زندگی خانه ای خان دلوران که پس ای
 و مدارای میکله نهاده بسته ای بود خنکه کشته بکت بفخر خان را برگشتم عتمد میباشد زن

معتمدان امین بخطه خزانی در پرستات تعیین مرندند در ذکر و فایع نویی میل هزار
و صد و پنجاه بیهی چون افواج شنک دری شناور پیاره و هرستان که باه پایان غیره
جهان اند بود از این سخنده یا کشند رسیدی قدان را چنان که در احوال این خذکار بر طرف جمپار از زندگی
بودند دست باقی شانع داشتند اینجا در بیان چه و دیگر شنیدند لزود اینها همین در حقیقت نیایان
همیز دست تقابل افرادی سینه کل می بردند که ای کاری چاک و محلون قبایان همین دلار کلیس
با در بر کشیده بایان در هر کس ماحصله از بیبی عجیب نیایان نزد اور و هر شش شنبه و همچو که بعدند
دو اصحاب محاسن اتفاق دارد و حضور زری افسر محظوظ دفع فتنه شنید از طول استراحت برگشت برگشته
غایی حل خرمیده از خوش شکان قری باز غصی قرایی بیچی نیایان صبا و شال های سبب غار کاره
شهر غازی که منبع دیاه فرمان و ادبیات نیایان اینجا را فخر کردند و همین در حضور دعا و میال است
الله و کل از نایاب عزت چهار افراد خوش و تعیین بندان در خشان روز شاخه ای بیز خود و میال
بر داشتند و میان سیز هشت بسند تویی و دستان چنان که فیض بر جا شجاعی درست
ساز و برگشت خوبی کردند و بیان ماحصله شنید کلستان دلیلی صنور برای طلکوں پرند و در عرضه
کلشی افرادی سیاست کار سوابز رضوی او که در خارج کیا به که خود و سلطان وی گویند از خلیلی وی
لشکر مبارزه است زده هر چیزی خویش شنک پانزده صرفت دستان چنان که باشی که خود افراد
بود در گرفت تعیین بلندی اشتبان در دار اینداد زمانه بود اور در روز شش طرف عصر خود و عصر
منزل محمد شاه را بعد از میت هشان رئیس است که درین فتنه شنید و هر درین فتنه بخت
لشکر طرف بر لختیت فیض ای احوال ای که در غرب پنهانی باز دهماه جدول اینکه از جایی
اش از دوباره طرف محارف تحیی و اقیح شود و لوله افتخار و غلبه ای شوی ملک داشتند همیز از
در میان سیز هشت بسند ای که ای پر خانه و بیچی را پس پی مضرور که در اصل شرمندی میزد و دندز در این
در مراسم دشیده ای که ای نکره بودند و چند تن از شتر ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای

بهای نیج دست ارجی احقر از دوی او بود که شنید روز شنبه با امرای که داشت اراده دی خود کج کرد
عازم اراده غیر شماره بعلی حظط پاسداری حرمت آن خاندان دلار تبار خیریتی می باشد خلاصه
و سر ای
با عجی مامور کرد که همیا همراهی رکاب آن پادشاه خلاصه باز مزده بلوزم خانداری در شرایط خود مکانی
پردازند و از کجا روز چنین بعده ذکر نمکرام ای
داشت خضرت کرده روز چهارشنبه هفتم ماه باع شعله ماه مهر که بعده عزیز جا بهشت و روز دیور کجا
لر قفت حضرت محمد شاه برای مذکور که از نایاب میشتر بامضای شهروز بود و در آن شهروز بود روز دیور
بیست همه از نایاب مزبور سار و غازیان از نایاب ای
همیز ای
با دشاده دست ای
و دست ساخته محمد شاه هر سر در میان همان طبقه دادند و در روز ده مرکب اندیش محمد شاه
سفره ای
اکھرست پر دخنید و مزد که موافق عهدی که در نادل قرار با افتخار سلطنت مند استان
با ریگاه بخت حضرت شاه نقلی دار و دو ای ای شرط اهداد و رسما داد و داشت مقصدا ربط پرخانی در باره
دولت ای
عطفت که تاج عجیبی را علوه عیان بگشی بافت نایاب جواہر خانه و خانه رانش پادشاهی فوج
صل طین سلف زد که در و دستی سلطنت مرجد بود و مغض ساخته موضع عرض در ای و که در سر نایاب
ای
خانه زین سلطین دی زین با عجزی را ای
منبوی آن در حیثی ای ای

در دشت در درب و قلعه و نسبت دو سر تقریبی ایشان دلخواه شام که لعنت آن معموره کل کوب خود
 خود و لشتن جبل عوام بر قصر حضرت نزدیکی سی خواردن از خود ز دبرزک شاهزاده بر داده ای انجاد خواه
 استمان و پادشاه دلآل جاه برسانست نظام الملک قدرالذینیان در صدد و شفاعت در آندها التهاب
 ایشان جانلو ز غصه باد شایی بز لعل اعزوی بخشش فرزنشت و فیان در رای غوتت راهگذاشت کار
 بوزرد شریعت و سرایی که در طرفت شکران بود توانما استرداد و با ولیا ای ایشان است
 کربلا ز بامه بمن فرنج چشم بدر ارض ای دسرانه ای آنطا یعنی سپد سوتت و چون در شب بو شوش
 سید آنیار خان داد مرقد نجاحان دش همراه خان که از اعاظم هند بودند بسیار فیلمی نزد فند
 مر تکب قتل فیلان بکشی و بردن میلان شدو بودند در مقدمه مژده و در طارع احصار شاهزاده مخصوصه
 بودند عظم اللطفان و فول دفعان که از عیان دولت گردانی نبودند حکم الله مورکر فتن ایشان
 ایشان درمی الیها را با هم رصد و هفت دفتر کفر نهادند برابر دولت حاضر بودند که عده بیش از
 کردیدند و از دفعان بیش از ایشان بیشتر میزد سرا بر زد که رکابه بجهة شاهزاده نظر امیر میرزا حظیره
 بجهة اسماباب نور و آر کیش بنم و مسرور پرداز یک هشتاد آیام مدلایی عشر ترا و شنست روز و غیرت شب قدر
 بچراغان مطلع صد هزار رید روتا یک هشتاد آیام مدلایی عشر ترا و شنست روز و غیرت شب قدر
 هر دز فیلان کوه پیکر دکا و ان فیل منظر دشیان از تو رحمات ده بران صاحبیست بسته بگفت
 می اند چند در دز یک شنبه می پت دخنی ما هزار هزار شاهزاده بیدن شاه دلآل جاه بجدل هفتاد
 هشت سروانی او ای ایشان آن مدلایی الله خداوند ده دز هر قریب ده هر قریب ده هر قریب
 شاه هزاره دلآل تبار و چند قطعه لاماس نیز خلق ده دز هر قریب ده هر قریب ده هر قریب
 مرصع برای موادری شاهزاده بسیج کاه جلوک شیدند و هش و دشنه می پشتمانه باز هزار
 مغادره بعدن دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان
 مغفاره عظام دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان

و پچه قربانی ساخته خون ایشان راحمای شب عید و خفایه است اهدیه خود سرچه دلیری راهجا
 کشی نکنیم که نهاده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان دشنه ده ای ایشان
 که جمعی از ده بران در مسروق می دهند که احمدی از غازیان باز منچه خود و ای جمع همراه
 ای خواسته است بشاره بثابت قدم پیشند که از ده که احمدی از غازیان باز منچه خود و ای جمع همراه
 پدر کرد و بقصد غلام تبع از شایه پیشند خود پیش رو شرقی ای شاپ ای سرکین سر بر ده بایان
 شفعت ای ایشان بازچه برا ای دسته دعا رعنی تباشان برا پشت جنگ هنگ بر ای دسته دعا رعنی
 حشمتکن و صورت سهیلین بوار که ای جهان پا دخخون که زران نیزه در ده براهم مصواتان سوان
 آمازناه بدر رکاب هلال رست کشته مسجی میان باز دزد راه بعد دام ای دسته مسجود خاص دعوام شفعت
 در ده آن ملکان بعد از تحقیق ای ای حركات دشنه ای دلکرام میاره جم جم جم جم جم جم جم
 فوج فوج ای پیش ای مکروه تعیین ده ای بقیعه عام این میلات فرودند شور عیشه آیه سویه فزع ای ده
 میان سهیل پدر ای
 اصحاب ایشان صفت خانه زنگز بیزد هفت نباشانی دلکاش بزد رفته ای شراب نادانی عوام است
 خراب ای ایاده ذکر و ناش سلسله ای
 جنت میزد دلکرد کنیه کادی میان تقوی رایت حضنها که ای
 دفور ای
 دنیا می ای
 داریز دیوارکی مانند شیخ پد محیی ای
 دو ده ای
 ای
 طلوع میزد در ده ای
 طلوع میزد عظام ای ای

شیخ دا جنگل پیشیه خیان تعلم کرد که خانشاد از هم در فخر نیسان رفمام از حصر برخی
 آن عاجز امکن از راه گذاشت طاکسی بود که گزندگان کسی دخانی و دیگر کسی دخانی جواهر
 شاهزاد را میزد و در این میزد سلطنت سلطان دوکور حجا هر که با صلح امده
 هر کو در ری صدر کش ره رکش عبارت از صدر ده پست حرف رضی اشده بود ری چمنی عذرخواه
 دام اسنهای خشان که نظر اس دخانی این سلطان سلطان سلطنت سلطانی جود شد
 بخزن دولت نادر پهلوی شد و این دخانی دلیل دعیان دارا ملطف دار ای ای خود را کی
 در حربه داران مالک آرای نیز کرد و لکم از نفوذ جواهر مرصع آلات و نفای سباب بزم
 پیشکش هدبه با کاه حضور سلطنت دعا و خان در آن اوقات داشت بعد از قوت عادت
 خان محصل بصیره لکن در سازند که یک کو در زر که با صلح ایران پا پصد هزار زمان
 با فیلان گره و زان رس بباب پکاران از حربه مژده و لکم تعلق دعا و خان بود بخزن خاصه
 رسانیدند در این وقت از خانی سلطنت پیش امراء حصوبه داران در و نزدیکی ای
 پا نزد کرد رس بکار رهایان اشغال باخت دار غریب جواهر رس بباب کار خانجات داشت
 سلطنت مقداری خطر که فرزان از حوصله تحریر شاه است سرکار چین با دشاد کردن گزند
 باشد رس بکار پادشاه داکر جا که شاهه باشند رس بصله تحریر شاه است رس بکار چین
 گزند و بخطه اوسای اشکر که مصدر خدمات شده بر دنداخه ای شایان عنایت یکم
 غاریان و مازنان طهره قرین مادی هوبی که از دیوان داشتند عنایت در محبت کرد وید
 و چند میلکه ایان از روی هایین از کسر ای بقدر نفری مصدر ده پست داشت رس بکار اخمام
 شفقت کرد دید از خاص و عادم از دوی رس بکار ای ای رس بکار ای ای رس بکار ای ای
 کسر ای
 ای

فرجم سمجی دلیل دیانت ایران عزت صدر و ارجحات سه ساله ایل ایران را تحقیف میزدند و نزد
 رئیشیه سیم باه صفر بکی امراء دخانی دولت کو کار رئیشیه فارغه دشیز کار و مرضیه دشیز
 نزد دخانیت و میباشد خسرو از رئیشیه مدبت مبارک شاه که محمد شاه دام ایشان سلطنت بلند خشنا
 خاص بخزند ساخته جنده و شیخه مرضیه نسب دیان او فرموده بروکش ای ای ای ای ای ای ای
 عادت سلاطین هند و سلطان است زنیت دادند و تابع دلکن پادشاهی هند و سلطان ای ای ای ای
 بخزند شیخی که دند بعد از ایل محمد شاه رس بکار ای
 سپکران شاه شاهان ده باره صاحبیت ای و تخت دو دیان سلاطین جهان فرمودند که
 هاکیت آن ظرف ایکت در بایی سند از عذر مدت کشیرتا جای که ایکت زبر عربی خلیل
 یادی عباره دار دلیل دشاد و تابع دلکن پادشاهی هند و سلطان ای ای ای ای ای ای ای
 اشقام یادی چون ایکش هاکیت شریعه عربی ایکت در عزیزین دکمالی رسانی داض سالکت عزیز
 شمرده بیش و ایکھزت نیز قبول رس بکشی غلبه و مدت خود فرمودند در همان مجلس علی امراء دیان
 دولت کو کار نیز رس بکش که دزرسی و در خارجی غاطر ایتس داشت ملل جاه و عزیزیه دهی شاپور
 فشاره مشغایه نیزه که خاره کش دولت آید در سلطنت راشادی او بکوش رس بکش دشاد
 دایان آن دولت ساخته مفتره داشتند که در سلطان هند و سلطان شاهی کل جای محمدی
 فرزین چهار شاه داکن سار طاقت فرموده سکون و خطبه داکن آن ایمان در جاکن هند و سلطان شاهی
 شاهنشاهی جاری بود باز نیم سایی محمد شاه ای
 محضر ختاب بصیره داران اطراف راه جایی اکناف ای
 برادر کش دارایی مکن دادند جمعی ای هند و داران دارای پست مفت هند و سلطان را معاشر کشند
 کایوس مفتر ساخته و دزرسکشی هضم باه صفر باعث و طفر از شاه جهان آیا دیانت چهار
 ای ای

مقدوم و تغیر مقدوس می پاشه در کجا با اعاظم در ران نیین و بعد فرمان برخایش آمد فسیاد الائچه
در دیسته ای هی فراز که فتنه باشد رنگه بصل خواهد کند که بزر و مفتر حس ابدال من اعمال ای
که نون خاطرا اوزان ای بود که برای ایصال نیزه هند و سمان دل اضرفت موکب یعنی سنان طبی
دشنه ایکت ردم در مس نموده در عالم فرب جود را ز جوا هر دن غایس نیز لایت رسید بجهیز پادشاهان
ذیشان آنها بر فرنسته مغارس ان چاپار و عصینه ای ز جامب حمد پاشا دالی ایندا و مفتر مردان
علیه دنخان خلی ایچه ردم در مس نمکت فتنه ای او با ایطال خود در اسری تظر و ایغان در کاه فنک
مس ایسدند ای جمی خان عیکرکت چه خی بیش شا رسول را بختارت ردم در سردار کت قفار و چا
بانی بلو غرفت پیش رو ای عالک ردم نیعنی دمادی دوازده هزار فرمان جواهر و مرصع ای بجهی
رنچر فیل پرسی ارخان بجهیه عالی حضرت پادشاه مسلمه راه ردم دمداد آن برای پادشاه خوشیده
کلاه ردمی ارسان در بینه ما رجب ایمان عازم معتقد کشیده دار اخبار بجهیت آن راینکه در ای خان
ماه عرضیه شاهزاده رضا قلی میرزا نظر ایز رسید که ای با سخان دالی خود رزم ای هر کت دالا بجهی
منه و سمان آنها هی با فته مسیدان در غایی نصوت کرد و هجیت موفر را ز یکی در تکمایه دخواه
فراسم ای که بجزم تاخت سرحد است هر خان دار و طژان در حینی که شاهزاده رف خدمت ایکشی
کشنه عازم مشید مقدوس بود در هرات این خبر را شنیده با فنجی از غازیان بعزم متفاهم دارد و میش
شد دایبا اسن منیز از طژان یعنی کشنه ایه بود در اولاد طژان پکد بکه بجز داد و دش
از شکر ماین ایطوفه دست یکد از بکه دار و تو ز هر بر کر فاران داد و موکب شاهزاده بجهی
معلم ایبا کشنه بکه بایی جهت هی کند نشت سبب ایور در داشت و غله مرسیه بقفا لار
که ماین اشاد ایپر و دایع است مقصود بطبع پوشش و اکندرن مرشیش ایس آنفلوئیکم بکار کن
پنه شور کش را خنک که بایی ایچاده طژان داری میگردشیده آتا ماین وقت دار و غنی طلبه بوره
دایپر و بوده بایی بکری عال فله کیان با جمعی عزیز است کلکه کو و در ای ایه داشنای کیز دار

جهانکش ای شاهجهان آباد اتفاق ایاد دیده از دصول که بایی بسی خدمت راهبر مخفی خد
بهد بایه دو خانه ای بخاب دلکت راحبر بسیه ای دامنه که سنان که نظر بایه ای مخفیه
دراشت متوجه متصد و بیت ده عتمه ای صخر کیا را دو خانه بجهان سه شور بز ایاد مضر بخمام
سپه بنا کشته بسب ایلک صون سپه ای ز لذت چون مکسم برسات دشته طیله
ایک برو عجله بجهله ای ای بجهد شرف را برشا خانه کجت سپه کلکم داکلکشیه ای طرافی
داقفع ناهو بکشی بکلی بکه در آغاز عبور کرد و چهل درز موکب فریز ز در آنطرف رود با شط ایشان
جهنود لکه رفقت ایه ای خنکه در هضم ما ریح ای ای طلفت هندا با خود زیر نکشیه
از ایک که نشیده با وصف ایشانه بجهان سرکب داکار و افریه که وانعه میش باز کری هی ایکه
استند ای دهشت که ای نهاده عورت منع ایضی ای طبران باز میاند بجهش ایه میان در برد ایان
سپه ای خنکه میش دلکه ای خان صوبه دار لا همود ملکان تا سرده بجهان بدر کابه فریدی ایه
بلو دنم عدیت پر دهسته ای ز بخاب حفت ایضاف بایفت و چون پیشنهاد خاطر ای دس ای بجهی
که بعد ای رفحه دستیه هندو سمان با خانه ای که نزد سران و خوارزم که منع نشده ای خنکه
بود پر دزند ای دلکه ای شاهجهان آباد بخانه کی ما هکشی ساریه ای صاحب دفعت روانه بلود مقرر
مرنو دند که نکشنه ای دلکت منظر در سایل داد اکمیه بر قب و هقبا سازند باز ایات جهانکش
وارد ای خنکه دش و ای ایضی خان باد شاه بخانه ای ایشیدن ای خنکه در هجری کیه بخود دکشنه
سپه بکه بخبار عاد است موکب های بیان حاجی ای قاشی نام معمده خود را برسی مغاره ای عرضه
اخدی ایشان بجهان عدو دشان دوان ساخت درسته ایه او در میم سه شر جادی الهمزی دکار پد
سپه نون دفرمان در جوابه دنخا ز مقدون کشته ای احمدی ای ملکان در بار ایشیه ای در فرقه
ساخته دبا فنه هزور دوانه دایعدم فرمودند که ای سلطنت بک چون ای خانه ای داره فارانی
دلقاوه ده مان جنکه خانی نهت هنکن ای ده بخیریت ملکی سلطنت رفظ ای دس ای قبه جان بکشنه

داد را باعجی از خوین نام در روح اکنفرن مشهار مورست آق و ظالم آن دید مردله عارف بود
 سند و دیند و پای حركت مذکوب با اول بیان نسبت خود که تاری خردی خان عجی و عجی از خوین
 بیان لطفت ای رسخان ^{لطف} خدا بر خان عجی نیعنی داد رسند و رایم توخت مرکب بایران گرسنه
 و پیش از دنار با ولطف خجان گیری و دید به کسی استانی، بخوبت در طرف آفان اشناوار بود
 بخوبی غریب در بکاه معلق فرستاد، دم از روی خونی میزد و درین میزد که مسخر و دشان کشته خالکشنه
 بعد از بعثی ولایت بایند و لایت رسخان متفق شده باشد که رسخان خال و از دامن بایران
 روز بعثه روی عقدت بیکل رسخانیان ازد و آثار غلبه خوف و هرس و بحوم روش و دوسوس
 خجالات است هاس خاچطر (دروز) در زیره سای کریس سر خاس عالمان مناع سراز رو و چو
 کمال سند از دلایلات کرم سیر و ساز کی ضعیفه ها لکت خدو کن که کشته سخنان خان روز
 و دی مزود فصل اقتصادی سفر کسری مکید و عرفت ایست پشناد خاطر خیزد و فرمان بایران
 بنخاذ اتران باشت که محمد حقی خان سپکلی می نارسون رهان رکه کمبلیه و باد و خمام بایران که از اور
 صفر مقطع بدر دندر رز راه خشکی و تو بخاست و زد ابد قوش باغزیات دکشیهای دیوانی از رزی دریا
 داد رسند و ترا شد و سپس بایات جهانی در هنتم مه صیام زنکاب حركت و باید بخاست عجل از راه کهش
 در بزمیات رانه رسند و رسکنی مکل و زبر از برای ضبط مداخلیات صونه اصوفان دکر قلن
 هار زدم و هر خطسان قوش اوتیعنی در باقیان ناصوفان در اندیش و فرمودند رسخان ای هار
 کوچ بر کوچ رسخانی هار و طرق معتقد کشته با حرف ایکی نایمی ایست مشکل بچهلدر
 که میست نات صعب بخی بعایت آنی در زد بایزی ایست غافلها را و کحال سهو لذت ایان
 مفعع کند زیند و در پنجم شهر شوال از دنیه رسخانی ایله تعابه داری پردهست اما بخون ثبات
 فرار خود را در بر بر طوط خدی و فردیون آفت از از قل معاشر میست خس بالهایان را در داده
 اکسر زینیان را مانند کیا، علغه کس تیخ اشمار را یافت باز سای دزنه مد ایذه طاعت مرآمد

کرد و خبار بجهت داده نظر ایلیها رسن در آده تجویی ایلک کرد و مکتبه بخرا و داشت که فرورداد
 رسید و برقی دلتش غیر از بار فرشا نو سرمه ترک خلکه که کرد، داند بخت خود کشته
 بخوازند رفت و جمی کشید از بزکه و بجهت خود ملحق شد و در کشیده شد آبر کشند رسخان
 جهانی بخاست عقد اعدا باقیه بگایه بجن ایشان و دخانه ایکن رانیز طغیزند فرع و غصه
 مرد و عبور کردند بخون کوستان و آن ناجیه سکنای ای افغانه بر سفت ایلی خصام داشت ایان
 طایفه صاحب بجهت مرغز و دعوت غیر محظوظ در عکس ساخته همه مصدر افغان غصه و شرور
 پادشاهان سلف از پیش ایشان معرفت عصیون بودند رای جهان ای ایلیاد بیکم دیو شرست
 حشی خصال که در خونه می ایک طرسه سکنی داشتند تعلق باقیه افغان فاهر و زد کرد که دیگان
 ایشان که جهان ایشان شان بود و ایه فرمودند اکن اکن ایشان پایی بست نکل پا داشتند
 دکردن عمر آن بکش ای اغوش شیخ ایلک شرسته بعیه رسخان پسر خیلان پایه ایم ایقاد
 لکشند و غوجی عظیم را کنایه بخواهست زنکاب طغیه شا ب متیز بخانته مرکب بایران از راه
 پیش از در چند دیگر آباد بمنهضت فرموده در عرمه ایه مبارک هضمان وارد دار ایلک کا بل دیگان
 تمامی سرکرد کان و سرخیون ای اغوغه اکن لایت شرف اندوز جهیه سای ایشان سرتیان
 ده مور دعایات پیکان کشند و بجهت از دلایلات سخنی ایله نایمه
 ای خصمه ای داشت چیل خوار غفرن طویل ایه افغان دیش ایل و دیگاه است هر زرد و دایی
 ایلات که ایشان در سکت میزد است ایقاد داده روانه هر هست کسی قیعنی فرمود که در کنی ایشان
 سر ایلام صربیزیات دی ایچاچ و دی تعداد ایچانه است بروه باشد تا جینی که ایلات ایقتضیت
 داد و هر هست نیود و شش زنخنط کا بل صرب سر ایشان صندفت کشند با شفاط هم جهان آن رایی پر خشند
 دیجوا هر خانه و خزان و زد پیکه بایه سرکار غاصه تر ایصال ای دی هایران زنکابه دیگان
 بزرگت رانه هر هست صاحبند صوبه و ایلی کا بل دیگان در ایلام ایشان در باز ناصوفان بر فرادر

بدر کاه جهان پناه آمده برضیت پرست کردیش در دن روز اصلاح پیر مرتی دعکر کوت نامی عملی که
 در دست لی ابیه اذوقه و آخ و بجهانت مشهود رسکی فرنج رزاب و کادان ده دست بحقورایی
 مرکب جهانگشا از زرده و بجان مکان عاشر خواهد بود از زاده و یک که ابا دان داشت بجان فرنج
 الغلوه را پناه گرفت ساخته تقدیم بجهان پناه در ذر شبهه هشتم آنهاست پیضور در پرسه شنی است
 و آذوقه اصر کرده هنگام حسج بلندی لطف ای ارشکه داد پور سوار و آفر زد و بنشسته بجهان فرنج
 روز یکشنبه هشتم ماه مژوب رس ساعت از زد کشته کجا آنکه کوت رسیدند با دعوه ایلک خدا
 هتی بود که رخت هرگزت بقلم فربکشید برو و نامی جواهرو و خرابین خود را در چهارچا
 عین که طنا هبسم شخص دقیق بغيران منکر سیدی مدغون ساخته هریتای نظر لجه و
 مشهده برای باتی بند و چون بهشہ سرخ پر تا سیدرت قدر یار گان دو لست را کنترکن تقدیر نهان
 خرا ای خواهی بدرست میدهد خدا بر این قله نکو رنگه بحیث دنگ غلط کشته بعد از آنکه کرده
 نکت کو گنجار و بده مرادش کشته همان طور و رو رایات عقاپ پرمنده مانندی کنند طور
 بال ایلکند و زنگ قلعه کوشش بام فرز حسنه آغاز پرستی بند شاهزاد اوج دشمن شکار کیش
 تاران ایت چرجد و ایت از بینه و در غاری غاره با رسیدند ای اند صوفه کشته باشیم بدر است یه
 خود را بقلمه ساید و بعد از طبعه بجهان زیکل از خدمه بجهان خانه ایان حداشت بشبان بخصل بجهان
 در اه باتی باری خود خان کشند چا به نمیده با رو سایی تایع زد و دست در این استیمان زده بیا پس
 اهد سر افزاری جست و تمای خزانی سیم وزر سرشنایی کل دکه که در زاده ای بجهان داشت گفته
 ضبط و آمده بهر جهت کرد متوجه و زنگیل کنخوان کنو زعاء و اشقال بفت پسر که تاران
 روز پرتوهم و یقده از عکر کوت عطنه عنان کرد خدا بر خان ایم بسیم صیم ببرای کا بهشت
 شتاب مورکشید و شاهزاده هم مزبور تباشد خدا ای خانه با فتحه و فرزی دار و لر کا نزدند
 در پان اتفاقه مرکب تاران باین بیان در عزیت بجهان ای بجهان کرستان و تخریان

هرچند که ای دریای ایت که عزیت کشت سند مقصود فخر جهانکش بود کشید هفت کشته را بار خطا
 هرم از غذا ملخانه صلیخون کوه تو ان کرد همراه از در گوند که در میں هزاره سپکه که بقال
 دهند اما چون دیره سعیل شیخ نزدیک بدریایی ایک بود کشتهای ای بسیار معج و معاین که
 همراه بود نیز هم پوسته تو چنانه بجهان دعله بکشخطاون تو بجا نزد را بکشتهای از زمی درباره
 و از نزدیک نزدیک بجهان کشنا را بجهان بزیر غار بخان در سرکشان آند بار روی نیازند برا
 هنک قیس ای اراده نامی فلاحات آن زیج و عرضی راه که از روابط زمان ایکشی معتقد دو
 مقام خود داری کشید ای بودند مطلع ملاده ایقیاد کشته مور د عفر زامان در جمله عان
 و غار بخان هر کیت بدبز رسابن بزین داری و برجات خود نایزد مشماع اعطاف دجله
 شرند از ایجا که خد بجهان از زمبا دی حال عیشه کریه آن بود که سالمان طلاق خلاصت
 اد آیه ای طاعت ولامت نزو و بسبز از ایام محبت به هنچه اد و ازند و اور از زشان کی
 آنکه سازند فرمان خطاب بجهان ای ای غان صادر شد که دیهاب خود را در بود روح ای ای هنک
 کریه ای و رطم شورش شاهن عالم بدارک دلخوبی بارزی نیازندی د همیک کردن امیدی
 و سرمهزی ساخته بدر کاه متعالی شتمند در جهار و هم دی عقده محل مسود مل رکانه همچه رفعت
 سلطنت کشی بجهان در اکنچا بوضی اندس سید که آن ایه بجات در کوشش خذ را بخان زمعان
 ما بین یعنیکم فتحی خود را ده دریا عزی ای ای سریلات نفافی ایت کشت بکره دینه در سررت روی فرار
 هناده به هنچه اد مصمم کشند منه ای خود را را بآش بهزاره رفرا ایت نیز را در رکانه کشته
 خود با افجعی از غار نیان همیده رسیمی در شب شنیده مت دیکم باه مزبور تجافت دنخست
 و بکشتهای از دریایی سند عبور کرده با ایغا مشی پر و خنده با دعنه اینکه آنظرف در ایسی
 هنوز بود میشود صعوبت طلاقی خار راه سکت اندیشه در هفت روز با لیگار آن نیست
 بعدید راطی کرده دار کشید او پوکشند در اکنچا عریضه رشکش رزجانه بند ایار

آنها بعد از این‌گام کار مند و نفع از نظم و همایت سند و مبانی هست بسته به مالک درین بسته فراین تصالاً این
بغداد پرست که از چون مالک محمد شاه است بسی باب و سکه طبعی سکه خانی خضرت خان و تمارک
سفر ازستان و هر هشت حاضر ناین در طهران آمد و معموره است تقدیر شد و شت که بهای اسلام را در چنان
بهایت رسانید و مجام علی پدر میرای انجام گرد و مقرر شد که شاهزاده با افسوس خای گزند و در هر هشت بدر کوپ الـ
پرسننه شاهزاده کان کماله را برای ملاقات از ارض اندشت هر راه پادشاه در سبزه هم زرده
صد و پنجاه سه طلاقی چیزی مثل علم چهار چنان معتبر است که مردانه دشکو سکیمی از زر را کماله کشان
از راه سپری و دوار و میان و متر شیخی من عمال بجزیه ای اعانت نادرگابا در روز تجشی به هفتاد هفتم خان
که در حوالی نادرگابا در حکمت مضری خیام عزیزان ساخته در بایام مضری میست اثر هنر ازستان از زد
تاریخ غرمه صظر سه هزار و صدر پنج که در عزیزت از نادر آبا داشت نادر رود با چگاده سال و هفت روز
درست حرکت از شاهجهان آبا و نادر رود نادر آبا و ملیا کامل اغاف افشا و چون پیشگیریست ذرا نه
در جنین توجه را باتضطرت آیات بکایانه هنر ازستان در پیش از حریطیان نکرده بجا رقیله ساکن هر جم
این بزم شان بعضی ادکنس سبزه از آن دست غنم اشقام و غنیمه آن لطفانیه مذکور در خاطر مقدمه هم دید
بعد از درود و سرکشی از نادر آبا و غنیمه خان ابدی سلسله کلی نادرگابا قویان ابدی از هنر ازستان
معافت و مضری هم دندک در ایندرا میزان از نادر آبا در این سبزه ای از هنر ازستان در در کوسم فرمیان که کو
البرز ای هر کفرنده راه فر ری ای طایفه مسدود میکرد به پیش ایشان پیروز و محبین فتحیان راه
احمد لری هشتر ای هرچیزی با جمی از خانیین دحکام ده نزد هنر از هنر از هنر از هنر از هنر از هنر
بایان اصرار مزد و حکام ارجمند ای از نادر آبا و این بزم با اتفاق دهی ای ایشان نام مرسان غنیمه دید
دو از هم صدم مزد که ظفر ای از نادر آبا در ای
دیهین که هنر ای
هذا تیمیز زر و معدود هر قلعه پست حکم خلاصه ای ای

با علیعی خان و لدرا گرد ایم غایل که بالات لغش قدس سر از ای و داشت متعبد و برد رضا غلیم زاده
زد و ترورد و هر هشت شوهد رضا غلیم زاده زاده و زد و ترورد با عجیبی سرک در شاهزاده کان غیر
با علیعی خان در همین سه ماه وار و خدمت ارجمند و شرف ای
که در آیام ساخته در مند و کستان میانی ای
نایزیل متعلق شده بدهند و همچنان هست بادا ملند شاه همچنان ای که اونکت هم پایه غلک در ای ای ای ای ای
خود میداند و براکن ای
ملکان چوکه هم کرد و دلایل شاه میدر تر میزی هم و بعد از حرکت از شاهجهان آباد چکه بون استادان ای ای
کاره هم ای
که ایام عده بدر تجنت مزبور در ای
در درجه ای
آن ملکن بخواهی ای
در زده یک زن سینه و بخت را باین خانه ای
حایلیهای که ای
تبار و علیعی خان ای
لوبه بجهت همایی ای
عنایت دلکه دار ای
با غریمه مزد و مضری دهند که شاه در هر هشت که که در ایندرا میزان که موله ای ای ای ای ای ای
ای
جولای که هنر ای
دار و تروره باد گشکشید و روز در روز در مركب جهانش رضا غلیم زر زیبا سپار ای ای ای ای ای

سرمه با آینه نشسته در حمام تقبیل می‌کند. هنوز کشته است اما کدر نماید از نظر سرمه بگشته باشید. بگویید
بگویید و مصالح بینی را مستعد داشت. بسیار بودند. لیکن از نظر اتفاقات از که مشهد خدمت شاهزاده کمال
منع نمی‌باشد. و سخنان کشته با افسوس باز نمی‌گذرد. که از سرانه از زیارت چشم برخیشیده لایا شاهزاده این یکان
کوهر صدف مسلط غمایت کشت. دو مرکز در زیر ای انجام دوام می‌پاید. این منزل بکث در وزراه
مارو چاق و دچار خود عازم مبلغ شده. در هنین حادی الدليل موضع مشوره بگشته خانه که بجز سخنچان
سراده نات اقبال کشته چون عزم نمی‌گذرد. این خواهی پلک داد خواهی سین اضطرم غدمت خدمت داد بیدر لست بدیرت
دیرت داد سرعتاً غلام شدید کت با عنوان کشته شد. عاجان را باخته بود. ایندر میان همچو خان نوشی پلکی بادید
دی سرکی ای این سلطنت و دنیا ب خانی هرچه می‌گزینند. اندی خود را ایکبار ای سلطان دلده و ایزده غمایت فروزه
و حکایم و مصالح بینی را باست. تا بهم تعلق دارد و از زمانه از مذهب سپری مبلغ و محارابی که از تحقیقات طبعیه نزین
شاهزاده نماید. اگر قبلاً تشریف برده چون سابقاً همچو صدف خدمت خدمت که هزار من بار می‌گردید. شردار
بلج نایبرها یول تریب ای او. بود و در روی ایست امیره سرتیغیت آواره گردید. بود مختار شرک که کشته شد
از نظر دو خواهی پر کرد. و تو بخانه را نیز غسل کشیده کرد. آن خواهی ای شش را با خانه و دخانی بر جاید از زر و دی
دو ان من غذیده در بیات ضرفت ای ایاه خدمت هم مزبور حركت کرد. عازم کلینه کشیده ای از زر و دی
ایست بعیر بخلافیت سرمه و نسبی از غاریان یک بیشترها از ایه غبره مادر شدنده که همچو جا از ایست ای
محاذی از درودی همایون زده نزد و داده عصده شدیده در بیست هفت هم مزبور نزدیل کو کشیده همایون نیز
کمی که معمجزا را بگوید. اتفاق افتاده در آنچه اول دلخیز پی آنالیع که در شابنی و در آن ایان غمود امری
لوزان بود. با عالم حکم را حکم شرکی ای اکثر در دش رعظایی اکظر ای ایست ایست ایست ایست ایست ایست ایست
هستان برسی نایز دستگیر خدمت کشته. بخونه فاضمود و از نیزت ای خاصه می‌شند. در منزل نایز دکور رضاقلی
میز زر ای ایشترز ای
وقت خانیده مکب هایون دارد و شود علیقیه خان را نیز نیزت شرقی ای ای

برادر کاملاً خود رکورنند استان آمد و در هر چهار تر قفت داشت خالب ملامات اور از این
پسندید از شخصی شناخته با علیقی خان برداشت مشهد مقدس برای بایت جوانان با سلطان عبور اتفاقی پس
مشهور داشتند آنقدر که در عقاید بازدید پسندیدند و چند زدگیر در آن مکان دهره رضی و زندگشی که قبل
ازین بحکم آنرا بایی سخن خود را نمی تعریف با افسوس پسندیدند و بجز جان بیرون و غیره و غیره از خود پیشان از خود
دشمن دوست بدروشون از روی ایسا تمیز دادند و خود را نمی دانند و کوچک آنرا دروز چشمیه پست
و ششمین ایام بعد بجهش زدنی از کنار آنکو پر کوچ برج گنج عالم معتقد کردند که زیرینه هم با شبستان مرضع
مشهور بوده بینی که آندرای سخن خود حذف نمودند از آن رایج دو تکلو هزار کاب که تا ده بینی بکث
نه فرنخه راهافت داشت ستد عجیب دستی اقبال اشته دو روز دو ده بینی بکث داتع شده
که شاید بینها اصل از تکلو پا به صورت بیکشند از دو صورت نکرفت آخر از اصر اخترفت و ده بینی را
قوه غان ساخته کشته با دخانیه زدایده و آنقدر از درود را در آن منزل نهاد شاهزاده از شاخه هم کجا
هزار هسب نهضت و نیم بکشی قلعه را مقرر از روی زرم خوبی هر خود دید معلوم شد که ایلما سرای پیش بینی
پسک شدید سر تکله کشی پیش از اورده چون تکله منزد بشدش بر عکس بزم و حصار است درست تکله را بست
دوسری طرف از مرآ احاطه داشت و پیش بیرون قلعه در روز پیش زرم می خوردند از هر کسی کش را
بجا را تکلو شنیدند و زدن یک کلویی جوانان را بجانب چینو که تجھجا دلایست هزار زرم دو سطح هاکت بخوا
نهضت دادند که شاید بینی سلسله غبان حرکت ایلما سرک دند بعده از زمان که که مسحود است
یک مثل حرکت کرد ایلما سر زمزمه را رسیدند هزار هسب بر آنکه از کنار را ب آنکه علامت نکنت شد هر چند
که از هستیدای حزف از کنار آنکه در بکشیه جزت ب تعالیه علیک دام اطاعت نمی دست و نیز اینکه
آنرا بایست که از نم خود را بینی و در سری مصادب دند نعمتستباری بای جزت پیش که نشاند
آنچه از نم نمی بینند و بیشتر دلکل ب قول راجهان تپنی که نشاند از رفاقت را باز نمکشته خود را بآحاد
اویچی از جان سب ایلما جلد داشت برش دستگاران درست آنکه سراه بر کجا و کفر شه

رس بیارمی که فردی بقیه از خر سبست و غذایان غیر رنی طرز زدن در این گردش فراز سرحد است. بر که فردی میگذرد
چون شدید از این جا میگذرد و در نتیجه حس خود را تعلیم میخواهد. که از قاعده چون شدید حس زدم و میگذرد
سب و حس خود داشت. رس نیمه شکر خود را در غایع قلچه خود زد و اگر خود بضریج خیام تمام است که داد
مرکب های این آمروز در عین جنگ کامکت در زدن یک بچشم بسر تعلم خانه ای عرفت گردید. شرمن
از از دزد کل شرمنه خولی تعلیم ملبده کام، شرمن بترکاری دیرین کشته ایلیارس نیز باقیماندی زیاده از خود
یک صحیح از دزد کل که تو خانه داشت. نیز از دزد کشته ایلیارس نیز در آمده غذایان مرکب خطرناک ایشان باشند
آنچه از دزد کل که تو خانه داشت پاک کار ایلیارس شرمنه بخایت حضرت آفریدی کار و اقبال ایشان را داشتند
جهان دارند آنچه این دزد کل پیش بگذشتند صحیح از ایشان را بدلی گشتر شدند و بار خانه ایشان را دند
بعنینه اینجا داشت که در ابعاد تاضری داشت. علیکه کشته از همان مزد از خود قنون نظرت عزیز ایشان را
تعاهب نموده صحیح را نیز در اینجا که بیرون عرض نمیخواستند و سر زندگی میسواری آور مزد نیز دوست
نیز که دیلیارس با از دزد کل در قلعه متحسن گردید سپاه خان رکاب های این از خارج طرف بیکوش
ما مرکشند فی الغیر غایی بخیام و تو رخانه داغی ای ایلیارس ایلیارس نیز بچشم بسر پیاده عربت ایشان را
که در پیش صحیح و غایع غیر منزه بود. بودند بست ایلیارس پیش باید از دزد کل بچشم بسر پیاده عربت
دشمن رفعت ترتیب داده از تو بسایر عده ای ایلیارس ایلیارس دشمن را میستاد و بیرون ایشان
برکشانند از دزد بر قدر خصم من سوز بصر و تو ای دشمن ای از دزد عالی تعلم ایشان ساختند و تقدیم ایلیارس
از این جانشان گفتند و خوب پر دخترند و بر این خود از بزیر که در این متفقها بازی خود را دادند
و دست کریمان کشته غذایان جده دست قریون دیدی ایلیارس ایلیارس که میگذرد ایلیارس
چون خود را در زمین شجیره داد و طبله بلادیدند ایلیارس ایلیارس ایلیارس ایلیارس ایلیارس
که در این دزد کار جانشان پنهان دیلیارس باز خود ایلیارس ایلیارس ایلیارس ایلیارس ایلیارس
خود برعالت خنده داشت باقی در امکن مغتصب نمودند و بکر ماشی ایلیارس ایلیارس ایلیارس ایلیارس

ماغفت کرند و می پس خانچه تله مصرب خیام سپر تیکام شتره از طرف فخر را مانند کام در دام نمایند
خنگ ساخته و حیالهای کار و دن من شکر و آن جای بانده روز چهارم مکالمه بورت بخباره از رنجها محبت برخورد
و زور گیرند و دو دار نهاد قلعه کیان برانکن خود چون آن طایه هنوز راجیای آب در بحر است غیرط و می زندید
همچنان عصر طلایه ایان با اکابر قلم و اراده و دلایا سرمهان رسور و عغوز جهان کشند پس حضرت
ظل ایمی چهار هزار غزو و زلکیل کاری دجوانان اینجا نی تطلع عنه بورز نرم راسان و دیده شجاع و ندرم
رکاب حضرت شاه بسیار شجاعه بیان با صور و محظیان شدید از عالم جدل تین میانی سرمهان در عزم
سلف از دلایات خریان برد و دنر و کورا و ناما تصحیح کرد بهریک از خوشیان و از ایمی ایشان
که خانز فوج خود سپرند و چیزی ساقیا محی از طایه اینچه بسته که قدرتید سری او زلکیل شدو چو گردید
ر اینیز مر رختی رهایز از در سرمهان عرض کرد و رواهه مقصوب حضور دهد سرای خریان سبک جذبه داشت
هزار مر بست که از آنکه خیار هزار رخراز را کندا و قلعه چیزه می بودند حضرت غل ایمی با پسرش دود بجهة
ایشان معمقر و چهار ماکول در بدبختیان میعنی داشت از راه خریان ساقیه و قلمه که خیار
مر رسته ای اسور و در موضع موردم چهار طبقه ایان سعادی هست بلند و سرکاری هست این چند احکم خضرت ایشان
شده بورکانی داده تملک مورور را بکریه آباد می دهم که دنر و چند روز را با شفافم مورخ در زم و سجام مهاد
آنلا بیت پو و هنری چون که شقق شکر بزای دنر و دلی باعث تجمل سکنی و اهلی آن و با این بشر لمند
نمای در سای خوارزمهنی تقدیم چیزهای آنلا بیت متفقیل دایی ای ایزام ایلی و باعث کشندند یه
بی همال نیزه ای رایا مسدود دی و آن مملکت کشند و در خدمت ماه میهان از چیزه صرف نام احضرت رخا
کرد و روحیارم شوال طار و چار چو بشندند و بعد از نزد و دلوی من می خواهی روحی علم کی ای ایمی که می رایه
و معتمد دامت شاه ای ایعین خان بود از جانب شاه امیر کنسیاب جاه با عرضه و هنکش و اراد
و شرف اند و تعلیم بیش ای دینی بیت مذکوره می باشد رحیمه احضرت باعثن ولاز
رایا شه جهانکن بجانی مروحت مرسنوده و رسور نیز محمد تقان ولی پلی بار ای ایمی که می خواهی دلکبار بر

واعیان آن مملکت حسب لامرد مدرس بعضی های نیاز در این باب نیز خود را با معرفت علمی او افزایش می‌دهد
در شادست بهترین روزهای اعلیٰ همادار کشته مرض کرد و پیغمبر مکری نیز از راه حکایت در میانه کرد که
بجان اهل میان قدمی اکنفرت است متوسط معتقد کشته بعد از زدن و بخلات هرچند ساختگی های پیش
عاست عالیه این بیرونیت را می‌نماید و محوه اخراج بازدار و جا رسیده تمام و سجده برای خود در آن مکان رکن
فرمان اعلیٰ نافرماند که کارگران در تمام آنچه می‌صل طیور رسانند و از جای سبلانیکی و عالم پنهان کارهای
درباری هر کیمی از ناساند اینجا که میزرا اسرایی خود بودند سرمهشته میخت مینون و امور اسکن ملایت هر ظلم
فرموده از زراغی عرشت آباد نجاشان و در در دکان و چند روزی که بسریز خست سرای آن مکان پنهان
در او اخیر شردا از اراده خوب مدرس و شرف بند و ظروف بگستان ملکت مطافت پر شاکر زد و بایت
در امامت در رفعت اسلام اطلاع این بگرسی از تفا علیه و عالمی با شایسته را شاکشید و چون بدین
فعیتند و کستان قندیل مرصع میندا که در قبیل هنایی سپه بر قبیله نیایی مادر طعنخی میزد و همچنان
بعد از شیخ چرکستان تعزی طلبی که مرگ این مرض کجور بیرونیان بُریت بافته نمود و هنر رفته معتقد
رصفتی کرد و بودند فضیح هر کیمی در مکان مرض لهر میزد و ندو از و تغایر ایام تو قفت اینکه قبل از و ندو
کو گردید اگر با غص اهدیت منستاده از بیان و دشاده و آن عیاده هنند و کستان با این عنوان مادر رکفت
و بدینار از نظر امکن کند نهید تغذیه پر کنات و مکان محله مخصوصاً دصوبه کامل بر اکد در گفت
جزیلی شرقی دریاچی ایلک دافق و موافق مجدد نامه بین الدین طیقی پادشاه اگرچه هنند علیقی و ششت
رسانید و فوج بیان ایلک بمحض این درگذشت از این درگذشت شرقی و دریاچی ایلک خواهی بین الدین طیقی مجدد
رمیخت میشد برگزات مزبور و چون در میانه شرق ایلک در صوبه لاهور واقع بود امکن بالای میند و است
روز از فرزدن حواله ایلک که ایلک از هدست طبری و باز بر دلست علیه ایلک که ایلک هنند و همچنین بمحض از
پر کنات آن ظرف ایک متعلق بجهنم ایلک بدان اصره ایلک ناخشم صوبه کامل و درین بصرف ناظم
مرکب بآپون از هنند و کستان عرض ہسته عازم کرد که پر کنات متعلمه مصارف کامل بطریقی

دستبرادر دولت علیه باز تهدید کرد و مسئول در حضرت شاهنشاهی منع قبول نیافرداشتن سخن باشد
 محمدان بیاد شاه داک جاه محمد شاه رسیده بود از آنجا که اکنفرت تقاضا و دو دمان بر زمینی دست سلطنتی
 بودند در اذاد حقوق علیاً می‌گذاشت علیصرت شاهنشاهی دولت اید پوند کرکانی محل کوده بود این را فتح
 دانسته برای مردمان ایام بعد از ولادت ایهود تهمتیاد است و فرامین رئیسه مفتره کو زند
 که پر کنات هنوز بود را که صدر می‌بست هزار نیان هنچا و زده افضل مالیات آنها بود در غار لالک که در کنای
 وضع دیجاده تهمتیاد است در غیره داخل این فتحیه مملکت نظر آنی و هنوز در حین
 از خراف هر الیز خان وزیر اعظم اسرار امنیت دستستان رصویره داران لا هوره طیان دشکشاپی شاه
 بد رکا خنک شان آمده بمنشاد لکان ایشان زمزد ببار فتحت مدار حضرت باراده بنزارت
 خد بران سهر از ای با فته مرضی با پیغام بر زیر زبان طما سقیان سرو را کابل مامور
 بر فتن بعییه شدن مرکستان بودند عرضه طوطعه ظرف عاقفان سمه جمال کردند که ادیکن طما عان
 سکن کولا ب او لاجهانه ای احیادت داکلید بایستی فرسانه از در حیا به در آنکه بودند سردار بچیلات
 باطل ایشان بی تردد ایشان زر تپه لیچی و بمحی راعوضه بیخ پدرینع ساخته هازمان رکابی رسید
 آنکه ایندر ایمان اضطر اتفاق داده ردا شرکایت گنو از زاده های میان روانکا بل شده بود **دیبا**
مرات دیوب کجیستان زردن ایتس فیض شان بکاتب دعستان چون بیب
 قتل مر حجم شبر ایشان پیش لکزه بجهاد نهاده و خستان منظر فخر ایشان میودنچله کاغذی
 یافته از نادر ایاد غنی خان اتفاقان ابدی سکلر کلی ایچاره با فاعنه ابدی نامزد به مرض نکره
 جاره طلا خاندزاده ایشان اوقات نیز که از سرمه فرغت داده داده فوجی کشیده بسر دلران
 و خودین نامزد کشیده که قبل از آنکه کو کیهه ها بدن روازه سبز وان بودند شکنده بازه فتن
 نایره کرده و رضکانه کار زد را کم سازند نامزد کب اک وارد نزد دشکار دیکیه بودند ایشان و خواره
 پیش از زر قبمه که بینی کش کلکه ملکه فوج فوج بسیاری آن در بیان آنها نمیچه در این ایشان

دوره و رفیع فیض قرین صفت که بعده دلکین کشیده بعد از انجام هنر همیش نظر چشم اغیار امور
 مالکه خراسان ایشانه بود اضراره میزد اغراض و در حصار شنیده میست شترم و بجهه اکرم همام خود
 مانچه را ایست جهان کش از رفع اکتش طلوع غروب و چون بسب غیره مرد رسانه ای نظرت پنا
 دا ز بکیه لورانی و خواره غلات راه میشان بود سه زار معرف رسیده را ز تقاضا قات در ایشان خلود رکز
 دل را بات شروع هشت و خانه و خود را بود دل را بات سروه کی ایچه ایچه هنک فرسا زرده بخت شان دسته
 دهانه دهان عازم عتصد کش دود دود هم کلم مصال هزار دصدو بیچه و چهار متری علیا باده بخان مغرب
 ایچه غریه رشان و بخیه خایم سپه منان کرد و رذگر کیه نخانه ایل علیت سال خدا را صدر و چهار **دو**
چهار دلندز فرموده ایشان بیشتره سیم هم کلم ای اغفاعی عدالت لخ تر لک بجهه
 لقدر بر کلکه ایشان مالک قدر عیش نه برای محبس سخن بخود کرد و سرمه همیز بز منجع بخود
 ایچه و خراف طبقه ای سهین اغاز پیشیده و خوش ایشان فشاره نایش بیهیں دار ناید که لکه دی
 د صدر ایوان کشیده دس کل عسبه راهان سریع نیش ای بزک حمله شهه زرین ای از دی
 بیکش بز دهنی ایس بخن کل پاهم سبل هزاده سخت و بجز نیش همیز هاری هر کش
 هر کش و بجز دخنی نیش سرمه زمره فام همیز بخی لاره را که از بیدن را که در با فته بیو الدیا
 دا خود بود بر خرم ای ایشان لار و سفا بین هرب ای سرمه مراده بی دا ز بدن سکن دزدی
 لرده و در بیع رسی خواره ده وی را که در دل نمیز کوه ای ایلر شهه بود را بیل هنود چشم کاغذی
 مزبته شنیل سرمه ای که بزرک داشت ایشان لاره را را بود پیکر کلی قدر را فرش شهه در سرمه
 کل سرمه خاره ای خطر بر ایشند و داده سرمه ایه ایلر ای ایلر بود هر که
 ای دوی ظفحه ایه مانند ایک ششطان بیه بجهه بود ایم بیش ای ایه سرمه عالم مخصوصه
 و بعده از ده بسیار ای ایلر
 بود ای ایلر ای ایلر

پا از دو من مکر کرد شیده مزرع پیری جزو سلیمانی زنجان خود مرد و از ده مکر و پیشتر کر که این بخش
سُئَنْ قَنْزِلْ بود و بده دو روزه روز محلی و اگر ذوق و بدب از فوط مکرس ایستگلی از رفاقت ربانیانه بی ایش
دلبباری از هشت بیان اهل اراده و در عین عبور از آنها باید فنا رفت از آنجا که هر شدتی بر اخاله و تن
دی هر خانی زاده باری و خستگی می‌شد بعد از روز و در دل بیشتر است که باید که این اندیشه خود را در
سُنْبَرْ و ربا عین بود از روی هایرون را اغافه می‌اصنعت ایام غربت و لغب زایی کشته هر روز خود را
هفت اندیشه باید حرکت را می‌کنیم خنہ در روزه و هنایی علی صافت کرد و پسند روزی باید شما ای اراده
که کان سخت بیش نصف تمام فخر عین ساخت تا هب از کار رسانه بحال آمدند در آن مغان عربه
حوزه بین کسر کرد کان که ما موریکار را طبله بودند بخطرا که کش رسیده مشغیر پیکره سرمه بقای ای باز دی نیز
بیست هزار ای اقان همچنان کنایه را کوشت هال بیخ داده و بدب ادباره ها ای ایشان کنده
فرمیخ اینها که کلکت تبر عبارت می‌کند و تبر معرفت دهیت و ایلکی معرفت دلنشیز ایشان در
جهونیه که ایلز را فک شده ای که از جهان مستوره بجهان و در میانی در رفعت سرکوب حزنه کردند
بیست حوزه بین کسر کرد کان بعد از ایلکه که از موافق علی مرضی کشته بودند در باب از دهنمی خدی چند کاخ ایام
و ایلکه ای رودخانه قایمن مسندند ای ایلکه موضع را که موسم ایار را خاف و کاغذی پیش کرد همچنان
داده و در هر یک سرمه ای اغذیان کرفته بچک بود و چند دلستگر ای ایلکه که جاری بود غازیان روز ای ایشنه
جمعی از کلابیز نهاده بچوک رشت ای ایلکه همچنان بیشتره فی که در رصفت کلکت تبر بود ای ایلکه همچنان
مخادرست نیاز و در عبارت ای اغذیان بچنانچه رفته بنا کی بر کوش لکه شنید بعد از چند روز که در جانشیجاه است
اعظیم دلکلکه ای میانی برقیع پیشست جمعی ای ایشان بحق رسیده خود را ایشان کش که فرزانه کو
واقع دهمعب می‌اصبح بود و کشیه و مشغول حبک شدند و آن مخادرست نیز باید محبت شنیده خود را درست
که در برابری که اتفاق اتفاق دهی و دیگر راه ای اخشار دارد که مشغول است بدینه ایکنی بر ایکه ماده کرم
خود رسیده بر فراز ایشان آنکه موده کندز رشته نیز مدم سازد ای ایشان سریع ای ایشان هر قله ای ایشان عاز

و غلامان و میشنه کشیخان بعتر و فکری میرستند از آن راه را نیز بطریق معور و حلی میگردید
که درین میغیره که شنیده باشند زیرب دهجان تر زیک اول دلم که از مناظر قدیم در شاهمنامه مذکور نمود
است و در این شنبه نعمت و اشتم صفر که مقابله شده و همراه مداعع داشت روز قبل تراهن فرزند خن بن
العاقق بود و رسیده ای پیشتر بخت درشت و رحبت در لکن کلین امشتیه در عین معور است همچنان
ش هشتمی در این حفظ کلیه اینک ساخته زربان که میخواست هب قدم فاصله داشت شنید که این اراده
از راجحی که حفظ اینک در هر جا حافظ و گنجاند وجود جهان خود رفته قابل میادش کلیه این روش نماید
بارزی راست اکثر خود را بعد از یک هفت هر شنبه در برداشت چپ آمد و از شما بگردان این بخورد
رسیده بخطبده شاهزاده خانلیقی میزد و دارکرد و رسیده از خود بسیار بخوبی سرمهای دغلان مان گرفت
و همچنین کشیخان رکابر را خبار از ایشان سرمهیه میتاب بر گوه که میشه و سبلخن میور و رسیده کدام
جیتو کشته با خود رسیدن هنوزان رکاب آن دعا میشه خود رسیده بیان جملخون و پیشه زده بدر رفت
چون آن زده در داده که جملخون سبایرا نمیه بود و رئی بطوط رسیده از شما که هر قی دیگر فرمایی
لین کار فرمایند و نزد خانه است ناعال یک روز اینکو رسیده ام خود داشت از شصت بیشتر فرض
کشاد اینسته رسیده در این الطافت این زی اکثرت رسیده هر صرارن فسم ملا به هنوله از ری
فارسیل میشکای خواری بد این سمشه هنوان افزوده نانت معدکش نفشا نمده و میدون لیطفق
نواده الله با فدا هنهم و اللهم نفع العقوبه را بکارکشته بسب زد و دو طبری خانلیم زرا
بعزم پیلاسته لذت رکابند مرضی ما هم بر تو قصد و طلن کشته بایت هنران با اجزایت سکار
شاهزاده هنوز کرد دلپس میگی بخان و در او بره ربع الدلول ولد و قزوین و بعد از زمان زده رو زار زده
فرزندان و مروع و دره قیاده را زنگی از زاده ای شاهد اعی منزه هم مقصد رسیده در عرض بر تهایی رکسا
در سرگردان طلبیت و صد و طیاعت و فرمادری در آنده هر یک بسیار کام مل نرم دیگر غزال شکفده
پر و خشنید و در عزمه جادی آن خز منوق که هنایی دعستان بخوبی مقرر که هایون کرد و در در فضای

ساخته که در آنکه این بعرض رسید مقدار شدوب خود را زده تعلق با هرگزان و آن آنجا بود و گفته بود
و اخیراً اینکه سایه داده و عین توقف داشت جمالان و در خواسته همچو از شاهزاده و نیز گفته طا اینکه از این که داشت
شای خواسته مفضل بقرآن حداشدار نصدایت بجهش طفرخوا فرزند و بودند و از این دعائی از پسر
ولذاب این طی خوان و این قرآن با این طایفه اتفاق کرد و آنده عالمی خواه نایم خوش و بقدر خودی بر یاد می سلط
طای خوان زبانها بخطی از درست که در این خواسته این خوان میزوند مقصوون مغلوب قدر و این بسیار کشته
از استعای این سبیر شاهزاده خداشتم زیرا باید بمحی از شاهزاده که این و افزای قاهر خرسان بنمایم شاهزاده خواهد
دستبردار آنکه نیعنی مراجی تسبیح الین خان بیات و محمد علیخان قزلخوار از دربار محلی صاحب
اعمار جویات سرکار خواهزاده ساخته دستورالعمل مخصوص که فائز کشته کشتی ملاطیون و خواهد این اتفاق
پیوشت بتوان این داده و این خرسان و فرمودند که تبریه هزار کن آن سهرورد خشد در فوز روزانه
در لکه بیشتر خواهزاده ارجمند عارض سخنخوار رزم شوند و ممکن باشون بکار داشتند و خواهند فرمودند که
شخان سرمهای خان موقی و احمدخان ایکمی قرقاطی با عجم خطاواد ای ای هفتستان مددکاره
مغلوب شرف اندوز تقبیر همچو علی کشته در هبده ازمه هجت نیم پیش کشته از داده که مساکن اینان
در مشاهی هفتستان داقع و بکار داده و چون بصاله داشت عازم کرد میدند و صعوبت برآمد و خیانتی اما کن
آنها هفت دیگری بدت که باید دیگر بصله مطیع درادی توصیحت آن تو از شد و در تمام آن هر زندگی
که از زندگان ای اشخاصی داده زندگان داده زندگان داده بکار می بشد و از این که در وارزوه پساد پهلوی ای
تو از شرف صعوبت پیدا می شد قطع از آن بکار می سلاهیت دارد که در تابستان قلعه جا ای آن از
غایی بنت و اگر از این تابستان آن با هفتستان جایی و گیرده فساد ای این که زندگان داده
و بکرد اکن نوای به هنر کشته از دشمن را پر خشم و از شرخ نخاسته ای اینکه مجموع از خواهی از جایی در این پیشنهاد
لکن ته بنا کو را ساخته بخندید چون جزا رسپان سخنی نماید بر هر قرار بود در درخواست نامتنا بین که پر برف
آغاز خیک کرده مجموع از فرقه ای اینکه و فرقه ای اینکه مجموع از خواهی از جایی در این پیشنهاد
که این که در آنکه این بعرض رسید مقدار شدوب خود را زده تعلق با هرگزان و آن آنجا بود و گفته بود

زقق مرکب و مصلی وی داده شد که سایه اسما خاص شنید فست بد که در محل ناگذاران نهضتی بجانب نعمتی
بدوند چون پیش از غیر رجاعت باعثی مأموری دلدو لاور بود که در کابین فتویی هست است که در اتفاقات فروردین
کرد پسند مظمه هفت کسی ای دستگیر کرد این آنها تعیین دهنرایان صندوق را در هشتاد عدد داده
و شدنده که فرشته بجهت راه راهی ای و دغد معلوم شد که نیک نهم عدهم داده تا نهضتی باعثی دلدو لا در بخش
که در کابین غیر رجاعی انساب پسند و صدر تحریک شده بخواهی ای
در لند چون بانگهدم قرار جای بخشی شده بخواهی ای
از تردد محظوظ شد ملکه بخواهی ای
غایقانی سرین بکشته حضرت بضرف حاصل بخواهی بخشی نهضتی که نهضتی مامنند و لست علیه شنید ای ای
که اینجا راست ای
با غایقانی بخواهی ای
اغذ از قبول مذهب عجمی و قلویش کن بخواهی ای
که قبول ای
ترکستان داخل خوزه مملکت آنها ای
اشغال هشت ده دوران سلسله بخواهی ای
دوعب و مارکر بعینی از ممالک آذربایجان بضرف دولت غماقی در ای
بان مخون هست ده دوران سلسله بخواهی ای
سدمان نکنن قرار ای
ای
سد طین اکناف هست ای
تلخیف عزیز قدر همچویه همچویه صورت حصول سپند خود بالطریق بخیز غرض صنف نظم مرشنه است

عترت دهیل خزیف بود نزول برف و باران و شدت سرمایانه شد که غیره طائیه ای ای ای ای ای ای ای
بلای آمد ای
موکب بارن دارد و زندگی دید چون احمد خان اوسی در صین فوج موکب بارن بجان بوار
از غمیق باعی ای
اسرعایون صادر شد که غازیان مامور نیز حرکت کرد و در زندگی بکهایون ملکی کردند و عصیان
در حوالی چین من اعمال ای
که میشه و بخیل ای
و کریمه که شروع بشدید نقلك و غازیان و زنگنهای بخیل چین خود را محیی کشید که
بجهز آنده بعینی ای
مرد و صیان غضب قیامت نماید و این زن نایر سخنانه شنای کشید غم بخیل نصمیت
که خیزدی در صدد در زندگی ای
لوای رقبه بستی خیرا زندگانیم بخیل عرض در راینه مصلان نعن شد که ای ای ای ای ای ای
دارد و بیل دهیز رخالی بخیل دیوانی و غیره غله بخیل نگرسات غازیان باعراوه داده بخیل نقوله
مثلی می یموده بکشند و رایات ای
لر دوی میلی برکد نهشته باعوی میز بهم محال قرق طلاق کشید از در زندگان خود دل رات شنگان ای ای
نها صلی و بمنی خود رخیز طلاق ای
غازیان بود در هر جا ای
البارک در محبت و محبت که ای
محشم دهند و آغزوی را بخیل داده بخیل دهند ای
رآز بیست نزدیت داده بخیل دهند ای
رآز بیست نزدیت داده بخیل دهند ای ای

روایی تهافت و نزاع افریت بجهی که گفته در قدم سایش است هر چند مخفی و دلخواه
بلین بعیض لطف در آنقدر اهداف دوسرایی که برای محکم این دلخواه نباشد
د خود ایران را زنده نمایند، با این ما استعد عای امریکا شایی میکردند زیرا این تخلیق فرموده بکه در
مسئل این معرفون بقیه خواهید شد که این نیز رزب نهضن که از زبد و خلوث است به سیمی
میان اهل ایران شیعیان یافته کنول ولز رفعی شیراز مسراز و در فرودخا است مقدار امام علی خداوند
علیست دام پسند و داشتن نیز برخوبی علم امکن است در شاد امیر حسن روزگار میتد عدالت در حق کرد
متای علت جعفری کرد پسند و رادای این نیز سر بر سر دری را بجاوی میست مانند محسن تھوس نیز زاده
تند و فرمودیم که از زبد عجنه خود را با علیت تفاوت داشت که خاقان ایران و سلطان ایلخان خانم
اطراهمین تشریفین نهانی اسکندر دل الفرقانی پادشاه اسلام برادر دار علیم عینی سلطان
مالک روم بعد مرد آن طالب بر وفق ناچاری بجزیره ای هشتم سریع که مقدرات مزبور داشته بکه
فریب که در این در شرف نجاح و حوصل است در میزد که درست در میزد مطلع با همچرا ایست غیر مزد
و مضر کو کلیه سرمهزند بچشم بخیره مزید این که در بزرگ اعلی این خاطرها بخت مدار را نماید اما اجل
محبند از این مدد علی اکبر مذکوبی را باقی علمای کرام که در رکاب قصر نهضت ناظر و عینی از این مدد
فیض رخا به بودگند در مجال شورت است مقدم فرمود و میم همان مرتبه بستان را معرفی کرده شدند با علیه
المقال تباری در این میانی علم امیر شرف ادیس علی از دوقعه خدا علی صد و داشت که بخوبی قبول این
مغزه داشته ام از زبده رفع نیز پسند و عذری در فحای خداوند افضلی الکرام میزد محمد تعالی ماهی
الصدرا و مالکت میر رسیده را افتخار مالکت خاقانی زد و از فرموده عین علمی همایون را ایمکی در روی کوک
القاد ایشان نیز بسیع ذخان و مقول ضماع مزده تکلف از ملول از مزدور بر سرخ طاوی خصیت
د پسند و ذکر را تابع است بیان میکنی سلیمانی رضد رخا در پنج بجهی شب چهارشنبه خوارزم
ماه حجم اکرام بکنی خاتمه علیه ای بسیع ذخان و ایم کشند اوسی بید ایمکی که هم بجزی بر جزو رایدین کن

الشیوه را باقی ماند و ملکت فیلان بن غفاری کو خواهد بود و شاهزاده را برگاه مهرزادن نسبت
مکرر و ملکزنان ماک را نخواسته لوض اعلام سازند و دعایم دکتری نمایند و شاهزاده که امور حکمه
چون مقصص اصلاح می‌نمایند بخواست نیز طبقه اسلام بخواهد بر جای این در محل مفصل باشد
اگر خواهود در عقدنامه امضا نمایند و در نزدیک دوست و دشمن حرف لغتیدم بطلب حرف کش
عازم درموده بگیر اگر مرز دارم می‌باشم هبذا که سیم که ناشی از تنشی بعد از زور و ردا باش سرزمین در
علم عجاین از اوزانی از طرف عزیز اشرف آذربایجان می‌باشد مدنده درین شهر کسر دچار و دخیل اکن احتمال
احمد خان اوسی نیز پس از خود را با دلخواه خوبی و خشن خود برسیم می‌باشند این خذل خود را که فردیان
در لیکه معلق هست داده کار عذشتان نیز تریب نیام بود آنقدریان را از خصیص است باید بجهات نامه
فرمودند و زیر خاطر عطایا خاص جناب نیز تریب نیام بود آنقدریان را از خصیص است باید بجهات
مرسم فرمان نکروت باران لطفه سر برسته بخواهد دل دلار ذهنست بذر دلا میقطع غصه در بود و شرکت
سفید آبد در فضای هوای تجویی میکند و زیر هفت مالک گورمه خدست صور و غنی از روی این مطلع
میکند و دفعه دیگر میچمیچی زندگانی در عقدت انجمن کوکه در مركب شهان شکوه در باب هضرت پژوه
ی ای این کنفیت میخود و هر چند که در صحرا کی معنای بخوبی سایت ذکر مرعا سد است در غصه در فضیم دعائے
ها ای ایران کرد و بیان خنیز رضیم قلب خود را براین پادشاه خبند آنرا در این اتفاقات برای هر چند
نکیس حمل میکند و فرمان شد خطاب بسیک پلکارکیان اعظام در حکام آرام رساد است عالی مقام علما
و فضلای کوئی هستش دامای شرع میباشد و در افغان مملکت سلطنتیان و کوشا شرمان و لک خداون
در سرکرد کار دکار و توانی از طبقه فاطمیان و حبشهور و سلطنهن مملکت گورمه شهنشاهی که نظیدن قصر
تصور دولت ابدعت غلبه ای رفدد و در بین دنیا نهادی کامل و پیش از صادر کرد بیان نظریان که
چون شاهکه سیم که درسته خود مملکت شهنشاهی محیی خرمی کرد و بنا بر اعزامی اتفاق نماید در میان اهل اسلام
فوج زنداد و برگزیده شد و بنای هبته رفیعه ای میکرد و باین میله ای احمد شیخی عظیم میگردید

پنجه استیدا یاد نه کلدن قیامن کلور را لذیل اس مر گفت خاری ساخته بجوار طبلیم لان برها
با گزنه بر دست از زیر گشتان کوچک از راه فرود رسم و دلند طبیعت برگت دنوا ی همن که در توین زین میں
عصر برداز قریب شده است حنی کلما می استین خالی دیده کوای استیدا در این گشتند جبار نیم کو کیه فای رسی
و دفع و تاکتیکی بخود دزد خبار شبه محین بوزری بضروری از طحال بجزی دعوی است اندزی تقدیم
رسید چون در غصه قیسی شرست هایان محجزه معمور بچکم بعد از فراغ از موعلات ددم دست ق اینجا
آن نزدیم سلطنت ایلان رسکی از پشت هایون و کان کرامی قیقعن و خود بخلافات که مکان قیم تهائی
بنای گوشش شنی که با داشتی عالم منی عبارت از اینکت بلکه از نه طبقه ز معاوان همار است عرض و دست
درست نه لشیده بکاران سکنی کشش و بحیب کار گذاش ایمان صاحب در مش تعیین فرمودند که در حدت
عمرات عالیه اینه بچکم در وقت دنونه مدرکش ایمان سه بین و طلاق ملطفش و این حیچه مثنهن پنهان
با هم بیات و حتم است دوکم کیم در طمامت دهایان ای که تو شرست هخا پدر در بکاری فرم ملچه کسبی این
احدیت دار از طرف هاکش خود رشناخی غایی ای سبابت لای بیت لذاب دو اخرا میشود از دز
هریچه هر زن عجزی که همین سکا خطیم العذر را ایان چنانچه میشود فیضی هیا و مدرک دفلان آن گشتند
سرای چشت فریز در بحیثیت ایاد خلدا این که سعن حیان در لکن رکن معروه عالم امکان است نهاید
معنک بضرت شنای از بچشم نیت دیچم پس اندل کم اد بله خبر رای ایک ای صهول ای سکم آمدان لزد
و دلکه غیر کشر را طبرستان را و بجهة هست دشت کافری حرکت دلچشمی دز مرد و دلز ایک
و هزب احرار ایان دهانک در چهیدن مرتع و ملعول آن طایفه هم اند در آنبار دیار و از بکاری ای ای ای
لکن گشتند و از آنچه عطف غمان بجای سایر کمال در گشتان کرد و این سباه در ده است در گشتند
و قلعه آنطا بعده کارشند در پر شرکت درند و در مرد و بین در اینه کردند شنای بچخای در اگز این رز
طغیان رکاب هایان بخدمت در مرد و بین در اینه کردند شنای بچخای در اگز این رز
نمایم و دشت میخو و بجهانت ملومه مکان رسته های کشته نهانه نهانه نهانه نهانه نهانه نهانه
نفراز بکیه نزد رزم در لحاب پھرت هایان بخواهند مکاری رسکت طلایی بسیاری بخواهند

گوی هنک سکه و اتفاق و طرف امکنه هایی بخواهند درخت میشون بکرده ایکی بسیار بخوت بچخی بخت
چون بعد از شنیده و طبع کشتن سرگشان و دعفه ایان در شاخ و مجام آن نزدیکی شست امور او اور میشان
اوسکی شسته ده دزد ایان میں در خصم اعکن دولا و ایان شیر میل میش میش میش میش میش
آن شد و بخلافات میشیده و بخلافات عنیزه را تلقی کلید و قلم سپر بزد منشیان ایان پر کلود خارا می
دوباره کرد و فردا فضایر ایان دزد است اکاره دندم فرمای حکای ده ایش دلچشمی علیکی کیان دامالی فرقی طلاق رهی
نیازد بکاه خدیو طلاق ای
و معترشد که اتفاق است زر را که ای
مسن که بکایت که بعد از شنیده مملکت خود را در شیشه ایان سرمه های های های های های های های های های
مرکب هایان عالم هرین که دیده دیده ایان دوقت بکب هایان در گشتان بعین ایکش رسیده که خوار
در ایان خود رفته بخلافات داعوی دلدار طلاق خان دایی طلاق دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
دیار رفاقت و مهاب سپردن که شنیده طایه خان دایی را مقول دو لداب طلاق خان دایی بکیه ایان
چون صدر دارین حکمت ایانه می خورد ایان رفاقت دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
شیخهای ایان سایه ایان بظاهره بیشین بیشین بیشین بیشین بیشین بیشین بیشین بیشین
اند هم میل ایان بیشین
هزمو و میز که ایان روز و روز
در ایان خود رفته ایان رفاقت دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
کشته دزدی هنظر ایان رفاقت دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
پرسن میشندی عفر کن و میغیره خفت کسپر دن بیشه ایان رفاقت دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
در مرد تو قفت دلخواه عفر و حصول ایان رفاقت دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه دلخواه
نفراز بکیه نزد رزم در لحاب پھرت هایان بخواهند مکاری رسکت طلایی بسیاری بخواهند

مجزه سید که در شاهی می‌باشد و در این مورد دکتر عصمت ائمه زبردبار که را باید برویست
زیرستان نامزداشت و بر دلخواه اتفاق نمی‌زند و از ملطفه این معنی نزول در احوال میدان نیست
و عصمت از این اتفاق نمی‌زند و در استانهای نامزداش دو صورت اول مانند عصمت ائمه زبردبار
سفر است بر جهت اینجا رخداد چنین نزول بر دست ائمه زبردبار با همیزی رفاقت
را می‌بینند و ای اگر در همیزی می‌باشد همچنان می‌زند و در این مورد می‌باشد
شده بعنی سپاه است در آنقدر امر باید اینها در شد که سرداران مانند سرسرش کار در ازدیاد
ضایعه مفتره عازم معتقد در مواجهی را با هشیش سفر روزه می‌زند که در چنین امر باید همان مظلوم شفته
بر اینچشم متشون گنبد و راتا و بیل پیغام نزوله چون جنگیست که راهیت احمد را کسی که باشید که در این راه
قلیل است و این با خاک سپاهان و نیای عالی و حسنیان فرموده بعزم و محظی باشیان می‌نماید
دلاران و دست فرود تقاده این دلاران از این اضرات نشان کرد می‌شخان سرخای که بزیست و حیثیت
بایعی کشت این رکاب مفتره مفتره انتقام بر کرد و که فتنه دین و دین این احوال را جانب سلطان
محظیان پادشاه سکندر رجاء درم نامه سید سفر بر سپاه رجاء از دنده از قبول صدقی مذهب جنبشی
و دادن رکن اکنی عطر لکه مخصوص بناز اهل ایران پیشنهاد خواهی کرد اخطار نزوله بود که در اذای این
در مطلب این دیگر زنگنه خفت خوش شود رساله شدند و مصی که افتدیان از دربار عثمانی برای این
پیشگام امور عیشان متوجه در عازم ای مژده بدم تحسیم شد درین وقت نیز در حواب سرمهز بر طران
مره است ناشائمه قلم تصریح و علاوه شد پادشاه سکندر رجاء درم نوشته شد که همیان مسند شد که
بخششیده ای محققان قرنوار را بایلت درین دعیت دمیزی رفاقت نزد روحانی برای قریبی
درین دو شنبه نزد هم سرمهز پیش از کرامه هنر و صد و چاهه در نیزه جرجی از نت عیشان نوازی قریبی
معان از خشندر جویان زراده پیش می‌زند که در بخلاف آن موقوف که هر کجا

این نگاشتی نموده بقایه داری پر خشنند پس مکان اپن مجاهده تلاش صاد کشته زمان پذیران
در زد جان فلاح حکمکش ن چون در دخانه مصلب شده زیبای از روی هیات و زخم اسبت خواه
چنان کیوان گینه بود و سبب فوج فوج آغا را عکس کرد و سرخاهم است با کلمه کبری و بجول سفنه نشان
در زعید بعد زنگ از بازیست محظوظ گلکه کرد بدروی شب نیز شجان ملائم سرفه باشند زند
کاری میزدند خود را مکار بازیست محظوظ گلکه کرد بدروی شب نیز شجان ملائم سرفه باشند
آنها کوتاه میزدند و سرخاهم است بر قلکیان آن آشنا را کرد و ندوی گلکه لرزند چشمی داد و زنگ اخنا را خواه
بنیاد سبات فلکیان رفعتهای توییز خواه زرد زیر بس سرگفت دشان دشمن ظلم را زمان نشان
هذا الاقوی میشود اینکه پاشایان چون دیگر نمیکند عزم فوی پیش از خروی طلبی نمیطلان
نمیخواهند میشوند اینکه عزم فوی پیش از خروی طلبی نمیطلان
پیشگفتگی دلیل میزد پس از خواهند میشوند اینکه عزم فوی پیش از خروی طلبی نمیطلان
صورت و میزدند از چنان اتفاقی سرخاهم است که این شیوه ضریغه نظر از زیر می بود و میزدند این سرگفتگی
این را پس از چنانی کرت اان مشیط اندز ترفیت عفو این ساختهایان بنیزند
و مفعی موصی در این چند غفران ریس ردانه است بول نموده بغض حال پر دهنده مغاران آن چند نما
که زیانی میزدند از چنانی که در این دو و سه دلار و سه دلار و که با دشان هم اند از این چند
خود طلبید میباشد این چند غفران ریس ردانه است بول نموده بغض حال پر دهنده مغاران آن چند نما
وزن میزدند هر کاه مدعای اینیان اینکه مدعاو است در درس الده ملکت خود چنان نمیزدند و میزدند
بسیل خواهند شد اینکه میزدند همچنین همچوی میزدند فتنه خام در موجب احتمال دولت ابد و جان است
محض از لعله ناسن کیزند و در این از احمد باشان از دن و مجنی ریت که پیش اند
لذین انجام دپرسند اور دن رمضان عطف عنان کیانی که کوتاه فرمودند چون زیارت
اما کن مقدسه کنن ضمیر اند من ضمیر اند من لجه بعد از در و بجز اینه در بکاهی خانه ای بند اور دوی غازی از

در محل خوش میگشت رفت باران مژده شروع کرد لا مقطع از پردمیان آسان در سه کان عرضه خواه
میگشت و مطلع سهاب بر کشند و بکشند و چون دست که بیان را لعنت کرد میگشت که در میگشت
که دسر برخواج چینی است روی و مودای در روی هنکه هنکه آب کوشش در لامار داشت باران
این چینی کی از سبد که در این را بازی هر جای از تو کیست خود چنان باد مدد در داشت هنک دام
است کشند و مطانته پلکه برخواج اخضر مرزد و دب و دبیا بباری رزگرست مک مولا دی نزدیل برفت
باران داشت سرمه عرضه به معاطه و این رفه از زنگ بندگان را که دی میزدند په و عرضه چهل رز محل شنیده
در اگرخوت مادر و کن کر کردند که زدن په پم علام آقا بعثت مائل چشم شنیده موصی ده تابع
زنان چون در عینی این مکب بجانان در کرکوک بود دی محمدی را زبانه میکشند بازی عذر گزد و دنیا
مطالع معمود و دنیای من عاطله روانه هستند شده بود و منی خیر امدنس آن بچوک که از کرکوک تجاوز
نشود در آنکه این دفعه مانی از پادشاه سکن در باره داد که بطنی موتای اش اندسته دادند بعنان
صادره شده بچوک خطر خوشیده از رسیده شیر بر اینکه متن و سرمانی این رعنای مبالغه دعه بستان
غالفت ده سب سلام است دامنی که در دلت غنای آن فرمان و فتوای را مکوب عذر از اندی
بر موصی مرتضیا دیس پیش دالی علب نمیزند بمعی اینها شایان دعا کر مثنا فی مجاوحت میگیشند
دانی موصی مور ساخته اند این محکت عزم ثابت خود را نه کشند و دیچه برشنه هر جاریه هم دیچه برشنه
لوای نرختت بجانب موصی فنک فنک در ده خوشیده هرچیزه ریزی هم بزیر میگزند و هرچیزه ریزی
هرچیز موصیل سایه نزدی اند همچنین فوح پاشا سالم که از این اندیان نکلو بچوک بونجی از رسپا ردم
مرک بخوزه میدان رانده بقا بایه شتر از این مکب بتصور مرکمی همی ریزیت این عرضه شنیده
بعقه فرازه بجانی عافت کنچ حسنه هرچند در ده خوشیده هرچیز متن و بچم ما بخ منی خوشیده هرچه طبیعه
شوك و میلات دیواره ریزیت هضرت بوسن بن ای علیه السلام موصی سرداشته این دست که ده
او تدیکد و غفران علای موصی دا برا ای اتفاق ده امام مدعا بدر بار معاطلیه فرمودند باشان از فرستاد

بر زنگنهای ادبیه در مدت عده قرن و نیم مناجه ایام دایستاده و مخواز شد بـ *جذب* *الصلوک*
خواه و خود ملت همچه روزانه سرگفت مخواه میداشته از خود برزگری فضای ای اک مدت که صفات هر یکی ایمه
و بعد از آن هنگی همکسر اشتغال این بیان نیز بهای بیان ملت و عقیده و باقی توجه نمایندکه در سال نصد
شش هجری که نهادن کمزیت مان شاه اسمبل صحنی همچوچه همچوچه همچوچه همچوچه همچوچه همچوچه همچوچه
علمای او را پیمان درگیران و از ده بیان مزین شفیعیت خنایی داشت این داده از طور عوامی بر زبانهای بیان داشت
ایشان نزدیک بـ *اعداد* این مبتدر ضمیر اشاره دهنده در متن در مسجد از هنرگذشتگانه قوای عده و این عضویت خنایی داشت
که در مذهب بـ *منع* میگشت و همچنان اخراج معاشر است در ترک مصافتات کرد و در هر قدر میگذرد بـ *فکل*
و غارت و خشم و هزار میگذرد رای معتقده ایام دوست نایان معمقریت و سلطان
سیاه مسد اول و محوال میگردند این اینکه رفته رفته زخمایی داشت اما عنین مقدنی در روستا به هر چهار روزه
در چنان حالت ایران هب سلطنت و حکمت را در ایران کرد قلعه و دسترسی اسلام ایران را بر زدن و دندان
و دشنهای چون میگشت مالک الملک لمیزان با مری اتفاق کرد و سباب آن از پر و مکون بـ *حست*
سپه و بر زرقی امداده زکوب داشت میخان و قبر و خود معاویت ششمی علی پیشت قدر قدرت کیان
محابت ملی ایـ *طیب* در مرجع المأیین مفرمان در داده این فرضیه *لسان* نزدیکی بـ *خرم* خان
سوز رکش این جهان تبا میدارست سیجان تماج بخش لیک عالمت مسند و نور این نظر حکم شخیخ
ناز در دوران خلاصه علایه سلطان شرخون یکه در هر بندی ای تاریخ چه قصصی خالجسته ماشند که در سلطنت
از مطلع ملکت امپر و آغاز رطاع و مبنی و مطلع کرد طلاق روزای ساخت ایران عالمی که با فضایی
اعظای بـ *هر سبق* غیرزد امکن بـ *بر زدن* ای ایکی دقوت سرچه اقبال شاهنشاهی اشاعر و کسر
چنان مژده ای ربا بـ *عناد* نزدیک نمودند ایکی در سال هزار و صد و هجده ملت هجری در سوی ای ایرانی
صرحای معنای که علوم و رفع و شرایف ایران را احصار و محبس میگشت را اغفار دادند که اینجاست
بـ *گر زنجه* سلطنت خنثی برخورد نبایی بر کاکوز نهادن ای ایران دست در و دامن ای اسلام دلخوا

صوری و معرفی از میان امتحانات سیدالشیعیین که شنیده من بعد از عصای آنما المؤمنین اخراج رفته
در اردی خیابان دامی رودم در بیان ملک برشاد اهلی دولت این بودند غافل نبودند مطلب از کلمه ای داشت
در عین همراهی دهقان اسرائیلیان بسیار زیاد داشتند ولی بن سید مرتضی حضرت مدحیخ که
تصدیق کرد بدانی صور را مجدداً نیز شریعته معاذ بر طبق معرفت ماحصل پدر خانیچی بن طیشان بگشود
این مطلب بر خرافین آمد و شد از اخلاق افاقت اقامه اغفار و از بخوبی بر قدر اغفار بر این مساطعه و توجه
فاتحه ای از اخلاق ارشید بیرون در عرض هفت دشت سالان مقدسته باشد و شد مضر صورت نجات
در این سال اجنبی فاعل شناور میان موقوف تهریز و صدیقه و کشش بجزی بجهش شد که بگیر طایفون نهادی و
اردوی خفر هقدون خاقانی بزمی هنر و دخان ردم ملکی وزیر وی نیز فی باکنون کوکش خفر را
منظفی رعایت و دستیاع را از میان ایشان سلام مشغی کردند و رعایتی مالک ایران و ملی و مختار
شیخ سلام و حضات کرام علمای (عدم را برای مذکوره و خادم این امور بگیر که نهاد رضه ای و سلام
لحادی و از آن سر زمین کردند که مطالب معمود و ربا مخدود هست مردمی نهاد دین رفته
در گنجشک شرف بعیب بگرسی تقبل رتب و موضع علیه رفاقت و زیر و مشرف کردند بمحیی از علمای گنجشک
و کربلای محمد و علیه السلام بتوانی بعد از این بوزوک و گفت با خصوصیت محظوظ اهلیان بغير عاده سوت
که چون در دفعه سلام چکرند مخصوصی دیگری
صفویه در جمیعت امتحان شریعه باقیه علمی کرام که دعای خواخ سلام اند با چکرند مخصوصی کار و دند
از کسی متفق نمی شد بلکه از جمیع افراد احتیاط داشتند این امر بگاهی که ملکیت این امتحانات
اصنیع از برداشتن حق و رثه و ماد میخان معرفت کردند از این امر بگاهی که ملکیت این امتحانات
مقرر در دو کاغذ عرضی شدند و حضرت میرعبدالله بن امام المتفقین امیر المؤمنین علی بن ابی طالب
بطیعه مخالفات و اخلاق اعفای بپرسید و خوش باجرانی بگفت که در مشهد شریف بسیار داشت این حضرت خلاص
می باشد عده زیاد است این امتحان دو ایام داشتند از عالمی مالک ایران ایلکه بعد از این

سید المرسلین مخلافت با جمیع امت بر قبیله از اهل زید بر زید بحق خلیفه اول اتفاق برخیزد ^{شایانی} بیان
بسورایی و اتفاق اصحابه ذی المؤمنین و بعد باشد است امثال طالب بن علی و مظلوم سپه طالب علی آن
المی طالب فرید را پنهان و بتوانی آن به رانی همراه باشد اسبوقون الاولون من المهاجرین و اکابر صادق
والذین اتباعی هم باستکار دضی اللہ عنهم مرضو اعنه در بحواری آن شریعته لقدری لله علی المؤمنین
آن با یعقوب نکت است بفتح قلم مافی قلم و حدیث شریف اصحاب کا تخلیم با یقین افتاد ^{تمام}
خلیفی از بعده فلینکه در طبقه میلت غایبین ایشان پرورد و همچنانکه مکرر سیم مرد غفت بدود من معاشرت
ملوک میرکشند و بکتی خایان ایشان انگاره مدعی پرورد و که بعد از زلزلت غایبین اول شایانی از جانب
مرتضوی سوال عالی ایشان کردند فرمودند که امامان قاسطان عادلان کانا علی طلاق ^{در} غایبینه از اول
نیز در شان خانه مرضی میگذرند ^{غیر} که علی فیلم و غایبینی در حق آنها بکثر رانه لولا علی لحلات
عمانی نظایر است یک خال ضامنی ایشان از نکد کرد و لات ولد و بسیار است و دو سال ^{نحو} شش
تجزی که شاه سعیل صفوی خصیع موزده است غرفت در فرض نسبت بنهایی هلاشموزه، یعنی بآن خود
فی دندشت، نسب مدار عاد و کرد پدر پور شمعحت رسم عاد است همان ایشان اسلام شد، همکه ^{نحو} نسبت
قدارانهم عالی اهلان میشاند اشناش. علم بیانه سر برایی چنین سلطنت کشته بخوبی در فرق غلیظه
در پیش از کبری صوحای مخان زردهن دیجان سه ششی فرموده، میز عرض عطا پسر سدیمه ^{نحو} خود
حال نیز کور و دهن محکمه علیه علیه نیز از عابان سه غفار فرموده عطا پسر سدیمه و اعیان خیل سلطنت
در فرق نیز بزری خویی بجز بقدرت العلامه اند علام شیخ الدین احمد بن عظام در لجه
علماییه متقدیل مذهب سیحه هنوزه نه خلیفه اخیر اخیر است دیگرین او عاصمه خان ارشاده ^{نحو} عابه
و هر کجا خداوند این عصیه را زمان طیور سد از زردهن مکا نه دمور و غصبه خودی یا خانه سلطنت شنید
زمانه سیشم عقبه افق و اهیان دولتین علیان ملایی بکفت شرف و کفر علایی معلو و حکمه دو تابع
بعنده اکنون امام حضرت صادق فرزند بر سر ایشان مکرم و محمد علی میم نزد ایشان طبل قبول و مستحبت ولز

فرید را که علایی مبارک ایشان عرض و بخوبی کرد و نزد اعیان تحقیق با فتنه عطا پسر سدیمه ایشان صیغ
در فتنه مزبور قابل بجهت علایی کرام و از ایشان سدم و مسجد ایام علاییه اصله و استدام میشند
و هر گز که این فتنه اخواه اعدادت بین دلست کشید از از کوت دین عاری و خداوند سر ایشان دلواه ایشان
از از بری پرورد و درین محاکمه ایشان دلواه سلطان و در سرای عرضی با چهار شاهزاده برواق اللہ
علاییه این استدام که ایشان پرورد و ملکیت ایشان بصفه سدیمه است دست حضرت حمزه نام می پشند و هر س
که با خواجه اخواه اعدادت نایند غایر از زدن و خود و مزد از شفاعت حضرت فاطمہ نبیم ^{پرورد} در درین میانه
حوزت این پارادن، آفاق در عرضی باش اینا علی النطفه فی حنابه بود و این شفایه که معتقدین عقاید
مرتضوی را در فرقه داشت با افسرده ایشان پیش میگشند مذاق و مذاق پرسیده ایشان عصاید
روزی استدام و نفعه شب سر فزعین که استدام دامت محمد به برادر دینه ایشان که بر کیم عرام است
چنان یافت که عده شرف از کنف شرف بگانه بگانه ^{پارادن} چون قبیل ایشان حکم های این نماینده
لکن عزیز ای مبارک ناید کشته بود و قریان پدر ایشان پدر ایشان و مادر ایشان امیر مختار و دو خال نسبت
فیله های ایشان حضرت شاه مولت پنهان پاک همچوپنی مفترس میزد و از خدای ایشان که ایشان را زنگ و زر
اندو د همراه از رشته میش طلاق خیز خضرس اضنه و بجهت ده اتفک که معادل شاه همراه قریان
بوده بیشه از خوبیات مذهب ایشان کتاب بکتاب در آمد که این خفت از ایشان ایشان آن
صورت یا سبز را لکر فریمه ایشان بیش زاد حکم بجهت شاه مولت پنهان در نهودند و از سر کار علیها
حضرت سیسه هرست که هر شن کم داده شاه زاده کان کا مکار راه فرموده بسیز ایشان خصم در لجه
هزار رو پسر کویل داده شده که صرف هرست کاشی کاری دیوار صحن معتقد من نایند و از سر کار را ز
بعد علی با فوجی از حرم سرای عراف رضیه سلطان بگفت شاه مغفره شاه سلطان حبس نیز
میگشت هزار نادری برای یقین سرحد عاری ایشان پسر مبارک بخوبی کار کان کردید و بعد از رخصه زد را
استخفاق ایشان فلائم ایشان ایشان دلیل ایشان دلیل ایشان دلیل ایشان دلیل ایشان دلیل ایشان دلیل

لر فرآن هن عطاد مرمت فرمودند و احمد پشت نکر رهست که بکر کردان خرام و پیش شای هد
بدرا با سپهر هن مرستا در مرنستا دلکان او همچنان با حاضر و سخن صدمت و او آب بقدم رسید
و از طرف فرنی اشرف شاهنشاهی نیز که حق حاشیه نموده پروری دل زمزمه غایت و مرمت کشی
بود در بایساد مرستا دلکان او بطور رسیده چون سرداران عربستان بصیر را در محل افتاد
گشود فاعله فرمود راه هفت که چون مصاطب شد سرداران دلت ازی خواه
با زده شنیده و آنرا در شنیده و مهر متولد مدعای لر کوت دارد و سبل و فرشه را باقی دل بایست را
که همراه بشیش امداد راه هفت در آنکه بود خالی نموده سیفون که ان احمد پشت بد مند بس
موکب طایران را خطر نموده حرکت و از حرجی که در جوانی نیک پیشنهاد شده عبور راه همراه وان مضر
حیام عزیزشان صاغیزد و بیان خلاصه بند شیران در واقعه سرکشها همراه با غیره
لشکر نیزه بزم لیکن شاخانه در عین کمرک هایزن لر فرند باین از دل خبر رسیده و محمد علی
قرطلو را بایلت در مید نیعنی و فوجی را بینما بیعت او مامور در دلخیں و رو و بیغان حیدر
بخت فتح را بر کرد و هجزای پیمان را بایلت شیران و خطاب فانی سرافر زرس خند
و در پست و قیم سعیان در واقعی که می است موصل صوبت نیاب عزیز جان بود خبر اخذ شد بشیش
تو پیچ این مصالحه بعد از سمع قضیه طلبان الدله ابراهیم خان که محمد علی بخت دلکش بهم
او مکرم را بایلت آذربایجان خاک زد و بد سام نام محول ایلان: مجموع ایشان سر بر سام
سروری میزد کشته در صدر و کار دلخیان ادعا کی شاهزادی و پسری خانان مغفره رئاسه
حسین موزده ابراهیم خان دماغ او را اقطعه و اور ایضاً گرد مرحقی ساخت و او باین
دغستان رفتندی سرور سام در میان لکن زیر بر سر بر سام نام محمد را که در آیام ترکت
موکب مخصوص در عزیز شان سر از طلاقحت باز رزوه و دل بدست آکر ره میزمار که دلکش ایشان
پسند در بیرون فت که لوای بخت فرمان را منصب دید سام نیز بزیده را که هموز بادخشت در دلخیز

دو شست راز راه کنایه بینی و بخطاب ماغی شاخص فرست کرد و دیگری نزد ام منع خدا ساخته در مقام هر چند
آن بی طبره ای و درینه در امکان از کجا **لکوم** کمال اقام را از کنم اصر جزو از غیر خوب شد ففع
حضرتی بکشید را غایی او بعیی از همکار مطلعان اکن دیوار فریفته کشته بکشیده باتی
شروعان را جان بیشان امکانه میگردند این مرتب را محمد علیان سردار در نموده عیون
ادرس رس نیو چون فاعله در نموده سر تدبیت داشت حیدر خان را نموفت اعلی مغاره داشت
او مامور کشیده بنا بر هنریه خالیت اهل افغانستان در نمیزد با عینها فریب خوار بر ددم شیران
نیزه را بست کرد و در میان شماخی دشایران خنجر خان را که فریم محبوس شد بعد از خنجره را تقویل
و اموال دغارت کردند محیی دل خسروای را بایساد شیران امکانه میگزید که همچنان حکومت
بکشف بیشان داده لوای من اتفاق اتفاق نهاده ای طبریان دشایران طوعا و کرمان مغلبه
قداده اطاعت شدند ایچی بکردند رسیده دامن نیزه شفاف شکر از ریگ کشیده بزم
لر ازین دلت ملاک در سینه داشتند که بزرگ از زری دوروی کار بکرد که دند از آنچه خاست
معاقی دغیره که مامور بکجا نظرت فلمه فرمیس اعمال در نمیزدی بدنده بعیی از همیشگی بر این برشیان
مامور بخوند کشته فلمه فرمد راه بکشف لکن زیره داده بسام و محمد علی بکشیده محمد علیان بعد از این
و اتفاقی بعیی از ریگ دشتر را در نمیزد ای طبریان نهانی که ظهیره شفاف برشیان بیان
از مرحله همیزی دو همچوی رانیز که حشم را خویق دلت پر شد و بخوند کرد که در دلوانه شفاف
ساخت و خود همکلام کا قلعه و برج و دلخیز دلخیز دلخیز دلخیز دلخیز دلخیز دلخیز
صلی اس بند که کریمه عاصیان فهیتا پایا لسر در آذربایجان که در ابردیان پسند شدند
ایچی بعیی که دهشت برای ایشان باده شرکای بکشیده و بایران ایلخان را با حاجی خان ایلخان
سیکلری کی خنکه دلکن که کریمه بخوند دشغول است جهش دلخیز دلخیز دلخیز دلخیز
مرتب بخوند امتس سیکلری کریمان فهیتا پایا لسر در آذربایجان ایشان دلخیز دلخیز دلخیز

پسر و نوچی روز غازیان رز بیش مبارکت عاصم خان یعنی هرمند امرای این با حضور رئیس
بیزد که در سیاق هدایت نویسنده داشت عز امداد ربانی هر زاده در پنجم مهر حضان و در پنجم
ملدان در صحنی که مركب ها بدن نهاده که عبارت عازم است بعد از آن بدرست قلب طلب اندیش
خان برگزیده شیخ خان فتح روحی سپاهی و عجی خوش نامی دنباله زاده هزار رغز روز غازیان طبقی
عازم سرکش شاه هرزد، هرمند و ردا از شیرزادان سخنده شاهزاده بعد از ورد تبریز خوب اعلم
با این جمعی بسیار که فتحی خان روانی راحت که عاصم خان بند و خود بسیار مناسب
سرچشم مقصود که دید و بحاذر در دستگاهی از رحاب شنبه هبام مشترک نبوده احکام و دشوار
لکن بر دشواران با هیب و فخار و فوجی عظیم اسپهان را لکزه دشوارانی روز فروردی که می باشد کی
بلع شاه است بیش از آن دارد و اغلب شدن بهای جنگ کشته فتحی خان و عاصم خان
بیزرسرا به برابر نکرده بسیک در پرسندش تا مبدأ این سرچشم سعادت اقبال شاه ای سید
آن چهره هنرور و عنان ناب لوش صدر داشت این کشته هزار رغز مقابله از سر زندگان
و فقار و خانم ایشان بیست آمد و محمد ولد سفای رخه در باقی سیف فرادر ندوه سام و مادر و کی
بجانب ارجمندان کریخت این پسر بیانی مصطفی قلی افسوس پر احتیاط و راندگ روزی قاهر اقرفت
و عجی کشیده از لکزه برا اینجا نظرت عالم شرعا و اشتندزند و مستکر و دنیه نعمت احوال نمی باز
وطیع سال اینده هزار خواهش دهیان طبعیان نقی خان شیرازی سپهانی سپهانی
نادر شاه جون در صحن نویسنده مركب جمالی در حوالی در سند که علی خان کوش احمد بیگی ای را
بسیار داری و نقی خان را مجده آیا لیت ناسی نیعنی در واسطه چون منشی در ریاست
بسیار بزرگ داشت این پسر خیلی بود و نهاده احمد سفیان قرفله امیر اخور بیشی را که از سفر بزمی
رد سر برگشته در رکاب معلقی بود و بدری در ای رکاب معلقی بود و بدری در ای رکاب معلقی بود
مدد بار سر برگشته در طلب بعد از درود محمد سفیان بیان نقی خان قشونهای فارسی

با خود متفق ساخته مباری است باطل می شود اما خاطر ساخته بود جمعی از سرکرد کان با غواص محمد سید اد
بر سر کلکسلی خان ریگنیه اور مغول ماغنده در صدر دار فتن محمد حسینی خان در آمدند محمد حسین
لرزن معنی داشت دفعه ایشان که در پشتی نشسته خود را بصر عاشرت رسیدند و از کجا
بشير از اعدامی خان نیز را بجهت حق خانم شیراز کشت محمد حسینی خان در سلطنت کشیده
حقیقت عالی محدود است ز سپر تصالح حقیقت خان داشت شیراز شده بیست عجیبا
بر افرخخت از مرگ باشون بعیی باعامت محمد حسینی خان داده بجهت حقیقت خان نامور کشیده برقی
فان بعد از انقلاب حسینی بعلمه در ری پرده هست که سکنی کرد بدینه شیراز بث مدت اعمال از مدد
نهایت غارت دینها کرد بدینه مهر ترشی که در راقطه آلت در جوایت نموده روز چشم کوک کردند
و بدرگاه معلقی او را درند و اولاد او در برداشت که در اصفهان نمایندند نیز قیمت نمودند و میرزا
بروفی فرمان عمل کرده از را مقید به مبنیها حضور رسانیدند و پلان شرصن شتریا واده
موکب نظرشان بجانب رذرا بجانان را کیات رضت آیات در پایان روزه مذکور
احکام از شیرزاده ای خرم آزاد بجانان حکمت و الحبدزاده و دیگرانی ما مهدیت کرنا شناخته ایان
بعض اندیش سید که عجیز رنجمال داعیان قاچاقی بسبی سدیک محمد حسینی حاکم ایجا
با خان یزدی بجهت متفق داشت شیره سترایا داشته دله محمد حسینی ایان که از جانب پدر زیارت
بودند فرار و نیزه به مردم خان عزیز صد در راه فخر محمد حسینیان نیز را زرد و کیا های ایان باین اسر
مامور کردند ما نمرین بجهت دستور سترایا در فخره برآهی آن دلیت مستولی
نباشد اینکه فناهین بعضاً رفاقت باریه و محمد حسینی اعداد است و بر مینه مخفی داشت لورام
فن و سفک خوب و میانی از محمد حسینیان ایشت بلکن کار و میکاره ایغلو ر سید عاصی از دیر
بزیر ایال دست اندیز اد کرد بدینه پرسننه مخفی نظر اندیش سفر دوم و دستور ایاد و داده ایان
که بعد از دو لشکر ایل از طایفه داشت اکثر ز دیم کرد و دیده پرورد و دفعه این مرتب از ایانی ای ایان

باعث فتنه عربت شاهنشاهی و انجام امر صاحب فرمانی دلیل نهاده است اگر خبرت
از آن ملکت کرد بیدار شد و ملکه هایان بگرانشان ای امیر خان برادرزاده افاقت
خود را پسپا لاری خود در کردستان درستهان خلیل نعین دفعی از غازیان را با داد
مامور روزگر فرودگاه در عدو داشتند که روزگر فرودگاه شاهی ولایت اسراخانی
مخصوص شغل اش شاهنشاهی و بدلکشی بود با پایان این دستور ملکه های اسراخانی
دچار گیری اتفاق نداشت افسوس ای امیر خان برادرزاده ای اسراخانی مدعی پیشنهاد شده
دچار گیری اتفاق نداشت افسوس ای امیر خان برادرزاده ای اسراخانی مدعی پیشنهاد شده
خواهد زدم سرکرد کان اکارال با تقاضای ای اسراخانی دلیل نزد شاهزاده آمده منع مدد و دادن ملک زم
و گوچان بندن طایله نگوشت شده بودند بجهاد خیزی افسوس ای اسراخان دلدرم ای اسراخان
مجبوب ای اسراخان بی سکری نعین داگردن ای اسراخان دلایل ای اسراخان دلدرم ای اسراخان
و داگر خوارزم کرد معاودت نمودند بعد از خیزی بعضی افسوس ای اسراخان بر خوارزم بالبرت متفقین داگردن
ای اسراخان متفقی متفقی داشتند ای اسراخان بر خوارزم بالبرت متفقین داگردن
با آن خصوصیت داشت ای اسراخان بر خوارزم سرکرد داشتند ای اسراخان سا خوش کند ای اسراخان
دیده در سال دیگر خوارزم شبه عربت خارم خوارم ای اسراخان متفقین داگر داشت ای اسراخان
علیک افسوس شد و دگر دفعه پیش ای اسراخان متفقی متفقی داشت ای اسراخان
سلطان طارم خوارم دز مجده خیز ما مصطفی عبد از خیزی ای اسراخان داشت دشمن دشنه ای اسراخان
ماهید شتت جوت بقدر حمل غل کوکله بدل کردند بگزشتی هی همار اسرد رشند
رایت خصوصیت بر از خیزی دشنهان خوارم ای اسراخان دلایل ای اسراخان ای اسراخان
اعلی و گزشتی هی بلند آداسخت دا فراج قاهره همین ساز برگزشت کردند ای اسراخان
بعن بر خوارم شد و شجاع از خیزی داشت دیونج ای اسراخان سرمه بر را بخفر و بخوش بر ای اسراخان
سرکردی ای اسراخان کوکله ای اسراخان داشت ای اسراخان دلایل ای اسراخان

شب از هم اور دی تر خان از همین آنات در زدنی در ساعت رو بگذارد او را وظیفه ای اسراخان
کرد و متفقی کنکا در محل نکر و محابی شرودانی با هزاران نیم و نسبت مقادی ای اسراخان نزدی
اعزز خیزی ای اسراخان باخت چون دشاده ای اسراخان حکمت ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
منصر بود و در قایصی میزد از جایت محمد علی نامه را بخانی که بصنی خیز ای اسراخان داشت
و در اینجا ای اسراخان
بجای ای اسراخان
دو بند نوشته ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
دریج و نفع خود داشت را ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
سلسله خصوصیت های ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
سرکرد خیزد ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
چون محمد ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
توقف داشت با شفای در حواله خیز ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
خطاب سهند و رایان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
ردم بدشت آنکه بگشند و رحیم ماخته ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
نمیزد و بجزیه نیان علی مونده سرکرد ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
من خیزی داشت دشمن را زد داشت ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
لعدا ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
صدیع ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
خیز ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان
در عرض زده خیز ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان ای اسراخان

بچکه و علی و نعات سال قبل مذکور شد سام بعد از زمانه ازیر و ان که شنید با اینه منتهی شد
از آده و هشت که زد که بوسیل حوزه کرجی عالی کر جستان رود همراه شان مطلع شد و در زده
احلال سرداره برادر کفرت در پست دوچارم ذیقعده آنها م اور لایا چند تن زنده و سنکر کرد و میشد
بلطفه فرقانی خوفستاد این مرتبه را بعض امور سی سینه هزار شاهزاده که یکی شیخ سارا کو کرد
اور ابا چشد تن از کفرقاران و مذهب زد احمد پیشی هر سکر قبارع و حسنی و فرسید که چون صنی
میرزا میرزد زنده و دیباش در برادران کجول یکی کیکر را دین خانه دارد بعد از زنده در ایات نظرت
ایات بکرد و کوئی کر جستان مخدوم شد و در پسته مودعی سده منبه اهست شد و تباش
آن برای مسوان است که بعد از آنکه هفتاد یکمی دویست عنانی نیکی محمد علی خانی مشهور صنی
میرزا میانی فرز رایافت از خلیل مدبری که در کار او بجا بر بودند هنگی خزانه و بعد اینجا بهمه احمد خان آشی
و محظوظ در سرخای و سخا ام اکدر در حملنی و لکه خدا باب طبرسان محل در پندار سان از نامه همایون متعاقبا
نم بریک و نشنه لبیت زراغیت با پیغاید اراده صنی میرزا مسوند و زرعنای پاشای ای احسنیه
از زویست عنانی مهریا بیصلان خزانه و اجلیخ فران میں کشنه بعد از زنده و در بکاری کوئی بکسرت
خان که در آن اد ای دایی کافیت بوجان تقاض علیخان قبیل بکاری غلیق در آن نویحی میرزه
لکین بودند و بمنصف پیش از زرده احیا طبیعت بکره داده میان سنجخ سفناق کرده افتاد
و عطا یاد بید ای دهنده این رایا جمعی از سرا برادرانه و عهستان مسوند خواهی نیز که ملک را کم
سباکری و حزم بودند پیش از زده فوجی را در سرراه همیا و داشتند مانورین آن طایله
در رضت عبور زداده، جمعی از هشتان روز از تیج که زنیده و فوجی را نیز کفرقا رهیه سار راحنه
تامی هدایا و فرایین را مدببت اور کردند بمنصف پیش از استماع این نیزه رتین رخت دیش
و هشت کردید فریز را زغا بست حوف در عرض راه بجهان افسش قدم از زبان امده و ناشیه
و بعد از آنکه جلویی این مرتبه بعض اند سکنی بجهان از زادای این نیکوی

دویسکری که از نبله و رجلی مرز ای پیش زن بکری که انت سرداره و رسندند چون بعد از زنگام متما
سکت شد و این امر بایدن با حضور رضا شیراز صاد رسند بدو شاهزاده همیزه بکت آلم پیش سیس
رایات بچه ای از نهد و بچو ای عازم مقصود شد از سبلان کو کیه و بکر عبور و زن شفیخی از پهچان
در موضع موسم بخانی بند و آغون را که شنیده در بخششند و دار و دیم شهر جادی الادلی دموکت
های بایدن بکار بسیاره و نهضت فرمودند و خارج قلعه فارسی بکر رایات بضرت نایات باز سوت
بر از نشیده و چند دفعه سر عکرو باشان باز و حمام تمام پیش بدو در تلخه در و بکر بکت
اوگر دند بکر و فخر جمعی ریشک غشانی فیل و دستیک کشته تقدیره قراری و مسغیل قلعه واری شدند و آغون
و حرم محشم نیزه باید این در دوار و هم بجوب دار و در وی میتوی که بپیش از طرف ناصی ملحت
دستگاری یکم ترتیب باز نه جمعی از غازیان باز بخانه و بکر بکت عین کشته چون احمد لکنی
جیلکی بکر بجوب اسر و فرمان پادشاه روم با فوجی از لکنیه بمحاده سر عکر بیرونی اند و دلخواه
کاره ای دین مسوان دیدند شب بیانات مجموعی از تلخه برآمده آهنگ کریز کردند جمعی از طلا و داد
معسکر تقدیر از افراد ریشان با ایندر متعاقب با مرکشته جمعی از شان را عصیتی
ساخته چون ایام معاصر اند از احتمال احوال سر عکر شدند او با فتی بسیاری از شکر
رو بین آغاز فرورد کردند سر عکر از زرده فطره از عبد از تهمن شنایی را با حمد آنندی کسریه
ما که در دلک کی محدث فیضی بکانت مسوند و از می رف دند بکر نفر از نزد کمان ای ای
باین پیشنهادی لایق بدر بکر ایان مدار فرستاده مسخند شد که عضو داین بکر را در در بکار
غمشانی صورت دهد بعد از آمد و رفت مکرر که این مسوند و بکسرت میانه ای عزت بکل جن شد
احمد آنندی کسری باین پیش نفر از زرده سار داده در بار غشانی مسوند چون برسی نهضتان نزدیک
و شدست سرمای فارسی معلوم و نوقت مسخند بود غلیه اگذره در بجانب گشته و حملک در فر
و هشت مسند امر که بایدن در و دیم در مضمون المبارک از فارسی کیانی ده بایی نهضت نمود

از زنجیا متوسطه هنگز در احکام کشته آنها و دلیل بر اینجی قاتم است ساختند نامای عالی
و غلات آن فوجی را مصروف رسانیدند و چون مطلع آن بود که درین نشدق و همتد کن
ساعی تعین کشند که در حوالی بزرگ هر سه کمای که از هر یکی اب و علف انتبازد شد جبه
هزار و سه خانه در سرای مرغوب از زنی بجه بزمیب و هند و حوزه از زرده آفه تلوی و قمز آن عالم
کجهد بروز دور استادی ذوق عقد و اراد مقام که برگخواست شاق بخوارش بود که درین طبقه
جند روز که درب آزادی گرفت چون پیغمبر مکرر تبر و عستان نصب العین صبر بزدبار و بعنه
رضستان هشتاد و داشت در پی دو روز مذیعده فوجی از غازیان سبابی کیا و بینان
دو روز فرموده از جسوس خود عبور راه هم باشد و دشمن شد کجی احکام از دین به
کل کشته و غازیه را هجره دسته کرد رزچه را جانب چهارمیان اند هنمه نهایی انشا یزد را که باطنان خار
در آن فوجی کوچند حرکت مورکت و آکارا درینان فصلی که اب در سکم کمی بخی می بست و بین
شدت رضستان بگرد باین کیفت ضغور غمکردن تاخت و غارت کرده ده ب داغنم مژده
از خس بی شمار بجست آوردن بعد از آنکه سچهار روز مشعل کسب باخت و تماز هجیف گزند
نامی روپا در سرکردخان و عستان دارد و رئا سپر میان و برا پیش طبع عنجهت
کشند ازی تا تحقیق این سه هناء عبشه شده خود را سپرسانی در گرام ازند پسر نهر
معقول و مضر میان برده است و ناباید از طریق طلب شنید محظیه علیک راعیت در هنر شرار
میان کشید اتفاقه بعد از عید انجی حرکت زمام بجا نسب دریندر کرد و امور انجا را هفتم
دراوه رزراه طبرسرا ان عازم بروز در رنج محروم و در مضر دلت شنید و بست روز دیگر
آنها ان مضر سرایه همان عرب و شان کشته چون آب علف سمت شنایی رو در در محل
و موز لجو در پی دچشم ما هم زبر را بنده و آنچو حق حرکت از کل عبور فرموده و در دیال ارش
کشید و با این دفعای ادیلم طاین مطابق سال هزار و سه دهی از شنیدن زندگان

نهم

قحفا سپهبد سفید شتا غلام بران زمین کرده اهل امر صولت بینی و عسل کردی تزاد
برف اعدان و اعیشه ردمیان تنی می خود و او فکت سر بر یعنی فخر میزیر برش بکرد و دهن مسخر
بد افته شکر سه کارم مرصله سایی د روز شنبه شا نزد هم صفر با فرج دیمای در غلط اعذان
بر یعنی تلاقی کشته بجیش فوجی نامه بعده که روز خنده ساز شوک بر در مرکز کردی را
که لوای جداد لش در خلقان و سیعیت هنوز شش مدلل بیهوده راست غفرنی فانی شده برجای
سرد کرد پدر و زنی کشته مجاسیز روانی باشند و سلیمانی ظلم و ترتیب دنامت سران و
در سرداران بکلی از زناری زینت و زیب با افته فریب به مایداق شکی مفتر خیام سپه
هزشام کرد دید و در اخراج چون روز از خود و شکن باش روانی عطف عثمان کرده از روزه که بکسر
دان رکبت فاعین از راهه میان کوه عازم کوچک بیلاق ایروان کشند و در عرض راه عاصه
شدیدی عارض و نات همایون کشته چند منزل راه را بخت روان طی فرمودند باز
بعنایت حکیم علی از اطلاق از در ارشفای و اشاره صفت فمحو و لستین شفای عالی
کریم کشته مراج اقدس بعوت و بجهودی قریب و در دواره فوجی جادی الا خری جو لحای
کوچک مفتر خیام عز و نکن کرد دید در پان خاره کی مهند شاه سرکرد
وال کا رس سرکرد چون متوتر غیر برسید که از دو لش عنانی گلیان محمد
پاش و زیر عظم سایی بکرد کی منصفو بسای علی بکت پاش و ای ایکن داده و بازد هزار نفر از
پاشمان دسر کرد کان دیگر و حیثیت و از دحام پیش و مرز سخت از نهش از زرم دنیاری عبده
پاشی چنی با احمد دله سچان رزیدی غان سچکل چنی اردو لان که زاند دلت داد روی
بر تائمه پر دمیت پیکسته و برجی دیگر از ناشایان و افراج دمیت ارزاد دبار بکرد موصی نهان
لیقین شده هر یک رخت مادر بیگانه بران می آند لامدا ره زده میرزا را که از عرق
بد بار سپه برداق طلبد و بوند به پیغمبر روزه که از سست دبار بکرد موصی ای اند سعین

و بعثت ز دانمدا فوج مصوده که درست گربشان داشتند از نام مشغول
بسیاری بر دندان عصکر شاهزاده مأمور رضمند چون بخون خاطر اند سران بود که شاهزاده
ارجمند اما منشی میرزا ابراهیمیان دلدار ابرسیجان را که بعد از فتحه الدمشقیان نام نمایی داشت
احوت سرافراز بود و من اهل فرهنگ استاد احکم بنا یعنی هنریه سیا سوره در نیازگاههای خوب
ردزب از طبقه دویم شناسابد و دیدار کوچه اگر سند و بعد از سیما کاری طوی زمام خنثیان
حرف از این را با امام متخلی میرزا او اخظام محمد عراق را با ابراسیم لفظی و هم در دربار از کشته
در پنج ماه رسکب روانه مقصد و نهاد آغاز و راه امور ریوت قفت و در میلانات حدود تبریز نموده
حوذ نیز در روز پروردی عزم مقابله عرصکر سوژه مقارن این خبر سپاهی را بایت افزایش
لوایی ظفر کشیده در کنز ضمیر از نور آن برد که در نواحی قارص و در نزهه از ردم بر گزنهن همانه
جمعیت عرصک سوژه مقارن این خبر رسید که دست اصلی بر قضایی عرصک روزه از روز چهار
نخواهی باشی سمت می اورد و لحمد کوچه و آلا در همین ماه مژده از ایروان غیر و مراد تبه
دو مرنسچی از مردان را که مقام حبک عبد از پشت کوپر اول غلی بود و قرار رکاه دولت ساختند
کن محدث عرصک نیز ناصد و تجاوه هزار سوار و دھنیل هزار سوار بیاد نیکری دارد تعداد نام
روز دهم بعد از ظهر آمد در در مرنسچی از رویی های بیرون دامنه که را محل نزدیکی
دنبام اقامست از هشتاد هشت کدام مکان داده شد سنکر منظر بین پر دشت لس روز
چهار سپاهی ز دنمه اه را نظر دین نزدیه صرفت و متوبد الوف کشته نیزه بدل ایالات
طعن و ضرب داشت همچو کرفت بعد از تجهیز متواری سقدیر بردای قادر شکست برشکه
افراده همچو کشیده از نجاعت قلی عرصک سانکر خود کن حبت دسبیله شریه کشید
ظفر ایات نیزه هم تعبیل ضرف کشته همچو از بیوش بچه خوش بچه خانه طرق دست قاری
و معاطفت اطراف عصرک را در دوی عرصک را مأمور شدند راه اور دن ذخیره و آذنه

عال بود رازراه چو رس ممجدی نصفت فرموده دنیز در همان اوان عذر زنده شد
 معتبر را بسپرد شاد را کجا هفت رهد بای و رود را کاملاً کشته نامه دهد اما راز رفاقت
 اعدس که راه بندی تین بمال آلم و لغز را دلچیز به پیشنهاد کی سلطنت خطا دیگری به
 پادشاهی هفت منوب است درین اوان چون اکاراه عطفت در صفات و صفات تدرست و عفت
 نیاشایی که در طرف و انساف عالم پیجید در آن عالیک نیز شترها را بفتح پادشاهی از برادر
 مقام جا نهشت در آمد و نظر را نیزین دولت خود را از شاد راه دست گشیده دیگر
 مصون نامه بسیار از اصل دللت و با او شایی ایشان که بعلم عالیک لی میز اتفاق بسیار
 خوشحال پیش از عالم اخلاق و بکاری در ایام ایلی از ایلی که در روزه هشدار را مشنده بود
 که در کار پیش برا ای خدمت آن دللت و هبتو خاص خود بود دنیز پیشان شفافان بجهش اندس
 رسانیدند که بعضی عالات مابین نیزستان و ایشان دفع است که ایلی که در آن میان پیشند از
 خدمت نیز پیش بجهش این راضی عالیک در آن با حضرت شاهنشاهی بست از جانب بجانب
 فوجی نیز منود که میان عالیک را که مغلوب شودان زمین بود پیش درفع و مخالفات دولت را
 با خوف را که از دلست که غایلی است باشد حد تکسر در دلیلین علیین بکشید چون مدلک همان
 عازم حربه ایان بود رای ایشان فور رکفت که بعد از درود دنیز همان بحق بجهش ایشان
 ای امریکان در آن فرمید لیس حرب است ایلی شفاق امیر ایشان و را جانمود مرقوم
 دندن قوز از ایست بجهش دیران طرد و باقی نفایش شاه نکجهه نزک در ایان ایلی زماد
 رحبت از خوف غایت فرموده بودند و سایقاً ناشرش بافت که علی علیان در برجسته
 نامه ای طایفه بیوت خوارزم ماسوره شپر بجانب ایست فرموده بودند حقیقت احوال علیقلی علی
 مشاری ایه بسیار بقدار از در و بکار از ایم ایه ایلی ایلی و عومن را پیش سفیدان دشتر فرموده ایلی
 طایفه است قبل ایه سپه دشتم خدمت بند قدم را بسیار بکل جماعت بیوت با سایر کما

ندوه عس کار و متبه چون خود را بی سر و بده اند می بست دلایل شرکه سرمه با کفر زیر بده شده تیکی
 که در اطراف عکر را بجهش بودند فی الفور را بیشان در آن دنیز جمعی را مقول و شام تو بجانه و خیام
 در بسیار بجانب ایست بر جای اندیشه بود که بخطه بخطه و تصرف در آر و دنیز فوجی زرجنو و لغزت نمود از جانبا
 در دریا یا بیان بعزم تعاقب هب می بادست بر اینکه نیز ای ایشان را پیشان
 که فوج فوج مشغول فرار بودند عرضه شیش ساخته ده در از راه نهار را فخر از شیخان را پیشان
 هر چند اینه بجهش از نظر تیکی در باید نظر را بیشان در دزد سارند و سینکر کردند بین
 جهان شفاغت مردست جمعی از ایشان را که مجموع دنیا نیز بودند با تعاقب جا بجهش حسن
 آیی که در نزد کوکان از جانی و خطای ای که قرار ایان را متبه بپور در دشواری خواهند نظر را را
 طهران غنوده بجهش کیش را حسم و دانه بزیر ساخته و چون هیل رزی که در باب که عظیم می شود بوده
 الله شرقاً و تخطیه در سرمه بی امام حجج حجاجی، بدولت علیه عثمانیه خلیفه داخلا و بعد از
 ابراهیم و هصار معلوم شد که ایشان دولت عثمانی را فتحی ای کار در مقام کاشی و انبار
 می پاشند ایندز را بعد از رفعه سرمه عکر دانشرام شکر روم نامه دوست ایشان با علیه بیشتر پیش
 شکر راهه بزم دشته دچار ایلی از راه بعزر در دامد در ایلی ایلی ایلی ایلی ایلی ایلی
 هر جنده ایلات ترکان و طواریه بجهش که در ایران و لرستان سکنی دارند فرمان قدر اقدر
 شاهنشاهی ایشان را حداکی بجهش ای شایع ای ایشان ای دلکت طریقه ای ای ساخته که خلیل بجهش
 در ایشان آیزه ای خواهد بیافت ای ایلی ای که ایشان بایل ای ایشان با آن دولت سه چون علما
 ای علام دی ای
 خوبی نزدی دشنه ای
 دولت عثمانی در میانه نزدی دچار ایلی
 سه هم روزه تهر رخواه بوده بیش ای پیک بایان روز پیشنهاده بیش ده فهم ما هر روز را در تمهیل

انفاق و محیعت مزوده در حوالی اور کنجه با غایل آمد مکلت ناچش با فنه عجی کشی را زبان
مققول مان اسیر بسیاری روز آنچه اعیت بدست غازیان در آمده چون آنطایق و مکر محال
نوتفت در آنواست نیافرمه ساکن خود را عرض نسبت غارت دیدند کوچ خود را برداشت
بسیت کرد میان که در حوالی استراپاد واقع است فرز رکر دند علی قیچیان که در حوالی چند کیلومتر
اموران که دو ای پرداخته ای را در محلات درم خود رزم مثکن داده بمحبی های این عطف
عنان در دادنی که مرگ خود ری شان در ساده جمیع کمربی توقف داشتند و اراده رفیق
میخ شان کرد بدی پس طلب میباشد خطاب با نطا یافته عرض داده مخصوص تبعیت کشته که در این
بیوت که میان آمده اند به هزار فقر خواهان کار آمده خود را بسم ملا دست بباب فرشت
خود پرسیور ساپر تخلیه دزمه ایلات بلوارزم ایلی و القیاد قیام نما میند و آلسند
میشه محمد دیباشند و رایات رضت آیات از خوبی و مجددی و سلام عبور از راه مهد
عازم فرانان و از چنگی اضرار میزرا از راه مازندران و استراپاد در آن ارض اندس
ساختند و مرگ بجانکشنا متوجه اصفهان در پیام دیگر وارد آن خصه بیزنت ان کشند
و ناد رو و مرگ بیش هزار دیگر و استراپاد ظاهر عیوبت نیز بمحبی خوان عمل ملذیان
معزرة رده ایک رستم مخود بودند پس آیا جهانکشا در قدم محروم احکام اسلیم پسر از
و صدر رنجاه نسیم بحری از اصفهان نهضت و در راه راه مازندران و پیامان طبری عازم ارض اندس
و کوچ بر کوچ همی مراصل مزوده در پیت دستمها مصفر زاده مخدوش کردند و در گزنه
پرسنل مطبی ناچال هزار دیگر و نیاه ره صجو شب در شبینه بیت اشتم

نمیصف که بیش که این نزدین بایس بکم با مرفا غلیق غلیبت انتساب لوا امقدام طوی
پا بر همراه با چنگ ای ای عیض سپه پرداخته استاییان در زین در بنم ملک چند دست
که در آن فضاد قدر بس اطمایی کلد رزی بر فرز زابون چیخ نیکی شیدند و اد برجانی
رعیه مطالعه که مذکور شد از عیضت پادشاه سلام پا درم خود داشتند در برق

بیت آسمان پرندگان نمای ساخته بود که مطالعه نزدیکه را بدستی داشت این یا پیشتر خوان بخواه
که فاصله بر امری بیت در مرمره ریخته بخوبی و انجام دهنده چند سال که بیان این طلب و رفاقت کرد
نمی بوده و زیرا که این طبقه از آن دوستی اینجا بآن نخواهد دعوی و پس از صرف اتفاق علیعه شافت و دهر مرتبه که
رمایت می دوزد این آیات باه و مصالح بزم، نیام طلب معمود و بجانب هلاکت روم از پا
در ایران فتوحی خادم شیخ راه مرحبا شیخ عزیز است انجام بطلب سلکر و دیدنا اینکه بعد از قصبه کل محمد
پا شاه کفرت رفسه مطالعه معموده در کل شیخ نکول فرمودند بدر دلت غمی بجز طلاق پا پار این
مرتبه با علام مغوزه پا داشت اسکندر رجاه ردم نیز این منی را اعتماد نداشت نظیف آذنی را
که با باغی در خفتستان در کلاه محلی آمد و بود مجده در گلپارهای برازی بنای حکمی صلحی سرمه عقین
مشیر طبله ره از خدمت اقدام نموده مرمی ایله و عینی که با سجلان پری مضرب خیام
عزیزت این بود بانه فیضی ایله و اراده از دوی های ایوان راز جانش ارشاد اسکندر ره و دیپشه
مجھی بجهرا منای دولت باد و اده شد برد پس نظیف آذنی را رفاقت از خفت از خدا
دشمن شد بعد از فرود و ابد بر این اعیان آن دولت احمد آذنی کسری را که در فارسی از
جانب سرمه کنیز بنت اندلسخان بود پایه در ازارت داد بمعارضت ما مرد باید باوند نهاد
بسیار در ائمه ایران در از طرف اعلیٰ بخت شاهنامه بی نیز مصطفی غانم شامل دکات است بخوبی
سبغارت نمین رنگت طلای مینا کاری مرضع بلال غلطان که حاصل عان را در جسد داد
دشت و خیزد رز بخت که با نیز زکار بر ای می بخود و در بجه فیل رفاقت که از تجایف
دغزیب اندیستان بود بر ای پادشاه و آن باید این نموده است اندلسخانی ایه ارسال
داستانه در دهم محروم احکام ایل هزار و صدر دشت بجهی که موکب های این در چشمها
حرکت میکرد نکنیز را با مصطفی غانم در این ساخته موکب مجده و از مردانه بز در کران
خط غمان بجانب هنسان فرمودند صورت صلنی می که روز بجه فرود نموده شد

نمایند و نیز شرط عجیب دنخوازیر ملکه مدرک اسلام خود را می خواستند فرضیه آن در میانه کار چشم پوشید
همایران مادر بزم محبت غنیمت کشی از زمین راهنمایان مطلب بشهیم سراشیخ نباشد
و حق نساقی و اراضی عجا و دوازده اصل اثمار عناواد منظوری بدشیم سبلک بنابراین پسران آن باشد
سلیمان نخام و حفظ ما نمکش کن داد خالیت معهوده را نزدیک و طرقی صالت را مذکور
دشمنی این زنید که زمین بخشش را با آن باشد، هفت بخشش اعدام بخود یعنی آماجون اینچنان
عراق و آذربایجان و آذربایجان سایه بگیر بسلاطین ترکان تعلق داشت که بیبی خشتا نیز که ای
ش به سعیم و شیعیت در خصیب دو لست علیه اعتماد نمود بر راستگال با ویمه ضمیمه از خوارشید که
کاه بر طبع پادشاه اسلام نباشد از مخالف سرم نفاوی بخود بگشتد یعنی از آن دو
ملک برسی عطیه از اکنفرت بخواهد حاکمک محمد رئیس اینظرف اتفاقاً میگردید که اکنفرت را از ازرا
برادری در زود میتوان آن مجاز ساخته بود و در زمان مطر های این که از آندرولت و ایام
افتخرازی باشد غلطی آذربایجانی عز و حصول بخشش بدو اندراج باخته بود و کم اکثر پیغامبر با خوششکار
وسعی بسیار رکم ارزد لست نادزیر و در ایستاده رضی بخور پیشتر دو لیتن علیه این را مخدود
میزد یعنی سبلک بنابراین جهات خاطر منعیت یافت که بخواهد در ماده سابقی متفق نشود از زمین
مطلوب نزیر ای از زنده اکنفرت ایام اعماض داغ خناد موصا طلاق ایام خدرو خد مران اسلام
محمد خان در این محکود و مغضی سوژو نادوستی مباند دو دولت عظی و اشرف کرام داععاً
عظم انسان ایلیشدا در عرصه از روز رکا را بقی و بپایی در باند از ایگان که اعلی حضرت پادشاه
اسلام نباشد و عده ایلکتر و دستی محدود و جمل محبت را بعقو و مواثیق مشد و فرموده اند
مانیز مر عات سنتن در دستی را بر ذمته خود و بحسب در رضاجوی خاطر اکنفرت داشت
بلاد راهنم طالب عظمی مارس سفره بعد از حصول نامه است که ای امام مامور
نه ای آن وزیر اسلام نباشد را نزیر بخیں را نصانعه دن و محمدی بربانی امر مصالح

مامور ساخته می‌باشند و مهدویان دولتین امر صلح بیان شد همان ماده تقدیم
بر این نفع فرماندهی سپاهیان مدبرزدست است اس صلحی که در زمان خاقان خلد سراج سلطان
مراد خاقان را مجعی داشته باشد این مرجعی وحدت و ستری که در میانه مصطفی زری و همان زری
استقرار داشته و تغیر نمود و در رکاب آن راه نباشد شرط منع بجز نامم و نفع در بام پوده اینچه
لاین شان طرفین معزون بصلح دولتین بگشید معلم از امور یکم میتواند بجهت که درست و متن
اصح اطمینان از مبالغه مسلمان پسر از طرفین هجتیاب و در زندگانی اینها اقتصادی ایندوستی ملکت
رجایکمی در بسته میباشند و دو دولت عضوی دخدا و این دو خانواده کبیری مادام اقبالی مادام آقام ای
بود انتقام فاعم داده بمناسبت بر قرار پیرو ما و داده اهلی همچنان ایران و فوران که از زاده بخدا دشام خان را
می‌پنداشند و لات و حلام سر زده است از روحانی تجلی سالمین آمده‌اند بلکه بر سر باند
صبابت عالی مرعات احوال استان را نعم و نعماده نهان از زیارتی می‌گردند و مرتضی
ربت در سیل شرمنی از آنکه دولت در ایران از ایران در دولت بود اخراجات استان
از نظر پس زاده صفو و مادر شاه است ایرانی طرفین محسنه بود و معج و شرایر پیشان را دان و در گزینش
که خوش مسند بپذیرد خود روزمه از این نمودند نزدیک خلاص مردمت را خواهان که منافی و درستی
اچزرا کشند و سوا ای آن که ای ایران از است و درین مقفعه انسان بوجه هر کس که زندگانی
که بکنیم مقطوع و معدنده مشرف و ربانی هالات اندک و بیش که کشند از طرف درم بگستر رحیم اکملت نیز
بلا دست لایه پیشان ملکت شد و از اینان دور مردم سا بر وجه خدف شمع و حباب
که دست از خود و همچنان در عینات عالیات امداد ام کمال تجارت و درست آنهاست بنای خدام
سما پیشان باع بخوبی و هر یک که ای این تجارت و دسته پیشان ای از استان این خدف شده زناده
سلطانی از زند و دار از بطریف نمیز بخواهد ای ای رعیت نمیز بجهان منوال علی ای خپل بعد ای ای ای ای ای ای
دار زند و دار از بطریف نمیز بخواهد ای ای رعیت نمیز بجهان منوال علی ای خپل بعد ای ای ای ای ای ای ای

لهم صنعتك ملوك و دعوه مشرفو طره همپرسته در میان الدارین و عقابه اغدف منزه بدر و برقرار ردن فیلی پادشاه
بوده ما داد ام که از جانش نهادت خلیل مری کی افت عمد در میان قوایان اطهور خواهد زیرا نظر فضیل
رضیل نعمت اعدام را اینها بدینه نگذشت علی نفسه و فتن ادفن بهم باعه هدایت
فسویتله اجیگا عظیم‌آزاد حرث زنگ فی شهر خرم اکرم شاهزاده سوزاله و مائمه سکنیه من
ايجهه علی مهاجرها الف لاعن سلام و حکمته در ذکر دفعای ترکستان بیبل مخابن سال پرازده
طلای خوار و خدیده فتحیه نسبت شنبه همچو ربع الادل بعد از بیان خواهی باز زده ساعت رسی ددر
د فتحیه خسرو زریش نکلا آفتاب بدر ران مان محل غسل کرکه عدالی خدودل یعنی ماده خسته ایل نزده
در رایم اما فاز زندگانی کرد و مرسی خوش عذر بدم کشته مید جوزن سرخ زریل کی برکه که
در زینه همچو علی بافت شنبه از نیزکس عرق فنه استید که همیزی از قماری بیبل هم زنگ نکن بخت
ایرانیان س روس زنگ ایوب ب خفری برای سیده ران سکونه در میترن کوشند و سرخ زریل نزهه
از زر الغیه اسم غنچه تو شنیده و ارباب سیستم زنگ سیستم زنگ از زدی اوران و فرنگ سخنان خند
پیده را در حضرت سلطان همچو بعد از شان و در گزت سرخ زنگ نزدیکی داران هشیاره بوده که همای
با هشت غنچه در چه سیاست خارجخون عنشه فریشان خواهی نامه بر زرگان چهار را پر علیک کشیدند
رسنگیان از دهه همچو عزیز کو حشمتیانست را از زدار آوار گنجیده قمر بر طلاق فردا پیغما برگردان ایلکندند
فاخره کجا سیستم زنگ نزدیکی درست سرمش خرا دوست منزه کردند و حشمت زنگ سیستم از زدیه که از دهه
اشری خوفی چو باره ای از سلاس سرچه را بیایی همایندزد و سر و رمایی باره ای کلمناره که در زده
خیابان چون ترقیه ادند بایی دسته تکلیم را بخوبی سیمان اب شد و در فتنان خوری سیمکه
بر پادکش در محابی کل از لاشن شدند هندوان خلکهای اشتبهان را برخشن سو خندیده سیحان بکل
مریم در اچیان زنار ایلکو شیدند ساحت گفتست به سدانان خلشن محمدی ایشکله و نوچهار
گشت دشعلان ایل بکل بدله راهست شیجان اند چون سپار دست نطاول بر از نهش دشیمه

س

شکرده از پدره مسکن فشار را بی کلاه کرد که دخال خواری برای حوزه زر از جوپ آو نجاست
و خون لد و شایعه در هر گل نهیں برینه اندام بخشن انجوپ همچنانی که در کشت جو زیارت ای
خاقت رئیس کرد نهشت پدر راه خدا که ندوی عنا در رویی در زندگردن فرزان مانی گشته
سربر کشی برادر داده ندو فروپیان خاص است با محکم پیغما برند جکر کوشکان بکاشن لرزشند نه که
دشنه بر دی یکدیگر کشند و همین پرا میان اب میان جوانان رسابین و فرزاد کارون کلکار ایست
خوبش سر برینه جشن نوزدی رخانی خیر کرمان با دولت و اقبال افضل افضلیا فضای از کجا مکه طاون
عازم شمشاد مقدوس چوچ بخت را در رون داده ضلع دگر کون با فند خضراء میزدار راه پیش بینی زیرا
دیگری شاهزاد و موجه هر چنان دنیا بکشید ای اینها اینها ای خوب
روانه خلات دخون و اراده ارض اهدی کشتن نیز هر ایکون پر محی را جدا و او صد ای ای خوبی
و سفکت دیگرانان بود خنده در سان خانه کارخانه کفر جسته ای غفران مایکنیز
فل ای ای د دعا رب خذ پیهمال از بند و عالیا هنگامی که از همراه از زم برگشته عازم
عشتار شد در امر سلطنت دجهان در ری پیگان نموده ای در سرم محدث فرزانه بودند اهل ایران
میزد رخوز در برگزشت زنگیک رترک فدویانه غفران در راه او می باشدند بعد از آنکه دعشنان
میزد که خرافت برگشته بینهای بستهای رسارس نزهات خندق راه ای عین بینهای رخی هجیانای
خنگیزی ای ای کفر زند و میں دولی عصده در شده اول دیگو در زنگ اند احتمه دیده جهان پیش ای ای ز
میانی عاطل ساخت از خفتیه دخن فرزند رجمن تغیر در احوال اور راه با فهمه اسقمه مراجعت دو دلیل
این عال از هر دم ایران که پرورد و حسونی ایین دولت بودند اموری خند بلور آمد که میزش
بیزیر عبیدت احظرت یک شترین حس سارک دیگر کرد میند ای ای خنگار عصی که در نیز
خوزد زم هر دن ای ای عزیزی کرد و عازم دعشنان بو و بخوبی که نهشت و بوجو در عرض با چکانه ای
رامان سهانیان بود نکنیدم نام غلام بی سرما پی هدف کلوله نهشت ساخته مشغی برد که

ظهو ر حبین امری از جهان شخصی و نجیب شاخص مبت دیگر در آن که از دشند است
افراز مملکت دم کش منظر شر آن بود که به بنزل عنان ائمہ هفت رکشیده مذکور
اما لی نا صرسن با در عوای باقی خان میرزا زی که برگت اکنفست از نازارین پا به برآمدی پیش
بر قبره ایلش تک فارسی سفر از کشته بود اتفاق نزدیک علی خان که ساحل بوی سردار را
که خالوی شاهزادکان بود بعثت سپاهی خالفت بر رکشیده هم حبین و ایلی
شیر وان حیدر خان ایش را عالم تو زار مغول ساخته محمد ولد سخایی لکلی کی، با بنام جوبل
مالک که گفت احوال از دلیل رفای سال قبل خارش باخت اسلامیت بر داشتند فا جائزه
اسفر را دم با ترا خانیه متفق گشته سری سرکشی اور وند طور این امور بدلن تصریح شد
ماعث شدت ماده دار طرفین همیاری داشت اماده کشته حرکات انجیاب از قشم
صیغه اثماره در این موقوت است سایه ایل بکشلو با نظری که عمال مالک را در عکس راه
حاضر میکردند بی اندیشه از رساب مفهوم مردند ایام اخذ دخل آمدند و دن اینکه ایل با
احدی تصریح خواهی با اتفاق اشکانی رانع سزو و گناحت که در دلیت و سی بلکه ایمانی هم
مذکور شده که قضایی سرونهند خارید از پا بر فلات کشیده وزماهن بدر میکردند تا ان یکه نا
پدست در پا کشته هر کدام ده الف هفت است که هر اینچه پنجه را زان بود و میشد از دست
چوب با قلمهای سکنه بای خودی برشیدند خود خرب و قدم بسب ایلشان نشیدند از
میکردند نا اعنان دو سیاران خود را بعلم دهد ایشان نیز ناجا چار چکه از تحلیل شرکه
و هم شهرو اینها نه دو زدن زد بک در ترک زن ایلک را دیده باز بده سمش را شنیده و خود
شنبه حق عالم میدادند کارکبار کی می خورد که بعد در بیان آن آشیان کرد آبادی از زمزمه
دو بم غزلت کنید آلاف ایوف سلام میکردند و بعزمی که تصریحی بس داشت دار زی ای
دبای ای بیمه در این بود اتفاق سد میس بندند و بسکنی بی اسم و سیح در خبر

فعن.

بعض این حکایت حاج خواجه محبانه در حضرت ای نان شب بعض مناجات شیم مقدم میکرد
ایم زیری میکردند که احیاناً احمدی در مقام امام را در آنکه از قبول آن کردن می چیدنی
الهز طلب بکردنش کی پیغمبر نبود که برای استشنا دبا سند عایی و اسئله الفرزند ای
کافتها دم میزد در دم بسیار دکاه عدم میکرستند اندلس پاپیت از خوف جان در حدد
استید در رضا بگو و معرفت بگنا؛ ان ما مصنی پیش بعد از آنکه تغیرت در در ایاضت نیز
سکنی بر زمینه علی ایکاب کوشون می بیان را قطع و چشمی ای بیان را کر کرد
محض این شدید برای کیفی آن وجہ میکرد و این ساخته مختارون نمیزد که شهر مرزین
درودی که دو پای میکشند در اوینجه از طبله بیم میکردند سجن تنان را بعلت برق فرام کردن پیش
رازن باز میکردند و خوشبتد طلاق این را بیان شد زواری مانند آنها بـ بر فکت میکشند
که کس کی چون غنچه بخان مشت نزدی میزدند بر نکت کل جامد بانش را پاک نمیزدند و بجهی
کلیب این سرو سالهایک فیاضی سبزیده میکردند بکشش از بخوازه پیش و می ازند
را از زبانی این شفه جان را بعد از دهالت بکشند نمودند باز بخانی برای ایشان میکشند
این حواله از در شر ایشان سهی پهلوی ایلکه ایلکه سبزیده ایشان میکشند در مملکت
بود رایا و درست بدرست سریت میکردند ایلکه کی این دور را می دیستند رانی فیکر که چه
معنی است ناز پیغ فانه اینها بمنش ایلکه و میکردند پیغ عدل بمنیزه ایشان را ایمده بنت که از سله
همه ایشان و صدمی ایلکه ایلکه را صول ایلکه داشتند مکونه بکسری دی پیش
هزار میزند است بعد از آنکه لا و صول ایلکه درجه معلوم رای معدول است پیشند میکند
را که بجا بی هر دلکه از الیف بکوزد هزار چوب بخوده بودند بمنیزه همیکه حوالیات لم صول ریش
پی محاصل و حضور نایابه محظی شسته با ایهای مجروح چشمی ای نایینا بزیره و عقوبات روانه
بره عدم میکنند ایند فخر نوبت بمحض ایلکه رسمیده بجهنم طلحه ای داغز مملکت نزدیکی

بعوض مصادره در آنکه نویست این بود در فرز رایم ایشان کوچه مشدای زنجیره داشت ایشان مسند
دایشان هم بهین مزال در فریبر و سبز فر ازیر ای نوزده و بزرگ بعد که نشانه برگت مبارکه شد
در فرق از خدا بایخ را رسیده ای ادجاتی که ران ایشان بی خار رکن ابوان مشاهد میان سیاه
و بود که چون بر زبان ایلام میان ای اخطاری و ترجیح ایشان مکذب فتنه فخر را زبان را تصدیق نخواهد
و مع و ذهن ای کواد و ایان رسمازد ها که بجز این نظر را در پرورد و زدن و مانع نظر من ای ای ای ای
مکث شد و هر کاره ای اعیان باشد تصوری و تخفیفی ای
و خود را ای هم تعریض نموده در خط و خال جمال و نیاز ای
و نیز نیک صافی صوره، خند محمد ای
خنداد را بجهی ای
آشیش ای
که و بجانب هر بسان می‌گذرد هر لکت که وارد می‌شوند غلائم ای
پلکانه ترتیب می‌باشد در ای
که برادر زاده و پرورده طفل رتیب ای
به پیش ای
رسنتم مادری ای
خان ای
علی خان چون مدد نهشت که عذر زد ای
جوب و تخفیف صدق و لذت کارته بحسب ایان منتفع کشته آغاز مخالفت نمود و شرکت
خان نیز که از بند عالی هر زنجیر جمال خانه است ای
و ظاهرش نیز نشسته بود و هر چیز در هر جایی ای ای

۱۶۰

سبک را در می میداد از سخنگاه الف بدب مخصوص کشته او تا در خواسته با علیخان
خان مرد عفت نموده عرضی دادین بود که دولت پیکی از ختاب نادری بود سلسله ای منقرض شده
علیخان بن بکسر و سپه سالار و صاحب فرماندار دولت پیکی شد و ثانی الحال که از زد و اعم معمیر علی
فیلان مطلع کشت چون شنخون شنیدن کمال اندیشه بود و داشت که کار ادبارها بود و از بین خ
درخت نومند چنانی دو لیحه عجیل شنیده زدن و برین قطع خود مخلع نمود از خانه افت تکلف
در صندوق و مخفیت اور آگه چون علیخان مژده را که فرار و ساکس شنطانی را بوسی
نف ای بود و ضایع بجز خود نه طلب اسباب خان بربط اور کران اعده همراه بیان را اسمی
ساخته را بسته بدارد بجز خوبت و داعیه خود را باطریف حاکم مفترس رساند همچوی که از بزم
سطوت فاقی نسیکریان مکنای کشیده اندیشه کرد و ادی میسانانی بودند با علاوه اعلان خود
پرداخته در تمام طغیان در آنکه از رانگی اکرده خوبت ان بودند که میباشد بزیست احتیاط
کرد. نیای سکشی که نشانه داریان خاصه را که دو فوریت را دلکان میورده بخت کرد و بعد
پادشاه از زرورد با رفع اقدام عزم پنجه اکرا و بخت ان مقصود کشت در شب یکشنبه
مازدهم جمادی الـهزی سال هزار و صد و سی هجری در فرنزل نشیخ آباد خبر شان محمد
لک تا جابر برداشی و موسی کعب ابرلویی فرش طاری و فوش بکت کوئند و زلولی فرش ریانه و
علیقیان و نمیزد صالح اغوان فرقه ای اسپور دی و محمد غلامیان فرش رار و کیمیکی سایی
رجیعی از نهیمه کشیده کشیده کشیده که پس ایان سرا بر زده دولت بودند نمی بشد و اغل سرا پر زده کشیده
مازدهم را مقتول اسری که از بر زنگی در عرصه همیان نمی بخید در میان اردو کویی بیت
طغدان ساخته در صحنه ایان که این خبر هشت را بافت اردوی همایون بهم برآمد و طوفان
افغان و اورنیک با شفاق احمد خان ابدی که معاشر اه و دولت نادری بودند پسی حقون تن
آن اوجان سرچی و دشته بفت از شکر اردو آغاز شدند که ندافت رمز معیت خود را متفهم

ساخته با اتفاق غنمه بع راه پر داده همچو اتفاق غنمه است از این پیش بر مذکوره نهند و اراده
غارست که نهند از اینکجا را در آن غنمه است و سند هفت رتبه مذکور است حال را بخلاف این که از این
امکنه در هر یه میتو دعوه عرض کردند علی خطاچیان چون نگران مراد را در زیر ران خود دیدند
در زیرد و اراده مذکوره مذکور سی سه هر ب غلام خود را با طایعه بخواهار کی در جمی و دیگر سرگذشت
درست شد و از اتفاقات مخفطفین بسرچی از زبروج کلاس زربانی در خان حصار که نهند
از اینکجا اگه برا بی خوده می از کردند غافل شدند و زربانی را در همان مکان نکشته از زیر و فرار
اقبال بی خبر نبود اند ما هم بین پی با شخصی برد علی الغفله بای مردمی احراج نهست بر شرمنه
کشکله معمود و صعود نموده و افضل کلاس داکن حق حصین و قلعه خدا اکفرین را کم از
خرابیکه دی ز میان است اضرف نمود اضراره میزرا در این متعلی میزرا با تفاوت شاهزادگان
کا مکار است از همیزرا همیز است برا سیمی سود و بجانب میزرا خود کاظم بیت برادر علی
که در آن دست در کلاس پود تا خارج کلاس بتجاذب شاهزادگان پرده هست و چون بر
ایشان نرسید بود مرد هفت کرد و دست محمد پنجه که توچی اضراره میزرا بود و بتجاذب
و حقوق نک و در هنات ایشان را مظطر بر مذکوره نهند اما متعلی میزرا را از نهضتی رکردند
قرابانی خوبیش خود را استعاضت اضراره میزرا کشیش کاری بعثرا بنعلی در موضع موسم بحقیقت
میضراره میزرا در حاضر و از این میزرا کشیش کاری بعثرا بنعلی زده اور از هم اند
حو زید رفت بجهی از قراؤان مردمی در راه بحضره میزرا بر خود و اور از خضره کلاس
او را دندرو رضا قلیکه زر را با شاهزاده خضره میزرا دو اخداد خوزد و دوزنک که در کلاس
پودند بزیر ادبی عدم درستی و اضراره میزرا اما متعلی میزرا را بر پا ش بخی میزرا ایشان
ادرسی از کردند علی خطاچیان سبیم از خذ و خلقی پوشیده و پاس صلحه رحم و بی عجمی الغفله
نهشته ای و دو برادر را که هر که کلسته از زیاد سلطنت را پادشاهی بودند در گز

ایش ز رام طبع ساخت و بسب شدت فیض دغدھر سهان از آنچه عاصم مازندران و شهروز
بودند با هفتمان آمدند. قوشنای خود را زمزد ابر سهان که شدند خوچا پاری نزد علی شاه رفتند
اور اتفاقیار کردند چون سه روز بعد خدمت دادار ایش و مسنه علیه در لش علی شا پیغمونه علی بیت و بجد و اور را
در کار خانه سلطنت خلیل خود و مسنه شدند که بایکنیه او را مور با صفحه ایان ساختند که در چند
حشان داری نوشن سرکشی ابر ایش خان پی بخیان است از برده او را بغل سامند ای غمہ
دار فیکم بر ایاعی از از دسران که دوزد او بودند بدانه بر زمی حسان پدر ایش
با خود منعی طافت و بزرگان بلند پردازی کردند بلطف خود سازی ای افاده سهیمان خلیلی
اش اشاره ایکه احمد العین بزود و نبار اییک خشم مبدود معاصب هنگار در راتی و ناقی امر رکار
خود کرد و عقاو اغلی خطاب داد و دست نوشن یعنی بر جت شفیعی ای ابر دلک در اعتراف ایان انجام
لکش کرست می خوردند از اذ سختند از در اصر احلاطت کرد و شفیعی ایش سلطنت جمل سالم
با داد و آن شفیعی ایش سخنان رزق امیر ایش و ایشان کرد و رجای داد ای می عتقدند که در دید
و در آن اول ای امر اصل ایشان فرطی ای فت راز جانش خان مالکت سهیمان ایش و ای از بخیان
ما سر و نیار بجهی بو جهش از علی شا هنگرمی بزود ای ابر سهان از باید علی هفت سهیمان زور و نیز
با خود منعی و بجهش ساختم بزوری کار بپرسی هنگرمی از مسجد به با اغافیه زاده بکم که در چهل هشت
میز دند بسیار ایشان نزستاد ای امیر خان دلبر باز سیک خان میش مر نکرد و زان ای ای
بکار رانش ایان نامور بدو با قشیش ای ای ایش خان جهان کرد و هنگلب دو سیکار شد
شکر ایان را نشاند ایان رایا بچاره زور ای که در ایچاره دند غارت کرد و باین دنی ای سهیمان هنگل
د ای ایشان ای ای ایشان آنها که از بخیان کردند علی شا در ز منعی اند بشه نانک کشته ای زان
معنی پیش برادر حرکت کرد و ای ایش خان هم ای
مسعد و دیگری سعید ساخته ایان رخیان کو سلطانیه ناقی فریادن و ای ای ای ای ای ای ای ای ای ای

علی شاه طریقی خاقان پیش کرفته در همان جمله دار علی شاه جدا کشته با بر ایم خان طلحی تمشید
و بینز قوشان علی پیشکش باز پنهان هر یک سرخون بر کار خشم متفرق شد علی شاه با عذر غفران روز بروادران
خود و مدد و دی از زن و زاده ای این طبران کرجت ایم خان کسی نشستاد علی شاه را با برادران
پسرداری میرزه حسن نام کرد از جانب علی شاه حاکم انجار علت پدر و رفده خان ایوب و محبی از زرالم
داده باش طبران کرجت نیزه ای برایم خان او را وند و ادیشی از برادری دوچکت میرزکی شنید
چرکت سدهم خان واحد العین برادر صدر خود را کور کرد ایم بر صدر خان بعد از اینجا هم کار
علی شاه با جنگیت خود را نیزه ای برای خانی زاده هدایان کرد بد و چون ایم بر صدر خان را در
امکنست اغفار کلی همراه سیده لاف سینه داد و بر زنی میرزا بر سرمه نان از هدایان هر کوک رو
در حوالی مراغه با ایم بر صدر خان جنگ کرد با دفاعی ایم بر صدر خان رهmania که خون
مر ایه و اغی نیما بر اعتماد که بدستی ادراست خود را بکوتستان فراصه و غنی کشید و را کنایا کلم
خان اور را بسازه و سنبک کرد نیزه ای برایم خان او را و بجزم خان اور را با سار و خان
برادر کشید و بر زن مفضل ساخت بعد از این معمقات ایم خان را فتح کرد ایم بر سید
خانی خوشبختی خانان کشوتستان کرد و سرقدشت هالکت آذربایجان و کردستان
و خوزستان و غار سرمه نان در در کرانی بدو وند با طبری دیش خان را و زیبک باه چو و محظی
بی نهایت انعقاد و اوجنا پنجه مدت است که باش سبک صد و پیش هزار کس میر سید
چون سمع و دولت علی شاهی را خلوصی کادن ایم برای خانی سرکبر میان بستی کشید و حوز
اقبال ایم خان آغاز نهاده و دشمنی دلک بخشنش مانند استان روحی ای غاز خان در خشت
منود حبسن پیک برادر خود را سردار و صاحب فتحیار خرسان و با خاقان علی شی قوم
خود و هم رضا خان فراخواز بکرهایان خرسناده شهرت داد که پادشاهی همراه
دستخاق مندلی بعزم شاهزاده است دمار ایم بر سید رفعت دانعقاد و مکان سخن

بگزت بگزند سلطنت مظوری نیست شاهزاده سبک عراق فریاد میگردید ادیک سلطنت
 را بگلوبس طایون زنیت بگشند مقصد دش اینکه در لباس تشریفی مژده معدیل
 نظر عراق موزو غلاب ای خرسان را مابل بخواهند و تهم سلطنت را مدین حمیت
 اور آزاد خونین اکرا و دروس و عزم ایلی هرنهان بلوس و آن خواهد شد او فرما کرد
 رکھمه خود صادق بگشاده طرقی موافق سپاروس همکی باعینی هدیه همان شده
 شاهزاده در ایلک هر آزاد و شاهزاد از قول سلطنت تماشی کرد و در مجامعت با دامتعان در آنکه
 خوانین در دفعه رفعیه رفته بجهالت مزدو عهد و همان را عیتم مولک ساخته همکی دست بسوی ازند
 شاهزاده نیز ناچار رفیق بر پادشاهی کشته در همکشور شدال سال هزار و صد و پیشتر داشت
 در اوضع میگفت ما نویس بر جنگ سلطنت مومنی جلد موزو سلطان اعظم نایخ علیکی
 آگاه ابراهیم خان نیز سخا عاجز در عجم سهروردی خواجه کرام آنکه در تبریز بخالفت بر جوشن
 پسر سلطنت نیشت با غذ غلبه کرد پادشاهی نیام خود را بجون بزرگ شر نیز خون
 صدق ملودن ولا قبسطها کل آلبسط فست بعد ملوماً محسوساً اعدام حبسه
 مانند ششم در هشتادن زرسیم با دستی کرد بخطای الکاف والوف سری اک
 روپی شکت ناید را پرمای ساخت داشت و این را کرم نامیدند ایلادیک ستر و هر غله ای
 نوالم خوارزمی رصد ریشان ریشت نایم عقوبت رحله ای مانعه صاحب تیرت
 و با به کرد ایند و این را لایف قلوب بهم نهاد **خون** علم هری اصولی ها لکت
 پرا پرند **آنچه** مسیر هر جادی نو دعا سپا پیشت **آرا** از ربا کیان با محبت موز
 لعجم معاصره عازم خرسان کشته بشه و آغذق را با علی شاه کو رکه معنید همراه بود
 لعجم فرستاد بعد راز و دستیل سرفه سلطان اشکانیانش لکه هر را در کاخ
 لبیل فرسته ایان دولت بوئن ز هری و فاغی در کاسه هش کردند بجی هر فروش شاهین

در بخشی بادهان خوشتا فشد ایرا سیاه با خانه افغان که بادر معرفت در زیده بود و نه
 ناچار روانه قم شد و نشانیانم در بر دیش بگشاده افغانیه بحسب شهرهایان و اوده در
 لند کوب درفت دروب ای ساحت دلیل برقی بگزد و قمر انزو نه سهری ساخته دنیا فخر از
 آنجا از اوقات اشاره عازم قدم را در عرضی از بوده است که رسیدند فقر عارت خود خبر
 ساخته پس هر بیشتر از چنان عطف عنان که بر هنای عیی ای غلی غلبه خواره بود رفته
 اهل اور امیقت و حکیمی را بدر بارشا هی عرضه و بگشند و حب ایزان شاهین در گنجان
 اور از رزو ششم کور در عرضی راه خرسان شاهین اور ایلان ساخته با دو دید ناین ایلان
 دیوار عدم ساخته دلیل شاه نهاد و آنکه در قم را نیز با بعض اندیش بزده در روز و رود بعضی ای
 خون شاهزاده کان بازده کور سرور زیر پا و پدی بی روان از غفت برادران در دان و چون
 به عیی اعام خود رحیم بکرد و قطع صله رحم نمود بپیغام **خون** و بی که نون نایخ پردازه
 شمعه **سیستان** ایمان نهاد که شب هر چند **سحر** کند **ما صدق** حاشی کرد پرچون غصی از خود
 این کتاب خلی از فضل صادر است افعال و کیفیت احوال و مملکت پیری و کثرت نهانی جهانی
 معجزه بود و هر سپه از روز غایع بایام دکاری کی آن خدرو جمیشید ایشان ای هزار ریکی و ای ای
 ایلکی سرو تم قلم شاکته رم کشته نهادت برسیل نهادها معظمه ای امور آن خانه ای
 سپه نهاد را ز کمال شفته خاطه ایخان کرد و بیهوده ها صاحب دل بگزند مقدرات بعد دلت غدیری
 در گفت ای زب ای زمان که زند و هصر افراد از خوصله فراسر ضبط فلم بزدن است تحریر
 نهاد **کم** ای زنیج نادری بیون و ناید بنا سمجان قادی بید افغان ساده **خس**
محمد علی بن علی **علی** **هزاری** **له** **صل** در بازدست سلطان ایلکرم سهی هر زر در دست

چهل شش بجزی ایلخان

المجهز بجهود و علاوه ای اکانت

بیان

۳۸۹

جـ لـ جـ لـ

卷之三

Digitized by
Digitized by

سید و باد طاعون جدید خوش خوازه شهر ۱۵۰۴

۳۰- نام

کمال الدین در غصہ پیش کرده و مکر رئیسی
از این درجات احمد دهخانی بر مدرسه نشاند

100

